

ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียง
ตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ปริญญานิพนธ์
ของ
ดาราศิริ ศิวาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

พฤษภาคม 2557

ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียง
ตามหลักการสัทเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ปริญญานิพนธ์
ของ
ดาราศิริ ศิวาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

พฤษภาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียง
ตามหลักการสัทเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
พฤษภาคม 2557

ดาราศิริ ศิวาลัย. (2557). ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์, อาจารย์ ดร.รณิดา เขยชุ่ม

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิงที่มีอายุระหว่าง 3 – 4 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ดอินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเด้น (Ladybird International Kindergarten) ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sample Unit) ในการทำกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเอง ใช้ระยะเวลา 10 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน วันละ 45 นาที รวมทดลองทั้งสิ้น 30 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ และแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .62 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ t-test for Dependent Sample

ผลการวิจัยพบว่า

เด็กที่ได้ทำกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ มีความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์สูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF ACTIVITIES IN GROUPING RHYME WORDS THROUGH PICTURES ON
THE ABILITY OF PRESCHOOL CHILDREN IN PRONOUNCING THE PHONIC SOUNDS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Education Degree in Early Childhood Education
at Srinakharinwirot University

May 2014

Dalasiri Sivilai. (2014). *The Effects of Activities in Grouping Rhyme Words Through Pictures on the Ability of Preschool Children in Pronouncing the Phonic Sounds*. Masters Project, M.Ed. (Early Childhood Education). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Suchinda Kajonrungrasit, Dr. Ranida Cheuychoom.

The purpose of this research was to study the activities in grouping rhyme words through pictures and how it affects the ability of preschool children in pronouncing the phonic sound.

The subjects were boys and girls, ages 3-4 years at Ladybird International Kindergarten, Wattana, Bangkok, second semester, academic year 2012. They were selected through simple random sampling by simple unit. The experiment was carried by a researcher for group activities of 10 weeks, 3 days a week and 45 minutes per day, at a total of 30 times.

The research instruments were grouping rhymes words through pictures lesson plans and inquiry skills test for young children, which has reliability at .62. The data was analyzed by t-test for dependent samples.

The results shown as follows:

The inquiry skills of the preschool children that were exposed to activities in grouping rhyme words through pictures, has increased a higher ability for preschool children in pronouncing the phonic sound at statistically significant .01 level.

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและปริญญาตรี คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สิริมา ภิญโญนันตพงษ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ดร.สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์ ประธานควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.รณิดา เชยชุม กรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาอนุเคราะห์ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ พร้อมทั้งเสนอแนวคิดและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีมาโดยตลอด รวมทั้งกำลังใจที่ดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ชูศรี วงศ์รัตน์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.สิริมา ภิญโญนันตพงษ์ กรมการสอบปริญญานิพนธ์ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และคณาจารย์สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย และภาควิชาอื่นๆ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ทุกท่านที่ได้อบรม สั่งสอน ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่ดี มีคุณค่าให้แก่ผู้วิจัย และมอบกำลังใจที่ดีเสมอมาจนทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา รวมทั้ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วราณี สกฤณรักษ์ อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สวทันพรกุล อาจารย์รังรอง สมมิตร และ อาจารย์อรรณพ ผดุงการณ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบ และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไข เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ปกครองและนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์การ์เท่น (Ladybird International Kindergarten) รวมถึง คุณอาแมนด้า เคเวนเจอร์ (Amanda Cleavinger) และ คุณแอนเดรีย เคริกซ์ (Andrea Craig) ที่ให้ความร่วมมือและคำแนะนำในการทดลองที่มีคุณค่าให้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี จึงทำให้สำเร็จลุล่วงและประสบความสำเร็จในการศึกษา

เหนือสิ่งใดก็ตามการศึกษาและการทำปริญญานิพนธ์ได้ด้วยดี เพราะได้รับการส่งเสริมจากบุคคลในครอบครัว คุณพ่อโสภณ คุณแม่เมย์ พี ศิวาลัย (May P. Sivilai) ที่ให้กำลังใจและสนับสนุนเรื่องการศึกษาของผู้วิจัยมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู ให้ความรัก เอาใจใส่ ให้การศึกษาและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และมีส่วนวางรากฐานสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จ

ดาราศิริ ศิวาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	2
ความสำคัญของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประชากร	3
กลุ่มตัวอย่าง	3
ตัวแปรที่ศึกษา	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
สมมติฐานในการวิจัย	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง	9
ความหมายของการฟัง	9
ความสำคัญของการฟัง	10
จุดมุ่งหมายของการฟัง	11
องค์ประกอบของการฟัง	12
ประเภทของการฟัง	12
ขั้นการพัฒนาการฟังของเด็กปฐมวัย	14
แนวทางในการส่งเสริมการฟังของเด็กปฐมวัย	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังของเด็กปฐมวัย	16
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด	17
ความหมายของการพูด	17
ความสำคัญของการพูด	18
พัฒนาการความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย	19
แนวทางในการส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็กปฐมวัย	25
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน	27
จุดประสงค์ในการอ่านของเด็กปฐมวัย	28

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ประเภทของการอ่าน	28
ความเข้าใจในการอ่าน	29
องค์ประกอบในการอ่าน	31
หลักในการสอนอ่านของเด็กปฐมวัย	32
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	33
แนวทางการสอนเขียนภาษาอังกฤษ	35
การสอนการเขียนสะกดคำ	35
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย ใน	
การเรียนรู้ภาษา	37
การพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย	37
การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย	38
การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active learning)	39
การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language) และทฤษฎีต่างๆ ของ	
นักภาษาศาสตร์	41
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโฟนิกส์ (Phonics)	46
ประวัติความเป็นมาของโฟนิกส์ (Phonics)	46
ประวัติความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์	46
คำจำกัดความการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์	48
กระบวนการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์	48
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนการสอน โฟนิกส์	50
ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนโฟนิกส์	52
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	53
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	53
ประชากร	53
กลุ่มตัวอย่าง	54
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	54
การสร้างแบบทดสอบและการหาคุณภาพแบบทดสอบ	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การเก็บรวบรวมข้อมูล	61
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	72
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	72
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	76
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	76
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	96
จุดมุ่งหมายของการวิจัย	96
สมมติฐานในการวิจัย	96
ขอบเขตของการวิจัย	96
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	97
วิธีการดำเนินการวิจัย	97
การวิเคราะห์ข้อมูล	97
สรุปผลการวิจัย	98
อภิปรายผล	98
ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย	102
ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้	103
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	103
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	113
ภาคผนวก ก	114
ภาคผนวก ข	202
ภาคผนวก ค	266
ภาคผนวก ง	279
ภาคผนวก จ	284

สารบัญ (ต่อ)

บทที่

หน้า

ประวัติย่อผู้วิจัย 294

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีอ่านเป็นคำ (Whole Language) เปรียบเทียบกับการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ Phonics (รวบรวมโดย อินทิรา ศรีประสิทธิ์ จากงานวิจัยทางการอ่านของสหรัฐ)	43
2 ตารางเปรียบเทียบการสอนโฟนิกส์ชนิดต่างๆ	50
3 รายชื่อโรงเรียนอนุบาลนานาชาติในเขตวัฒนา กรุงเทพฯ	53
4 แบบแผนการทดลอง	61
5 ชื่อตารางกิจกรรม : การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ตัวอย่างตาราง กำหนดการเรียนการสอนของการจัดกิจกรรม	62
6 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ...	77
7 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง	78
8 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	79
9 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	81
10 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	83
11 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	85
12 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	87
13 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	89
14 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	91
15 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	93

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
16 สรุป แสดงร้อยละคะแนนพัฒนาการของเด็กนักเรียนทั้ง 8 คน เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็ก ปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์	95
17 กลุ่มทดลอง Try-Out หาความยากง่ายอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น	280
18 กลุ่มทดลองแบบทดสอบ Pre-Test and Post-Test	280
19 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 4 คน เกี่ยวกับแผนการกิจกรรม	281
20 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 คน เกี่ยวกับแบบทดสอบ	282

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
2	จากตารางหมายเลข 7 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก เสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วย ภาพคำศัพท์	80
3	จากตารางหมายเลข 8 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก เสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วย ภาพคำศัพท์	82
4	จากตารางหมายเลข 9 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก เสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วย ภาพคำศัพท์	84
5	จากตารางหมายเลข 10 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	86
6	จากตารางหมายเลข 11 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	88
7	จากตารางหมายเลข 12 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	90
8	จากตารางหมายเลข 13 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	92
9	จากตารางหมายเลข 14 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	94
10	จากตารางหมายเลข 15 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์	95

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษถือได้ว่าเป็นภาษาสากล (Global Language) หรือภาษานานาชาติ (International Language) เดวิด แกรดดอล (Davis, Graddol. 2006) เนื่องจากองค์ความรู้และวิชาการต่างๆ ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันและอนาคต ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ การติดต่อสื่อสารของคนทั่วโลกล้วนใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทและอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของมวลมนุษยชาติอย่างกว้างขวาง ทั้งในด้าน เศรษฐกิจ การค้า การเมือง สังคม วัฒนธรรม และอื่นๆ ถ้าเราสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างแตกฉานลึกซึ้งเพียงภาษาเดียว จะสามารถสื่อสารได้กับคนทั้งโลก ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่จำเป็นและสำคัญที่สุด ดังนั้นเราจึงควรเริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษอย่างถูกวิธี และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (สมิตรา อังวัฒนกุล. 2540: 1)

จากการศึกษาค้นคว้า ได้พบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องและสัมฤทธิ์ผลได้ควรเริ่มต้นเรียนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาด้วยหลักสูตรโฟนิกส์ (Phonics) ระบบโฟนิกส์นี้เน้นการสอนให้เด็กรู้จักเสียงหรือรหัสเสียงของอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัว ทั้งสระและพยัญชนะ มากกว่าการสอนชื่อตัวอักษร แล้วนำเสียงของอักษรตั้งแต่ “A” (เอ) ถึง “Z” (ซี) มาผสมกันแล้วอ่านเป็นคำ และการที่เด็กจะเรียนรู้รหัสของอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัวได้ ก็โดยการฟังคุณครูผู้สอนแนะนำรหัสเสียงของอักษรแต่ละตัวก่อน แล้วจึงให้เด็กพูดหรืออ่านตาม ซึ่งวิธีการนี้สอดคล้องกันกับหลักสูตรปฐมวัยที่ระบุว่า การฟังเป็นพื้นฐานของการพูด การพูดหรือการอ่านเป็นพื้นฐานของการเขียน

ในสหรัฐอเมริกาการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่ได้ยกเลิกมาประมาณ 40 ปีแล้ว และหันมาใช้วิธีเรียนแบบจำศัพท์เป็นคำหรือที่เรียกว่าการเรียนภาษาแบบ Whole Language แต่เมื่อเวลาผ่านไปพบว่าในยุคนั้น จำนวนของเด็กอเมริกันชนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้มีจำนวนสูงขึ้น จึงได้มีการปฏิรูปการศึกษา และนำระบบการเรียนการสอนโฟนิกส์เข้ามาบรรจุไว้ใน พระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งจะเห็นได้ว่า แม้แต่ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก เล็งเห็นถึงความสำคัญของการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) ที่เป็นบรรทัดฐานให้เด็กสามารถแยกแยะหน่วยเสียงของตัวอักษร เพื่อให้เด็กสามารถอ่านออกเขียนได้ซึ่งผู้ศึกษาจะกล่าวรายละเอียดในบทต่อไป

การสอนโฟนิกส์ (Phonics) ให้แก่เด็กปฐมวัย นอกจากจะช่วยให้เด็กมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจนแล้ว ยังสามารถเขียนอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย เพราะการรู้จักรหัสเสียงของอักษรแต่ละตัวและเข้าใจหลักการประสมเสียงแล้ว ยังทำให้เด็กสามารถสะกดคำศัพท์และอ่านเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้ศึกษาพบว่า การสอนโฟนิกส์ (Phonics) นอกจากจะช่วยให้เด็กเพิ่มทักษะในการอ่านและเขียนโดยไม่ต้องท่องจำคำศัพท์แล้ว ยังช่วยเพิ่มทักษะในการออกเสียงและการฟังอีกด้วย ซึ่งทักษะนี้

จะติดตัวเด็กไปจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ด้วยความมั่นใจ (อินทรา ศรีประสิทธิ์. 2552)

ผู้ศึกษาจึงได้ออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อักษรและรหัสเสียงภาษาอังกฤษด้วยกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ เพราะภาพคำศัพท์จะช่วยปลูกฝังความสนใจของเด็ก ส่วนคำพ้องเสียงจะช่วยให้เด็กจำง่ายแต่ลืมยาก นอกจากนี้ยังมีการเสริมกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมการเล่านิทาน กิจกรรมประดิษฐ์ ประกอบอาหาร ศิลปะ การปั้น การวาด ระบายสี ตัดปะ และอื่นๆ ตามที่ได้กำหนดและออกแบบไว้ในแต่ละกิจกรรม เพื่อช่วยให้เด็กสนใจและสนุกสนาน โดย การให้เด็กรู้สึกมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งในการทำกิจกรรมซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ เด็กสามารถเชื่อมโยง คำศัพท์และรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของคำศัพท์แต่ละคำได้อย่างแม่นยำ นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้ออกแบบกิจกรรมโดยใช้ภาพคำศัพท์ เพื่อให้เด็กเชื่อมโยงคำศัพท์เข้ากับภาพ เพื่อที่เด็กจะได้รู้ความหมายของคำศัพท์ได้ดียิ่งขึ้นและออกเสียงคำศัพท์ได้ชัดเจนอีกด้วย

ภาพคำศัพท์ที่ใช้ในกิจกรรมยังมีความเชื่อมโยงกับกลุ่มคำพ้องเสียงอีกด้วย มีการนำภาพคำศัพท์ที่ใช้ในกิจกรรมแต่ละครั้งมารวมกันเล่านิทาน โดยให้คุณครูผู้สอน (หรือผู้ดำเนินกิจกรรม) และเด็กๆ ร่วมกันเล่านิทานจากภาพคำศัพท์ต่างๆ ต่อจากนั้นจึงให้เด็กได้จัดกิจกรรมกลุ่มของภาพคำศัพท์ โดยการจัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นเหมือนกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ส่วนภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงที่ต่างกัน ให้นำไปใส่ไว้ในตะกร้าที่เตรียมไว้ เพื่อที่จะใช้ในการดำเนินกิจกรรมในวันถัดไป การดำเนินกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นนี้ จะช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนานในการเรียนรู้อย่างมีความสุข

พึงระลึกเสมอว่าความพยายามที่จะใช้อักษรของภาษาหนึ่งมาอ่านหรือแทนเสียงของอีกภาษาหนึ่ง เป็นเรื่องที่ยากลำบาก การเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วยระบบโฟนิกส์ (Phonics) จึงน่าจะเป็นช่องทางเดียวที่ง่ายดายและนำไปสู่พัฒนาการทางทักษะทุกด้านคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล และถูกต้องสมบูรณ์แบบทุกประการ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ของผู้เรียน ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการศึกษา และการทำวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูในการจัดกิจกรรม เพื่อฝึกฝนทักษะเบื้องต้นของการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) มาใช้ให้เหมาะสมกับพัฒนาการ และ ศักยภาพของเด็กปฐมวัย เพราะการเน้นรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เป็นการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด (การอ่าน) ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเขียนต่อไป เด็กจะมีทักษะพื้นฐานของหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ แต่ละหน่วย สามารถแยกแยะเสียงได้ถูกต้อง รวมถึงการประสมคำและสามารถอ่านคำศัพท์ใหม่ๆ ได้ และยังสนุกสนานกับการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติมด้วยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ ในเขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน จำนวน 10 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ดอินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) เขตพัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 8 คน ซึ่งมีสัญชาติของเด็กดังต่อไปนี้ คือ อเมริกัน อังกฤษ นอร์เวย์ สวิส ฝรั่งเศส เยอรมัน อินเดีย และไทย ตามลำดับ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ หมายถึง การเปิดโอกาสให้เด็กแต่ละคนได้ฝึกปฏิบัติในการทำกิจกรรม ด้วยการจัดหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่มีเสียงอยู่ในกลุ่มเดียวกัน นำมารวบรวมและจัดแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ตามอักษรและเสียงของโฟนิกส์ (Phonics) ตามที่กำหนดไว้ โดยการทำศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ได้กำหนดการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ซึ่งได้กำหนดตัวอักษรประกอบกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ทั้งหมด 10 ตัวอักษร ได้แก่ตัวอักษรดังต่อไปนี้ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b ในการคัดเลือกตัวอักษรทั้ง 10 ตัวอักษรนี้ได้จากการศึกษาเอกสารและตำราหนังสือต่างประเทศที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัย รวมถึงการเรียนการสอน แบบโฟนิกส์ (Phonics) ซึ่งสามารถช่วยให้ผู้เรียน มีความสามารถฟังตัวเองในการออกเสียงสระและพยัญชนะ และนำมาประสมเป็นคำให้สามารถอ่านคำใหม่ๆ ได้อย่างชัดเจนโดยไม่ต้องใช้ความจำ และสามารถอ่านคำต่างๆ ในภาษาอังกฤษได้ในลำดับต่อไป การทำวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อให้เด็กรู้จักตัวอักษรและรหัสเสียงของตัวอักษรในภาษาอังกฤษและสามารถเชื่อมโยงรหัสเสียงของตัวอักษรเหล่านี้กับคำศัพท์ในภาษาอังกฤษ ที่ได้พบเห็นโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ออกแบบวิธีการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ โดยการเปิดโอกาสให้เด็กแต่ละคนได้ฝึกปฏิบัติในการทำกิจกรรม ด้วยการจัดหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวให้อยู่ในกลุ่มรหัสเสียงเดียวกัน โดยจะเรียงลำดับการจัดกิจกรรมของกลุ่มตัวอักษรทั้ง 10 ตัว ดังนี้

1.1 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “s” (เอส) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “s” (สสสี) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียงได้แก่คำว่า “sock” (ซ็อก) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ซิชเชิส) “spoon” (ซพูน) และ “snake” (ซเนค)

1.2 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “a” (เอ) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “ă” (แอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียงได้แก่คำว่า “apple” (แอฟพล) “airplan” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนส์) และ “alligator” (แอลลิเกเตอร์)

1.3 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “t” (ที) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “t” (เทอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอร์)

1.4 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “p” (พี) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “p” (เพอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก)

1.5 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “m” (เมอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “mirror” (มีเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คิโต)

1.6 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “g” (จี) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “g” (เกอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟ) “gloves” (กลอล์ฟ) “grapes” (กรเพส) และ “garlic” (กาลีค)

1.7 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “d” (ดี) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “d” (เดอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “doll” (ด็อล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัค) “dinosaur” (ไดโนซอ) และ “dress” (ดเรซ)

1.8 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “n” (เอ็น) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “n” (เนอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียงได้แก่คำว่า “nest” (เน็ตซท) “nurse” (เนซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกลส) และ “necktie” (เน็ตไท)

1.9 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “r” (อา) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “r” (เรอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (ร็อคเค็ท) “rainbow” (เรนโบว) และ “ring” (ริง)

1.10 การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงของตัวอักษร “b” (บี) ซึ่งมีรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ออกเสียงว่า “b” (เบอะ) จะมีกลุ่มของคำพ้องเสียง ได้แก่ คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (ปะ-แนนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาสเค็ท) และ “bicycle” (ไบซิเคิล)

2. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics)

หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง และเลียนการออกเสียงตามรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ยังหมายถึง การจดจำ แยกแยะหน่วยเสียง

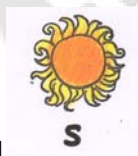
แต่ละหน่วยเสียงได้ตลอดจนสามารถนำเสียงต่างๆ ของสระและพยัญชนะมาประสมกันจนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจน

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เป็นจำนวน 4 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ความสามารถถอดรหัสของตัวอักษรตามวิธีของ โฟนิกส์ (Phonics) คือ หน่วยเสียงของภาษาอังกฤษที่เป็นรหัสตัวหนังสือและสามารถถอดรหัสตัวหนังสือนี้ให้เป็นรหัสเสียงได้ ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนด 10 ตัวอักษร ซึ่งประกอบไปด้วย 10 รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ดังนี้

- ตัวอักษร “s” (เอส) ให้ออกเสียงว่า “s” (สสสี)
- ตัวอักษร “a” (เอ) ให้ออกเสียงว่า “ă” (แอะ)
- ตัวอักษร “t” (ที) ให้ออกเสียงว่า “t” (เทอะ)
- ตัวอักษร “p” (พี) ให้ออกเสียงว่า “p” (เพอะ)
- ตัวอักษร “m” (เอ็ม) ให้ออกเสียงว่า “m” (เมอะ)
- ตัวอักษร “g” (จี) ให้ออกเสียงว่า “g” (เกอะ)
- ตัวอักษร “d” (ดี) ให้ออกเสียงว่า “d” (เดอะ)
- ตัวอักษร “n” (เอ็น) ให้ออกเสียงว่า “n” (เนอะ)
- ตัวอักษร “r” (อา) ให้ออกเสียงว่า “r” (เรอะ)
- ตัวอักษร “b” (บี) ให้ออกเสียงว่า “b” (เบอะ)

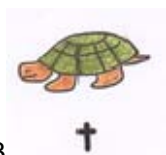
2.2 ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยให้เด็กออกเสียงภาพคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรทั้ง 10 ตัวอักษร และภาพประกอบทั้ง 10 ภาพ ดังนี้

2.2.1 ให้ออกเสียงว่า “sun” (ซัน)

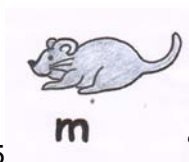
2.2.2 ให้ออกเสียงว่า “apple” (แอฟพล)

2.2.3 ให้ออกเสียงว่า “turtle” (เทอเทิน)

2.2.4 ให้ออกเสียงว่า “pencil” (เพนซิล)

2.2.5 ให้ออกเสียงว่า “mouse” (เมาส์)

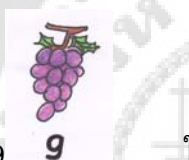
2.2.6 ให้ออกเสียงว่า “rabbit” (แรบบิท)

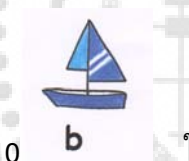
2.2.7 ให้ออกเสียงว่า “nest” (เน็ทซท)

2.2.8 ให้ออกเสียงว่า “doll” (ด็อล)

2.2.9 ให้ออกเสียงว่า “grape” (เกรพส)

2.2.10 ให้ออกเสียงว่า “boat” (โบท)

2.3 ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดโดยใช้ภาพและให้เด็กออกเสียงคำศัพท์หรือบอกชื่อประกอบภาพนั้นๆ โดยภาพแต่ละภาพได้คัดเลือกมาจากตัวอักษรและการออกเสียงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ในกลุ่มตัวอักษรทั้ง 10 ตัว ที่ได้กำหนดคือ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b

2.4 ความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียง โดยการออกเสียงคำพ้องเสียงที่มีความพ้องกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกันคือ คำพ้องเสียงแต่ละคำ มีภาพประกอบคำศัพท์ทุกๆ คำ รวมถึง การออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงพ้องกัน ทั้งคำศัพท์ที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่มีเสียงพ้องกันคือ กลุ่มคำพ้องเดียวกัน การออกเสียงพ้องในภาษาอังกฤษเรียกว่า “ไรม” (rhyme) หมายถึง การสัมผัสคล้องจองกันของคำในโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ที่ใช้ในบทกวี เช่น คำว่า “hat” (แฮท) พ้องกับคำว่า “cat” (แคท) “hat” (แฮด) มีเสียงลงท้ายที่สัมผัสคล้องจองกันเรียกว่า เป็นเสียงพ้องของ “ไรม” (rhyme) รวมถึงการออกเสียงพ้องกับเสียงของคำนามหรือ noun (noun = นาม) เช่น คำว่า “book” (บุ๊ค) และคำว่า “look” (ลุค) จะมีเสียงพ้องกัน หรือมีเสียงท้ายเหมือนกัน เป็นต้น

3. เด็กปฐมวัย หมายถึง วัยตั้งแต่อายุ 2 ปี ถึง 8 ปี และเรียนอยู่ในระดับชั้นอนุบาล หรือเรียนก่อนเกณฑ์บังคับ

4. **โรงเรียนนานาชาติ** หมายถึง สถานศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศ หรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่ หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมและความมั่นคงของประเทศ (พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน. 2525)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่ส่งผลในการส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ได้ถูกต้องชัดเจน และสามารถเชื่อมโยงรหัสเสียงของโฟนิกส์ Phonics ให้สัมพันธ์และมีเสียงพ้องกับภาพต่างๆ ได้

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ทำให้ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์โดยวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยนานาชาติสูงกว่าก่อนการทำกิจกรรม

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง
 - 1.1 ความหมายของการฟัง
 - 1.2 ความสำคัญของการฟัง
 - 1.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง
 - 1.4 องค์ประกอบของการฟัง
 - 1.5 ประเภทของการฟัง
 - 1.6 ขั้นตอนการพัฒนาการฟังของเด็กปฐมวัย
 - 1.7 แนวทางในการส่งเสริมการฟังของเด็กปฐมวัย
 - 1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังของเด็กปฐมวัย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด
 - 2.1 ความหมายของการพูด
 - 2.2 ความหมายสำคัญของการพูด
 - 2.3 พัฒนาการความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.4 แนวทางในการส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็กปฐมวัย
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
 - 3.1 จุดประสงค์ในการอ่านของเด็กปฐมวัย
 - 3.2 ประเภทของการอ่าน
 - 3.3 การสอนการอ่าน
 - 3.4 องค์ประกอบในการอ่าน
 - 3.5 หลักในการสอนอ่านของเด็กปฐมวัย
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 4.1 แนวทางการสอนเขียนภาษาอังกฤษ
 - 4.2 การสอนเขียนสะกดคำ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 5.1 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 5.2 การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย
 - 5.3 การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (ACTIVE LEARNING)

5.4 การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (WHOLE LANGUAGE) และทฤษฎีต่างๆ ของนักภาษาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

6. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับโฟนิกส์ (Phonics)

6.1 ประวัติความเป็นมาของโฟนิกส์ (Phonics)

6.2 ประวัติความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์

6.3 คำจำกัดความการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

6.4 กระบวนการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

6.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

6.6 ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนโฟนิกส์

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

1.1 ความหมายของการฟัง

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530: 608) ฟัง หมายถึง ตั้งใจสดับคอยรับเสียงด้วยหู ได้ยิน

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521: 100) กล่าวว่า การฟังมีความหมายแตกต่างไปจากการได้ยิน การได้ยินเกิดขึ้นเนื่องจากมีเสียงมากระทบหูเองโดยไม่ตั้งใจ คนหลายคนจึงได้ยินโดยที่ไม่ได้ฟัง การได้ยินหมายถึง การรู้จักเสียงที่ได้ยิน ได้ความหมายและกลมกลืนเข้ากับความรู้และประสบการณ์

กิตยวดี บุญซื่อ (2520: 70) อธิบายความหมายของการได้ฟังว่า เป็นการใช้สมาธิ และความตั้งใจที่จับประเด็นของสิ่งที่ได้ยิน

ทูโกล (Tutolo. 1977: 83) กล่าวถึงการฟังว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญยิ่งในการติดต่อสื่อสารความหมายซึ่งกันและกัน นอกจากนั้นยังเป็นทักษะทางภาษาที่สามารถสอนกันได้ด้วยวิธีที่เป็นลำดับขั้นตอน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548: 145) เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาจากการฟังแล้วเลียนแบบเสียงเลียนแบบการใช้คำ ซึ่งนำไปสู่การพูด การฟังเบื้องต้นของเด็กในโรงเรียน เป็นการฟังคำพูด ฟังดนตรี ฟังเสียงธรรมชาติและฟังเรื่องราวโดยเฉพาะนิทาน แล้วฝึกการถ่ายทอดด้วยการบอก การถาม การสนทนา และการเล่าเรื่อง ซึ่งการฟังนอกจากจะช่วยให้เด็กพัฒนาแล้ว ยังสร้างความเข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบตัวด้วยลักษณะของการฟัง อาจเป็นการฟังจับเรื่องการฟังอย่างซาบซึ้ง การฟังเพื่อการวิเคราะห์หรือฟังเพื่อรู้และเข้าใจ

วราภรณ์ รักวิจัย (2528: 44) กล่าวว่า การฟัง คือ การฝึกการฟังเสียงธรรมชาติจึงหะดนตรีเพื่อเตรียมให้พร้อมในการฟังเรื่องราวต่างๆ และสามารถถ่ายทอดไปเป็นประโยคที่เหมาะสม มีมารยาทในการฟัง และมีสมาธิในการฟัง

การฟังตามความหมายดังกล่าวนี้ ต้องอาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การได้ยิน (Hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง

2. การฟัง (Listening) เมื่อหูรับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้วจะส่งไปยังสมองตามลำดับ เพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิและความตั้งใจอย่างจริงจัง

3. การรับรู้ความหมาย (Auding) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และรู้จักประเมินค่าว่าควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบไปตามที่ต้องการ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การฟังเริ่มต้นจากการได้ยินเสียงก่อน หากเป็นกรณีของเด็กทารก การได้ยิน เสียงเป็นการเริ่มต้นเรียนภาษาในระยะเริ่มแรกของทารกที่สามารถรับรู้เสียง และฟังเสียงได้ เมื่อเกิดการเรียนรู้และเข้าใจความหมาย จะพยายามถ่ายทอดความคิดและความเข้าใจนี้ให้เกิดประโยชน์เกิดกระบวนการที่พัฒนาเป็นขั้นตอนตามลำดับของการพัฒนาการตามความสามารถเฉพาะบุคคลที่แตกต่างกันออกไป แต่เมื่อฟังแล้วสามารถนำกระบวนการของการฟังไปฝึกฝนให้เกิดเป็นทักษะ คือ มีทักษะในการฟัง ย่อมแสดงว่า การฟังบรรลุผล เนื่องจากการฟังเป็นพื้นฐานของการพูด จึงสมควรที่จะส่งเสริมให้เด็กมีทักษะในการฟังเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ในอันที่จะพัฒนาการพูดได้อย่างสอดคล้องกับการเจริญวัยพร้อมๆ กับมีพัฒนาการทางด้านอื่นๆ ไปพร้อมกันด้วย

1.2 ความสำคัญของการฟัง

ในชีวิตประจำวันของคนทั่วไปจะใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะอื่นๆ และถ้าเราสามารถฝึกฝนการฟังให้มีทักษะสูงอย่างต่อเนื่องจะมีผลที่จะไปเสริมทักษะการพูด การอ่านและการเขียน การฟังเป็นการกระตุ้นให้สมองของเด็กทำงานเมื่อเด็กทารกได้ฟังเสียงต่างๆ จะเริ่มชินและรู้จักเสียงโดยเฉพาะเสียงของผู้ใกล้ชิดอย่างผู้เป็นมารดา เด็กจะเริ่มจดจำคำ ใช้ความคิด และรู้จักแยกแยะประเภทของเสียงที่ได้รับรู้ได้ดีและแม่นยำขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้นการฝึกให้เด็กรู้จักฟังตั้งแต่เด็ก จึงเป็นพื้นฐานในการพัฒนากระบวนการรับรู้ ความคิดหรือสติปัญญาได้เป็นอย่างดีนอกจากนี้ยังมีทฤษฎีต่างๆ ของผู้เชี่ยวชาญที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟังซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

มาชาโด (Machado. 2003: 7) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ว่า พัฒนาการทางการฟังและความสามารถทางการฟังของเด็กปฐมวัย จะเป็นทักษะทางภาษาที่เด็กเรียนรู้ได้ดีกว่าด้านอื่นๆ ครูผู้สอนจึงควรให้ความสำคัญกับการสอนฟังในฐานะที่เป็นทักษะที่เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ก่อนพูด

ยาวรัตน์ การพานิช และ อังคณา ทองพูน (2543: 22-24) อธิบายทักษะที่สำคัญสำหรับผู้เรียนรู้ภาษาอย่างสอดคล้องกันว่า การฟังเป็นทักษะการรับสาร (Receptive Skills) ซึ่งจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับภาษาพูด แต่ทักษะการฟังได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก ทั้งในการเรียนภาษาแม่ และเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะเด็ก เด็กเล็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความเข้าใจขณะที่ฟัง ครูผู้สอนบรรยาย และร่วมทำกิจกรรมในห้องเรียน

แมคโดแนลล์ (Wendy, McDonell. 1992: 58 – 59) กล่าวถึง ความสำคัญของการฟังว่าเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และมีความสำคัญมากต่อประสิทธิภาพในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

ฮูเซน และ โพลเทิลเวท (Husen; & Postlewaite. 1994: 34 – 39) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟังว่า ผู้เรียนต้องใช้ทักษะการฟังในอัตราสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับทักษะ อื่นๆ ทักษะการฟังประกอบด้วยทักษะย่อยๆ จำนวนมาก ซึ่งผู้สอนสามารถสอนทักษะย่อยๆ เหล่านั้นได้ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการฟัง และใช้พื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่นๆ

ดอฟฟ์ (Doff. 1991: 198) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังที่มีผลต่อความสำเร็จในการสนทนา เมื่อมีการสื่อสารเกิดขึ้นผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่า สิ่งที่ผู้พูดพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เมื่อเข้าใจแล้ว ก็จะต้องคิดก่อนว่า ควรจะตอบไปอย่างไร ถือได้ว่า เป็นการพัฒนาทั้งการพูดและการฟังของตนเองพร้อมๆ กัน ดังนั้นผู้เรียนจึงจำเป็นต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ จะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถพูดโต้ตอบได้

วรณี โสมประยูร (2537: 89) กล่าวถึงความสำคัญของการฟังไว้ ดังนี้

1. การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุด
2. การฟังช่วยให้เกิดปัญญาและความรู้
3. การฟังเป็นส่วนสำคัญของการพูด การอ่าน และการเขียน
4. การฟังช่วยให้เกิดความสนุกเพลิดเพลิน
5. การฟังช่วยขยายความรู้ ความคิด และประสบการณ์ รวมทั้งการคิดค้นงานใหม่ๆ
6. การฟังช่วยในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ของสังคม
7. การฟังช่วยในการเลือกประเมินและตัดสินใจต่างๆ ได้ถูกต้องดียิ่งขึ้น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ และเป็นพื้นฐานของทักษะทางภาษา ด้านการพูด อ่าน และการเขียน นอกจากนี้ การฟังยังเป็นการรวบรวมข้อมูลขององค์ความรู้ต่างๆ ตลอดจนข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง และประสบการณ์ในด้านต่างๆ เพื่อนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมและเกิดประโยชน์ มีคำกล่าวที่ว่า ผู้ฟังมากภูมิมากอันได้แก่พวก พหูสูต เป็นต้น

1.3 จุดมุ่งหมายของการฟัง

ฮาร์เมอร์ (Hammer. 1991: 26) กล่าวถึงจุดประสงค์ในการฟังเพื่อเป็นการยืนยันความคาดหวังของผู้ตั้งไว้ก่อนการฟังว่า

1. เพื่อคัดเลือกรายละเอียดเฉพาะที่ตนสนใจและต้องการฟัง
2. เพื่อมีส่วนร่วมในการสื่อสาร
3. เพื่อเก็บข้อมูลต่างๆ ไป เช่น การฟังข่าว โฆษณา
4. เพื่อเก็บข้อมูลไว้ใช้ในโอกาสอื่น
5. เพื่อเก็บรายละเอียดของข้อมูลที่ฟัง เป็นต้น

เจียรนัย พงษ์ศิริวากย์ (2539: 101 – 102) กล่าวถึง ความมุ่งหมายหลักของการฟังไว้ 3 ประการ คือ

1. การฟังเพื่อความเพลิดเพลิน ได้แก่ การฟังเรื่องราวที่สนุกสนานชวนให้เกิดความนึกฝันหรือจินตนาการ แล้วทำให้เกิดความสุขและผ่อนคลาย

2. การฟังเพื่อความรู้ นั่นคือ ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับวิชาการข่าวสาร และข้อแนะนำต่าง ๆ ซึ่งการฟังเพื่อความรู้นี้ ผู้ฟังต้องฟังให้เข้าใจ ใช้ความคิดและบันทึกสาระสำคัญไว้

3. การฟังเพื่อให้ได้รับคติชีวิต หรือความจรรโลงใจ ซึ่งความมุ่งหมายของการฟังประเภทนี้ ผู้ฟังต้องฟังอย่างมีวิจารณญาณในการเลือกรับข้อมูลในแต่ละประเภท เพื่อนำมาใช้ในการดำเนินชีวิต

กล่าวโดยสรุป การฟังแต่ละครั้งย่อมมีจุดมุ่งหมายในการฟังว่า ฟังเพื่ออะไร อาจจะฟัง เพื่อความบันเทิง เช่น ฟังเพลง ฟังเพื่อขัดเกลาคติใจ และอารมณ์ให้สงบมีสันติสุข เช่น ฟัง ธรรมะ ฟังเพื่อเรียนรู้ เช่น ฟังเทปภาษาอังกฤษ ตลอดจนฟังข่าว ข้อมูลต่าง ๆ ที่มีสาระและสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิต

1.4 องค์ประกอบของการฟัง

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528: 2) กล่าวถึงองค์ประกอบในการฟัง ดังนี้

1. การจำแนกเสียง
2. การฟังคำพูด คำสั่ง เข้าใจและปฏิบัติตามให้ถูกต้อง
3. มารยาทในการฟัง
4. การฟังนิทานหรือเรื่องราวแล้วจับความได้
5. การฟังเพลง คำคล้องจอง และการเล่นที่เสริมประสบการณ์ทางภาษา

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการฟังที่สำคัญ ได้แก่ การจำแนกเสียง การเข้าใจความหมาย การมีมารยาทในการฟัง และการปฏิบัติตามคำสั่งได้ โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยการฟัง มีความสำคัญในการเรียนรู้การสื่อสารซึ่งกันและกันได้อย่างถูกต้อง

อย่างไร ก็ตามผู้ศึกษาคิดว่า องค์ประกอบของการฟังย่อมขึ้นอยู่กับผู้ฟัง เวลา และสถานที่ กล่าวก็คือ ผู้ฟังมีเจตนาที่จะสนใจฟังมากน้อยแค่ไหน สิ่งที่กำลังฟังอยู่น่าสนใจหรือไม่ ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจให้ฟังตามเวลาหรือช่วงระยะเวลาที่กำหนดไว้ ถ้าหากยาวเกินไปอาจทำให้ผู้ฟังเกิดความเบื่อหน่ายสถานที่ที่ฟัง และสิ่งแวดล้อมก็มีบทบาทสำคัญต่อการฟังที่ควรพิจารณา

1.5 ประเภทของการฟัง

มีนักการศึกษาหลายท่านได้จัดประเภทการฟังไว้ดังต่อไปนี้

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542: 60) ได้แบ่งประเภทของการฟังที่ควรส่งเสริมให้กับเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. การฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง คือ สามารถเข้าใจความแตกต่างของเสียงที่ได้ฟัง
2. การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง คือ การฟังคำสั่งและสามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง
3. การฟังเพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์ คือ สามารถเข้าใจคำศัพท์ที่ได้ฟังอย่างถูกต้องว่าหมายถึงอะไร
4. การฟังเพื่อเข้าใจเรื่องราว คือ การฟังเรื่องราวนั้นๆ อย่างตั้งใจและสนใจ จนเกิด

ความเข้าใจ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวที่ได้ฟังได้

เยาวพา เดชะคุปต์ (2528: 65 – 67) กล่าวถึง การจัดประสบการณ์ในการฟังไว้ว่า ครูควรมีวิธีการ ดังนี้

1. ให้เด็กนั่งฟังอย่างสบาย
2. ให้เด็กเข้าใจว่าการฟังเป็นสิ่งสำคัญ ควรตั้งใจฟังผู้อื่น และฝึกมารยาทในการรับฟังด้วย

3. การปฏิบัติงานในการสอนฟัง ครูควรปฏิบัติ ดังนี้
 - 3.1 พูดด้วยน้ำเสียงปานกลางพอที่เด็กจะได้ยิน ไม่ควรตะโกนตะเบ็ง หรือพูดค่อยจนเกินไป

- 3.2 อย่าพูดมากจนเกินไป จนเด็กหมดความสนใจ และไม่ตั้งใจฟัง
 - 3.3 ให้เวลาเด็กเตรียมพร้อมที่จะรับฟัง เช่น ให้เด็กเตรียมตัวให้พร้อมก่อนที่จะพูดกับเด็ก

- 3.4 อธิบายให้เด็กเตรียมพร้อมโดยคำพูดง่ายๆ และมีการเตรียมล่วงหน้า
- เคนเนดี (Kennedy. 1975: 146) จัดประเภทของการฟังเอาไว้ 7 ประการ คือ

1. การฟังทั่วๆ ไป ในชีวิตประจำวัน (Simple Listening) เช่น การฟังการสนทนา การฟังทางโทรทัศน์
2. การฟังเพื่อจำแนกเสียง (Discriminative Listening) เช่น การฟังเสียงสัตว์ เสียงยวดยาน เสียงที่แสดงความรู้สึก
3. การฟังเพื่อเป็นการพักผ่อน (Listening for Relaxation) เช่น การฟังบทกลอน การฟังเรื่องราวและนิทานต่างๆ
4. การฟังเพื่อจับสาระสำคัญ (Listening for Information) เช่น การฟังประกาศ การฟังความคิดเห็นและการฟังเพื่อตอบคำถาม
5. การฟังเพื่อจับความคิด (Listening Organize Ideas) เช่น การฟังอภิปรายและการแสดงความคิดเห็นต่างๆ
6. การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ (Critical Listening)
7. การฟังเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เช่น การฟังดนตรีและการแสดงต่างๆ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การฟังมีหลายประเภท คือ การฟังเพระอยากฟัง การฟังเพื่อความรู้ การฟังเพื่อความบันเทิง การฟังเพื่อแสดงความคิดเห็น การฟังเพื่อความเข้าใจ และปฏิบัติตามได้ ผู้ศึกษาเชื่อว่าการฟังเป็นการเริ่มต้นของการทบทวนหรือเด็กแรกเกิดที่จะหัดพูดและหัดเลียนเสียง การฟังเป็นการกระตุ้นให้มนุษย์อยากรู้ อยากเห็น โดยเฉพาะเด็กแรกเกิดจะพยายามเลียนเสียงและเปล่งเสียงออกมา และมีพัฒนาการจนสมบูรณ์พร้อมๆ กับการเจริญวัย ยกเว้นเด็กที่มีปัญหาเรื่องการฟัง เด็กจะพูดไม่ได้ การเปล่งเสียงอาจผิดปกติ เพราะไม่มีเสียงต้นแบบที่จะเลียนเสียงหรือเรียนรู้ เป็นต้น

1.6 ขั้นการพัฒนาการฟังของเด็กปฐมวัย

เด็กทารกจะเริ่มเรียนรู้ภาษา จำเป็นต้องได้ยินได้ฟังภาษาพูดก่อน โดนเฉพาะอย่างยิ่ง การได้ยินเสียงแม่ หรือผู้เลี้ยงดูพูดถึงแม้ว่าจะยังพูดไม่ได้ เมื่อฟังบ่อยๆ เขาจะจดจำและเลียนแบบเป็น ภาษาพูด อันเป็นผลทำให้การติดต่อหรือสื่อความหมายกับบุคคลรอบเข้าเป็นไปได้มากขึ้นตามลำดับ

นิตยา ประพตติกิจ (2536: 178 – 179) กล่าวถึงความสามารถทางภาษาด้านการฟัง ของเด็กในแต่ละช่วงอายุไว้ ดังนี้

อายุ 0 – 2 ปี พยายามเลียนเสียงของเสียงที่ได้ยิน เข้าใจคำและประโยคง่ายๆ ชอบฟัง โฆษณาทางโทรทัศน์ และเสียงที่สะกิดใจ ชอบฟังเรื่องสั้นๆ และเพลงกล่อมเด็ก

อายุ 3 ปี ชอบฟังเสียงต่างๆ ที่ได้ยินคุ้นหูอยู่ เช่น เสียงสัตว์ ยานพาหนะเครื่องใช้ ในครัวชอบฟังนิทานที่ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังแบบสองต่อสอง ฟังไม่ได้นาน และฟังอย่างตั้งใจ สามารถเข้าใจ ภาษาพูดง่ายๆ ของผู้ใหญ่ เช่น อย่า ไม่ การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ใหญ่ยังไม่สม่ำเสมอ สามารถ เชื่อมโยงเสียงกับวัตถุที่ใช้ทำเสียงได้

อายุ 4 ปี ฟังเรื่องได้นานขึ้น อาจเลือกหนังสือให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง สามารถปฏิบัติตาม คำสั่งง่ายๆ ได้ บางครั้งจะแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินหรือไม่สนใจคำสั่งหรือเสียงเรียก ชอบฟังเรื่องซ้ำ และสามารถจำแนกความแตกต่างของเสียงได้

อายุ 5 ปี ตั้งใจฟังนานขึ้น ชอบฟังนิทาน เพลง คำคล้องจอง สามารถปฏิบัติตามคำสั่ง ได้มากขึ้น เข้าใจคำพูดข้อความยาวๆ ของผู้ใหญ่

อายุ 6 ปี ชอบฟังเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับธรรมชาติและปรากฏการณ์ต่างๆ กุลยา ดันติผลาชีวะ (2540: 38) กล่าวถึงความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็ก ในแต่ละช่วงอายุไว้ ดังนี้

อายุ 2 ขวบ ชอบฟังคำพูดสั้นๆ จูงใจ ฟังเรื่องสั้นๆ และเพลงกล่อมเด็ก วัยนี้ชอบคำซ้ำ และเลียนแบบเสียง

อายุ 3 ขวบ ชอบฟังเสียงต่างๆ เช่น เสียงสัตว์ ยานพาหนะ เครื่องใช้ในครัวเรือน ชอบฟังนิทาน ฟังได้นานและฟังอย่างตั้งใจ สามารถเข้าใจภาษาง่ายๆ ของผู้ใหญ่ทั้งคำถามและปฏิเสธ ชอบทดลองทำเสียงเหมือน เช่น เสียงรถยนต์ รถไฟ

อายุ 4 ขวบ ฟังเรื่องได้นานขึ้น เริ่มตีความหมายเรื่องราวที่ฟัง เช่น ถามคำถามหรือ ต่อเรื่องได้ วัยนี้สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ชอบฟังเรื่องซ้ำๆ และสามารถจำแนกความแตกต่าง ของเสียงได้

อายุ 5 ขวบ ชอบฟังนิทาน เพลง เล่นภาษา เช่น คำคล้องจอง สามารถเข้าใจคำพูด ความยาวๆ ได้ ความเข้าใจทำให้เด็กวัยนี้พูดเก่ง และจำแนก

อายุ 6 ขวบ ฟังเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ต่างๆ รอบตัวได้ และเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจจะถามกลับไป

ดังนั้นเรื่องราวสรุปได้ว่า การฟังเป็นการรับรู้เรื่องราวจากการได้ยินหรือด้วยประสาทสัมผัสของหูเป็นการสะสมความรู้เพื่อเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็ก ซึ่งถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของการสื่อความหมายและสามารถสื่อออกมาเป็นภาษาพูดได้ โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยที่สามารถจดจำเรียนรู้และเลียนแบบสิ่งที่ได้ยินได้ฟัง และเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะพัฒนาไปสู่การอ่านและการเรียนต่อไป

1.7 แนวทางในการส่งเสริมการฟังของเด็กปฐมวัย

ภรณ์ คุรุรัตน์ (2523: 93 – 94) กล่าวถึงการสอนทักษะการฟังว่า ครูควรเตรียมกิจกรรมทักษะการฟังแก่เด็ก ดังนี้

1. ครูต้องพยายามจัดกิจกรรมที่น่าสนใจ และน่าสนใจโดยวางแผนการจัดกิจกรรมแต่ละช่วงเวลาตามความสนใจของเด็ก เช่น ความยาวของนิทาน เพลง จัดกิจกรรมที่แตกต่างกัน ใช้วัสดุอุปกรณ์ที่ดึงดูดความสนใจของเด็ก และจัดสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมกับการฟัง
2. กระตุ้นให้นักเรียนทราบว่า การฟังเป็นเรื่องที่จำเป็น
3. การสอนฟังให้เด็ก โดยวิธีการที่ครูพูดให้ชัดเจนเบาพอที่จะให้เด็กสนใจฟัง และควรให้เวลาเด็กในการรับฟังหรือเตรียมตัวให้มากพอ เพื่อให้เด็กหยุดกิจกรรมอื่น แล้วหันมาสนใจฟังครูและที่สำคัญครูควรใช้คำอธิบายง่ายๆ
4. ครูต้องเป็นผู้ฟังที่ดีโดยทำตัวอย่างให้เด็กเห็นได้อย่างชัดเจน เช่น การหันหน้าไปทางผู้พูด
5. สร้างบรรยากาศที่ดีสำหรับเด็กและครู
6. ช่วยให้เกิดพัฒนาการรับรู้เสียง ให้รู้จักแยกเสียงที่ได้ยินในชีวิตประจำวันได้
7. เปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมต่างๆ ให้เด็กได้ฟังเรื่อง หรือประสบการณ์ที่มีความหมายเพื่อเพิ่มพูนความรู้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2540: 38) การฟังครูต้องใช้การฟังอย่างจริงจังกับเด็กอย่างเข้าใจ ฟังแล้วคิดเพื่อประเมินค่าเด็กกำลังสื่อสารสิ่งใดให้กับครู พร้อมตอบสนองให้เด็กคิด กระตุ้นให้เด็กกระตือรือร้นจะตอบและกระทำในสิ่งที่นำไปสู่การเรียนรู้ที่ถูกต้อง ซึ่งการฟังของเด็กจะแตกต่างกันออกไป กิจกรรมการฟังที่ครูควรจัด ได้แก่ การฟังนิทาน ฟังคำสั่ง ฟังการจำแนกเสียงลักษณะของการจัดกิจกรรมอาจนำไปสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้อื่นๆ หรือจัดแยกเป็นกิจกรรมอิสระก็ได้

จึงสรุปได้ว่า การฟังเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นต่อเด็กปฐมวัย คุณครูผู้สอนจึงต้องมีศิลปะในการสอนเพื่อส่งเสริมการฟังของเด็ก การสอนเด็กจะต้องพูดให้ชัดเจนถูกต้องตามหลักภาษา มีเสียงที่พอเหมาะพอดีไม่เบาเกินไปหรือดังเกินไป และที่สำคัญไม่ควรพูดมากเกินไปจนเด็กเบื่อ ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ปลุกเร้าความสนใจของเด็ก เต็มใจที่จะตอบทุกๆ คำถามของเด็ก ให้เด็กมีโอกาสดังนิทาน หรือจัดกิจกรรมต่างๆ เช่น กิจกรรมฟังดนตรี กิจกรรมฟังเสียงต่างๆ ที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ใกล้ตัวเด็กและเด็กสามารถเข้าใจได้ง่าย เช่น การทายปริศนาคำทาย เป็นต้น

1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฟังของเด็กปฐมวัย

งานวิจัยในประเทศ

จิตตราภรณ์ เตมียกุล (2531) ศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพในการฟังนิทานของเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปภาพและหุ่นมือประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4 – 5 ปี ผลการวิจัยพบว่า สมรรถภาพในการฟังนิทานของเด็กปฐมวัย โดยใช้รูปภาพและหุ่นมือประกอบ ในด้านความจำ ด้านความเข้าใจ ด้านการใช้เหตุผลและด้านการประเมินสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

นงเยาว์ คลินิกคล้าย (2543) ศึกษาถึงความสามารถด้านการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยใช้เพลงประกอบ มีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ

เบญจจะ คำมะสอน (2544) ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 4 – 5 ปี ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบเด็กปฐมวัยมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

สนอง สุทธาอามาตย์ (2545) ศึกษาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหาร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ โดยการประกอบอาหาร มีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

ธีรนุช เขยกลิ่นเทศ (2549) ศึกษาผลการจัดกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัย ชาย-หญิง อายุ 4 – 5 ปี ผลการวิจัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมมีส่วนร่วมของผู้ปกครองมีความสามารถทางภาษาสูงขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

วูดเวิร์ด คาโรลิน และ เจอโรม (Woodward; Carolyn; & Jerome. 1977: 1) ศึกษาความสามารถในการเรียนของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กมีความพร้อมทางการฟังและการออกเสียง การผูกประโยค มีความสามารถในการเขียนกว่าเด็กที่ไม่พร้อมในการฟัง

ดิเบียสซิโอ (Dibiasio. 1978: 2739) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการฟังและการอ่านของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 4, 6 จำนวน 493 คน โรงเรียนเล็กๆ ในชนบทรัฐโรดไอแลนด์ ผลการวิจัยพบว่า การฟังและการอ่านของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพลฟีลด์ และ มาราสคูลิโอ (Penfield; & Marasculio. 1972: 220 – 224) ศึกษาเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานในการฟัง เพื่อสื่อสารความหมายไปถึงการอ่าน การพูด และการเขียน โดยมีจุดมุ่งหมาย

ปรับปรุงทักษะการฟังด้วยการฝึกฝนและเพื่อศึกษาความแตกต่างของภาวะเศรษฐกิจสังคมและเพศ มีความสัมพันธ์กับทักษะพื้นฐานหรือไม่ ศึกษาจากนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 15 ห้องเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 19 ห้องเรียน จากครูที่มีความรู้และสนใจในการฝึกทักษะการฟัง อุปกรณ์ประกอบการฝึก คือ เทปบันทึกเสียง หลังจากจบการฝึกแล้วทำการทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบ 33 ข้อ พบว่า การฝึกทักษะการฟังให้ผลดีต่อการผ่านการพูด และการเขียน และความแตกต่างกันของภาวะเศรษฐกิจ สังคมและเพศ ไม่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน

จากงานวิจัยที่ได้ค้นคว้ามาสรุปได้ว่า เด็กมีความสามารถในการฟังมาตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิในครรภ์มารดา และมีการพัฒนาการเป็นขั้นตอนจากระยะแรกเกิด โดยเริ่มจากการฟังผู้เป็นแม่ หรือผู้เลี้ยงดูที่ใกล้ชิดก่อนและได้รับแรงเสริมจนสามารถเลียนและจำแนกเสียงได้ จนกระทั่งเกิดความเข้าใจ และปฏิบัติได้ตามคำสั่ง การพัฒนาความสามารถด้านการฟังที่ถูกต้องและเหมาะสม จะเป็นแรงเสริมให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้และพัฒนาภาษาได้ดีขึ้น ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการฟังของเด็กปฐมวัย

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูด

2.1 ความหมายของการพูด

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2530: 599) พูด หมายถึง เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ

นิตยา ประพุดติกิจ (2536: 151) ได้กล่าวถึง การพูดเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทดสอบความคิดของตนเอง แสดงความรู้สึก เพิ่มพูนความรู้ใหม่ ๆ พัฒนาความสามารถด้านการฟัง สร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น ฝึกฝนการใช้คำและโครงสร้างทางภาษา และให้ความสนุกสนาน ยิ่งเด็กอายุน้อยเท่าไรก็ยิ่งพูดน้อยลงเท่านั้น เพราะเด็ก ๆ จะใช้พลังทางกายเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ เช่น เด็กจะหยิบ หรือกระซอกของจากผู้อื่น เดินข้าม กัด ข่วน ร้องไห้ หรือตะเบ็งเสียง โดยไม่ใช่คำพูดเหมือนเด็กที่โตแล้ว แต่เมื่อเด็กพัฒนาทางด้านวุฒิภาวะแล้ว เด็กจะพัฒนาทางด้านการใช้ภาษา (คำพูด) ด้วย

วรรณิ โสมประยูร (2537: 99) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจให้ผู้ฟังรู้ หรือเข้าใจความต้องการหรือความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542: 86) กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคล ด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกิริยา ท่าทางสีหน้าแวตาเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและตอบสนองได้

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551: 144) การพูดเป็นพื้นฐานที่จะช่วยพัฒนาเด็กให้พร้อมในการเรียน อ่านเขียน เป็นทักษะที่ต้องฝึกฝน เพื่อให้สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ การใช้ภาษาที่ควรพูด ภาษาสุภาพ รวมทั้งมารยาทในการพูด พัฒนาการพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ขวบ มีขั้นลำดับกระบวนการพูดของเด็กประกอบด้วย ขั้นการออกเสียง ทำได้โดยการเลียนแบบเสียงคำความหมายของคำหลายๆ คำ เข้าด้วยกัน จากนั้นก็สร้างประโยค ซึ่งลักษณะของประโยคในเด็กขวบแรกจะเป็นคำ

ขวบที่ 2 เป็นประโยคสั้น จากนั้นเมื่ออายุ 4 ขวบ จะพูดประโยคต่างๆ ได้ดีโดยเฉพาะประโยคคำถาม พ่อเด็กพูดได้จะพูดไม่หยุด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพูดของเด็กปฐมวัย เริ่มต้นจากการเลียนแบบเสียงต่างๆ และจดจำสำเนียงจากผู้ที่เกี่ยวข้องจนสามารถเชื่อมโยงและเข้าใจความหมายได้ จนสามารถสื่อสารสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟังหรือเข้าใจ ความต้องการหรือความรู้สึกนึกคิดของตน ซึ่งขอบเขตการพูดของเด็กปฐมวัยในการครั้งนี้ เป็นการบอกชื่อสิ่งของได้ถูกต้องด้วยปากเปล่า และเล่าเรื่องได้ถูกต้อง

2.2 ความสำคัญของการพูด

มุสตี กุฏอินทร์ (2536: 186) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะที่เด็กจำเป็นต้องฝึกฝนเพื่อการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน และเพื่อการทำงานในอนาคต นอกจากการ “พูดได้” แล้วเด็กควรจะ “พูดเป็น” ด้วย กล่าว คือ สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนถูกต้อง ใช้ภาษาได้เหมาะสม พูดถูกกาลเทศะ เลือกเนื้อหาที่พูดได้เหมาะสม พูดในทางที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม พูดแสดงความคิดเห็นได้ และมีมารยาทในการพูด การฝึกทักษะการพูดจึงควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่แรกเริ่ม

วรรณิ โสมประยูร (2537: 98) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะคำพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดที่รวดเร็ว แพร่หลายได้ผลอย่างยิ่ง นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันแล้วยังมีโอกาสนอื่นๆ ที่ต้องพูดอย่างเป็นทางการหรือพูดเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่หรือถ่ายทอดความรู้และความคิดเห็นที่นับว่าสำคัญ

สมาพร สามเตี้ย (2545: 19) กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญสำหรับมนุษย์เป็นอันมาก เนื่องจากเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีที่สุดในระหว่างผู้พูดและผู้ฟังได้รวดเร็วกว่าการสื่อความหมายด้วยวิธีอื่นๆ การพูดเป็นการได้เห็นได้ทราบถึงความต้องการของผู้พูดต่อผู้ฟังได้เป็นอย่างดี

จูเลียส บอลริน (Julius, Balrin. 1995) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญที่สุดในโลก และสิ่งที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษต้องการมากที่สุดคือทักษะการพูด รองลงมาคือ ทักษะการฟัง

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542: 62 – 64) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือสำคัญของการติดต่อสื่อสารที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต การฝึกพูดพื้นฐานจะช่วยฝึกทักษะด้านภาษาได้ เป็นอย่างดี ซึ่งจุดประสงค์ของการฝึกพูด มีดังนี้

1. เพื่อให้เด็กพัฒนาการพูดได้คล่องเป็นธรรมชาติได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่
2. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับเด็ก เช่น เสียง “ส” นอกจากนี้ยังควรพูดด้วยเสียงที่นำฟัง รื่นหู ไม่ดังไม่คอยเกินไป มีความมั่นใจในการพูด
3. พูดถูกต้องจนเป็นนิสัย เช่น เด็กๆ มักจะพูดประโยคปฏิเสธว่า “ผมเปล่าทำ” ต้องแก้เป็น “ผมไม่ได้ทำครับ” หรือ “ไม่ได้ทำค่ะ”
4. เพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสังคมกับเพื่อนๆ และบุคคลอื่นๆ การที่เด็กจะเป็นที่คบหาสมาคมด้วยย่อมต้องมีภาษาที่สุภาพ ดังนั้นการให้การศึกษาแก่เด็กวัยนี้ย่อมจะต้องฝึกเด็กให้รู้จักใช้คำสุภาพทั้งหลาย เช่น คำว่า “ขอโทษ” “ขอบคุณ” “ขอใจ” โดยต้องเป็นแบบอย่างให้เด็ก และต้องให้เด็กใช้อย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้จะต้องให้รู้กาลเทศะด้วย เสียงที่พูดในห้องเรียนย่อมจะไม่ต้องดัง

เหมือนเสียงที่ใช้ในสนาม

5. เพื่อพัฒนาความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น คือ ไม่เพียงแต่แสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้

6. การฝึกเรียบเรียงลำดับคำพูดก่อนที่จะบรรยายเรื่องราวต่างๆ หากไม่ฝึกในเรื่องนี้ เด็กบางคนจะเล่าเรื่องไม่ตรงจุด เช่น เด็กอาสาจะเล่าเรื่อง “ไปเที่ยวทะเล” แทนที่จะพูดถึงการไปทะเล เด็กบางคนจะมัวพะวงแต่จุดไม่สำคัญ เช่น มัวแต่พูดเกี่ยวกับการแต่งตัว การซื้อของต่างๆ สำหรับการเดินทาง ครูอาจต้องช่วยเตือนเด็กให้เด็กพูดเข้ามาหาเรื่องอีกทีหนึ่ง

7. เรียนรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น หลักของการออกเสียง เสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรค การเรียบเรียงคำให้เป็นประโยค และคำบางคำมีความหมายได้หลายอย่าง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพื่อใช้ในการสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็น นอกจากนี้แล้วการพูดยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยหากส่งเสริมให้มีพัฒนาการทางการพูดที่เหมาะสมและฝึกฝนบ่อยๆ จะทำให้เด็กพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ กล่าวพูดกล้าแสดงออก รู้จักเรียงลำดับคำพูดก่อนหลังสามารถสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของตนได้อย่างถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้นจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

2.3 พัฒนาการความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย

หรรษา นิลวิเชียร (2535: 20) กล่าวถึงการเรียนภาษาระดับพื้นฐานของเด็กไว้ 5 ระดับ ดังนี้

1. ระบบเสียง (Phonology) เด็กทารกพยายามเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาของตน โดยการออกเสียงหลายๆ ลักษณะ และเริ่มนำเสียงมาเชื่อมต่อกันเพื่อให้มีความหมาย

2. ลักษณะคำพูด (Morphology) เด็กเริ่มเรียนรู้ว่าการผสมกันของเสียงทำให้เกิดความหมาย เด็กเริ่มเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ จนกระทั่งถึงวัยก่อนประถมศึกษาเด็กจะเริ่มเข้าใจกฎของคำ

3. การสร้างประโยค (Syntax) เด็กเรียนการสร้างประโยคหรือไวยากรณ์ในขณะที่เด็กเริ่มนำคำมาสร้างประโยค เด็กจะเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ เมื่อเด็กเข้าใจประโยคที่มีคำจำนวนมาก เมื่ออายุ 2 – 3 ปี เด็กจะพูดประโยคความเดียวชนิดต่างๆ ได้ เช่น ประโยคคำสั่ง ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม เด็กจะพูดประโยคที่มีคำเชื่อมได้เมื่ออายุ 5 – 7 ปี และเด็กจะใช้คำนามสรรพนาม ได้ถูกต้องเมื่ออายุประมาณ 7 ปี จึงจะใช้ประโยคหลายความหมายหรือสังกรประโยคได้

4. ความหมาย (Semantics) ในขณะที่เด็กเลียนเสียงและโครงสร้างของภาษา เด็กจะเรียนรู้ด้วยว่า คำจะมีความหมายขึ้นอยู่กับบริบท (Context) ของการใช้คำนั้นด้วย กระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ความหมาย เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและสัมพันธ์กับขั้นตอนพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ กล่าวคือ ในขั้นประสาทสัมผัส เด็กจะใช้คำพูดเดี่ยวแทนประโยคทั้งประโยค ความหมายของคำขึ้นอยู่กับสถานการณ์ของการใช้คำ เช่น เด็กกำลังเดินหาพ่อ และพูดว่าพ่อ มีความหมาย ซึ่งสัมพันธ์กับการกระทำที่เป็นรูปธรรมคำว่า บ้าน อาจหมายถึง สถานที่พ่อ แม่ แมว และตัวเองอาศัยอยู่ เด็กจะเริ่มตระหนักถึงความไม่ชัดเจน หรือความยืดหยุ่นของภาษาแต่เด็กจะเข้าใจต่อเมื่อมีประสบการณ์รูปธรรม

เท่านั้น เมื่ออายุ 7 – 11 ปี ซึ่งเป็นขั้นปฏิบัติการรูปธรรม เด็กจะเข้าใจความหมายได้ดียิ่งขึ้น แต่ก็ยังต้องการประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมอยู่ เด็กอาจอธิบายคำว่า บ้าน ว่าหมายถึง สถานที่สำหรับนอน รับประทานอาหาร และให้เพื่อนมาเยี่ยม

5. การใช้ภาษา (Pragmatics) เด็กจะเรียนรู้การใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่ เด็กที่ย้ายที่ไปอยู่ที่ใหม่ก็จะเรียนรู้ภาษาของสังคมใหม่นั้น

พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ (2537: 90 – 93) กล่าวถึงความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยในแต่ละช่วง ดังนี้

อายุ 0 – 2 ปี เด็กแรกเกิดจะสื่อสารกับบุคคลอื่นด้วยภาษาท่าทาง เมื่อพูดได้ สามารถพูดคำบางคำได้ชัดเจน แต่ไม่เข้าใจความหมายของคำ เด็กอายุ 18 เดือน พูดได้ประมาณ 10 คำ และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ถึง 30 คำ

เมื่ออายุประมาณ 2 ปี ชอบตั้งคำถามว่า อะไร ทำไม และส่วนมากยังพูดไม่ชัด โดยเฉพาะตัว ร, ล และคำควบกล้ำ บางครั้งยังพูดกลับกัน ผู้ใหญ่ควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ไม่ควรกล่าวล้อเลียนหรือตำหนิ เพราะจะทำให้เด็กพัฒนาช้า เด็กสามารถเข้าใจความหมายและคำมากกว่าส่วนที่ต้องการจะพูด

อายุ 3 ปี มีพัฒนาการทางภาษาเร็วมาก สามารถตั้งคำศัพท์ใหม่ๆ หรือเรียกชื่อสิ่งใหม่ตามความเข้าใจของตน สามารถเข้าใจคำพูดง่ายๆ ของผู้ใหญ่ เช่น อย่า ไม่ แต่ยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่มองเห็น ดังนั้นการปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องของผู้ใหญ่ จึงยังไม่สม่ำเสมอ และยังไม่ลืมหาคำถามว่าทำไม จะพยายามทำความเข้าใจกับคำถามที่ตนเองถามไปเช่นกัน

อายุ 4 ปี ในด้านภาษา เด็กวัยนี้ เริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความสนใจคำพูดของผู้ใหญ่และชอบเลียนแบบเริ่มพูดประโยคที่ยาว และใช้คำถามที่มีเหตุผลมากขึ้น ชอบฟังนิทานซ้ำๆ โดยไม่เบื่อ

อายุ 5 ปี สามารถเข้าใจคำพูด ข้อความยาวๆ ของผู้ใหญ่ได้ดี และพยายามพูดยาวๆ โดยเลียนแบบผู้ใหญ่ ในการจะสร้างประโยค ชอบฟังนิทานประเภทเทพนิยาย และชอบแสดงบทบาทสมมุติประกอบ

อายุ 6 ปี เด็กส่วนใหญ่จะสนใจในการพูด ชอบสนทนากับเพื่อนๆ หรือผู้ใหญ่มากกว่าการเล่นสิ่งของ และมีความสุขมากเมื่อได้สนทนากับผู้อื่น และไม่ชอบถูกวิจารณ์ต่อหน้าผู้อื่นหรือชุมชน ชอบฟังเรื่องราวต่างๆ โดยเฉพาะเกี่ยวกับธรรมชาติ ปรากฏการณ์ต่างๆ เริ่มสนใจในการอ่าน โดยเฉพาะเทพนิยายที่มีภาพประกอบ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พัฒนาการการพูดของเด็กปฐมวัย เริ่มจากการพูดออกเสียงทีละคำ และเมื่อมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นขั้นตอนตามลำดับ เด็กจะสามารถเรียนรู้พูดประโยคต่างๆ ในการสื่อความหมาย ความคิด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในตัวเด็กเอง และปัจจัยจากภายนอกที่แวดล้อมตัวเด็ก

2.4 แนวทางในการส่งเสริมการพูดของเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัย มีธรรมชาติที่อยากรู้อยากเห็น ต้องการจะสื่อสารกับผู้อื่น แต่เพราะมีถ้อยคำในการสื่อสารจำกัด จึงจำเป็นต้องหาแนวทางในการส่งเสริมการพูดให้กับเด็ก โดยการจัดกิจกรรมเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุยเล่าประสบการณ์และแสดงความคิดเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดถึงสิ่งที่เด็กชอบด้วยคำพูดของเขาเอง ซึ่งกิจกรรมต่างๆ จะต้องจัดเพื่อตอบสนองความสามารถด้วยการพูดได้อย่างเหมาะสม

มุสตี กุฏอินทร์ (2536: 186 – 187) กล่าวถึง แนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการพูด ดังนี้

1. จัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่ไม่เคร่งเครียด ให้เด็กมีความสบายใจ และมั่นใจ ครูควรสร้างบรรยากาศให้เด็กมีความไว้วางใจในตัวครูและเพื่อนๆ เพื่อให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก
2. กระตุ้นให้เด็กพูดโดยวิธีสนทนา ตั้งคำถามให้เด็กตอบ โดยไม่บีบบังคับ แต่ช่วยให้เด็กรู้สึกเหมือนพูดคุยธรรมดา เมื่อเด็กมีความมั่นใจแล้วควรกระตุ้นให้เด็กเล่าเรื่องที่เด็กมีประสบการณ์ และเรื่องที่ใกล้ตัว เช่น เรื่องในชีวิตประจำวันของเด็ก หรือสถานที่ที่เคยไปเที่ยว เมื่อเด็กกล้าพูดมากขึ้น และอยู่ในขั้นสูงขึ้น ควรให้เด็กได้พูดแสดงความรู้สึกและแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ซึ่งอาจเป็นที่เรื่องใกล้ตัวออกไป แต่เป็นปัญหาที่กำลังได้รับความสนใจอยู่ในขณะนั้น โดยอาจจัดในลักษณะของการอภิปราย ได้ว่าที่ ฯลฯ
3. จัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการพูดให้สัมพันธ์กับจุดประสงค์และเนื้อหาในหลักสูตร โดยเลือกกิจกรรมที่สนุกสนานให้เด็กเล่นและได้รับความรู้ไปด้วย
4. ส่งเสริมให้เด็กได้แสดงออกในโอกาสต่างๆ เช่น เป็นโฆษก เป็นพิธีกรพาผู้ที่มาเยี่ยมโรงเรียนชมสถานที่ และพบปะบุคลากรในโรงเรียน ร่วมแสดงละคร ร่วมแสดงละคร ร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น กิจกรรมชุมชนต่างๆ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้ฝึกการพูดให้ถูกต้อง ตามกาลเทศะ และบุคคล รวมทั้งมีโอกาสแสดงความคิดเห็นด้วย

กรมวิชาการ (2540: 36 – 37) ตามแนวการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ที่สามารถจัดได้หลายวิธี เช่น

1. การสนทนา อภิปราย เป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาในการพูด การฟัง รู้จักแสดงความคิดเห็นและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งสื่อที่ใช้อาจเป็นของจริง ของจำลองที่รู้จัก เช่น รูปภาพ สถานการณ์จำลอง ฯลฯ
2. การเล่านิทาน เป็นการเล่าเรื่องต่างๆ ส่วนมากจะเป็นเรื่องที่เน้นการปลูกฝังให้เกิดคุณธรรม จริยธรรม วิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจดีขึ้น ในการเล่านิทานสื่อที่ใช้ อาจจะเป็นรูปภาพหนังสือ นิทาน หุ่นการแสดงท่าทางประกอบการเล่าเรื่อง
3. การสาธิต เป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้สังเกตและเรียนรู้ตามขั้นตอนของกิจกรรมนั้นๆ ในบางครั้งครูอาจให้เด็กอาสาสมัครเป็นผู้สาธิตร่วมกับครู เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติจริง เช่น การเพาะเมล็ด การเป่าลูกโป่ง การเล่นเกมการศึกษา

4. การทดลองปฏิบัติการเป็นกิจกรรมที่จัดให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ได้สังเกตการณ์เปลี่ยนแปลง ฝึกการสังเกตการณ์คิดแก้ปัญหา และส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น และค้นพบด้วยตนเอง เช่น การประกอบอาหาร การทดลองวิทยาศาสตร์ง่ายๆ การเลี้ยงหนอนผีเสื้อ การปลูกพืช ฯลฯ

5. การศึกษานอกสถานที่ เป็นการจัดกิจกรรมที่ได้รับประสบการณ์ตรงอีกรูปแบบหนึ่งด้วยการพาเด็กไปทัศนศึกษาสื่อต่างๆ รอบโรงเรียน หรือสถานที่นอกโรงเรียนเพื่อเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์แก่เด็ก

6. การเล่นบทบาทสมมติ เป็นตัวละครต่างๆ ตามเนื้อเรื่องในนิทาน หรือเรื่องราวต่างๆ อาจใช้สื่อประกอบการเล่นสมมติเพื่อสร้างความสนใจ และก่อให้เกิดความสนุกสนาน เช่น หุ่นสวมศีรษะที่คาดศีรษะรูปคน และสัตว์รูปแบบต่างๆ เครื่องแบบและอุปกรณ์ของจริงชนิดต่างๆ

7. การร้องเพลง เล่นเกม ท่องคำคล้องจอง เป็นการจัดให้เด็กแสดงออกเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน และเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและจังหวะ

นิรมล ช่างวัฒนชัย (2541: 26) แนะนำตัวอย่างกิจกรรมที่ส่งเสริมการพูด ดังนี้

1. กิจกรรมอธิบายหรือเล่าถึงภาพที่เห็น
2. ทำท่าประกอบคำการพูด
3. เล่านิทาน
4. ลำดับเรื่องตามนิทาน
5. เรียกชื่อและอธิบายลักษณะสิ่งของ
6. จำและอธิบายลักษณะสิ่งของ
7. อธิบายขนาดและสีของสิ่งของ

นอกจากนี้ พ่อแม่ และผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอย่างใกล้ชิด ย่อมต้องมีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2542: 10) ที่กล่าวว่า ผู้ปกครองไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่หรือผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองมีอิทธิพลโดยตรงต่อพัฒนาการเด็ก ซึ่งจากการศึกษาวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมทางบ้านกับความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็ก อายุระหว่าง 4 – 7 ปี พบว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การกระตุ้นเด็กให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการพูดตอบสนองของแม่ที่มีต่อเด็ก จะทำให้เด็กมีความสามารถทางด้านสติปัญญาสูงขึ้น ซึ่งได้นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม (2541: 51 – 52) กล่าวว่า มีดังนี้คือ

1. พูดให้ชัดเจน พ่อแม่ควรออกเสียงให้ชัดเจน พูดช้าพอประมาณเพื่อให้เด็กมีโอกาสเลียนแบบได้ง่ายขึ้น
2. พูดให้ถูกต้อง พ่อแม่ไม่ควรแก้งพูดไม่ชัด หรือใช้ภาษาพูดแบบเด็กๆ ในขณะที่สนทนาโต้ตอบกับเด็ก แม้จะล้อเลียนก็ตาม แต่ควรช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาที่ถูกต้องโดยการเป็นแบบอย่างที่ดี การพูดไม่ชัดหรือใช้ภาษาพูดแบบเด็กๆ จะทำให้เด็กขาดโอกาสในการเรียนรู้ในสิ่งที่ควรจะได้เรียน

3. ใช้ภาษาที่ก้าวหน้าขึ้นตามลำดับ ภาษามักซับซ้อนขึ้นตามวัย พ่อแม่ควรสังเกต และใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่ควรใช้ภาษาที่ทำให้เด็กเกิดความสับสนขณะเดียวกันก็ควรให้เป็นประโยชน์สมบูรณ์มากตามวัย เช่น จาก น้ำ – ขอน้ำ – ขอน้ำน้อยค่ะ ฯลฯ

4. พูดบ่อยๆ ควรพูดกับเด็กถึงทุกๆ อย่างที่ผ่านเข้ามาในสายตา และความสนใจของเด็ก แม้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น เมื่อจะเอาเด็กเข้านอน ก็พูดว่า “นอนกันเถอะ” หรือ “แม่เอาน้องหนูนอน” “หนูนอนกับแม่” ฯลฯ ให้เด็กได้ยินซ้ำๆ กันจะช่วยให้เด็กเข้าใจความหมายพร้อมกับจำคำไว้

5. พูดให้ถูกหลักไวยากรณ์ พ่อแม่จะต้องแก้ไขข้อผิดพลาดในการออกเสียงของลูก ทั้งในการใช้คำและประโยค เพราะเป็นการจัดหาแบบอย่างที่ถูกต้องดีงามให้ ช่วยกระตุ้นให้เด็กเลียนแบบ แทนการดู ซึ่งทำให้เกิดความคับข้องใจอันจะนำไปสู่การติดอ่างได้ ควรให้เด็กรู้สึกปลอดภัย ไม่เครียด จนเกินไป อย่างไรก็ดี การพูดตะกุกตะกักนั้นถือว่าเป็นเรื่องปกติในการพัฒนาภาษาในวัยที่พ่อแม่กระตุ้น การฝึกนั้นต้องระวังอย่าให้เปลี่ยนความรู้สึกเป็นเกลียดชัง เด็ก 4 – 5 ขวบ ที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เช่น ดื้อ เกเร ก็มักติดอ่าง หรือพูดตะกุกตะกักไปด้วย พ่อแม่ควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี ใช้ภาษาง่ายๆ ในการติดต่อกัน ให้เวลากับเด็ก และทำเป็นไม่สนใจต่ออาการตะกุกตะกักเสียบ้าง ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาให้หล่นไปได้ เป็นต้น

6. ฟังอย่างสนใจ เด็กต้องการโอกาสในการฝึกพูด ครอบครัวสมัยใหม่ พ่อแม่มักสนใจต่อกิจกรรมของลูก และมักเร่งรัดเด็กจนแทบไม่มีเวลาสำหรับจะฟังเด็ก เป็นเหตุให้เด็กขาดความมั่นใจในการใช้ภาษา ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมด้วยความเชื่อมั่นด้านภาษา อาศัยประสบการณ์ซ้ำๆ โดยเริ่มมาตั้งแต่วัยเด็ก ฉะนั้นการเล่นเกมส์ซ้ำๆ โดยหาคำมาเปลี่ยนก็เป็นการฝึกใช้ภาษาเช่นกัน

7. อ่านอย่างสม่ำเสมอ เด็กต้องการประสบการณ์ในการฟัง ฉะนั้นพ่อแม่ควรใช้เวลา ราวๆ วันละ 15 นาที ช่วยเด็กเล็กในการพัฒนาการออกเสียง ด้วยการอ่านให้เด็กฟัง โดยให้ดูภาพประกอบ และถามให้โต้ตอบบ้าง ขณะเดียวกันก็คอยแก้ไขคำผิด หรือเสียงที่ไม่ชัดไปด้วย แต่ไม่จำเป็นต้องแก้ตลอดเวลาจนเด็กหมดสนุก และไม่กล้าพูด

8. หัดเรียกชื่อสิ่งต่างๆ พ่อแม่จะช่วยเพิ่มคำศัพท์ให้ลูกได้ด้วยการบอกชื่อสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัว ที่เด็กได้พบได้เห็นหรือจากหนังสือที่มีภาพประกอบหรือให้ทำกิจกรรมประจำวันในบ้าน

9. กระตุ้นบ่อยๆ พ่อแม่สามารถจัดสิ่งแวดล้อมหลายๆ อย่าง ให้เป็นที่น่าสนใจหรือเกิดความประทับใจ เพื่อให้เด็กมีโอกาสพูดถึง ยังมีสิ่งเร้าให้เด็กมากเท่าไรก็เท่ากับช่วยกระตุ้นให้เด็กได้ใช้ภาษาพูด ซึ่งช่วยพัฒนาการทางภาษามากขึ้นเท่านั้น การจัดประสบการณ์ให้เด็ก ทำให้เด็กมีความคิดใหม่ๆ ซึ่งเป็นเสมือนกุญแจในการสร้างภาษา

10. การให้รางวัล ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความหมาย และใช้แทนพฤติกรรมได้ เด็กควรได้เรียนรู้ความจริงข้อนี้ เช่น เวลาโกรธ อาจใช้คำพูดแทนการชกต่อย การขอสิ่งอยากได้ แทนการหยิบฉวยตามอำเภอใจ ฯลฯ เด็กควรได้รับรางวัลเสมอๆ หรือบ่อยๆ ทันทีที่ใช้ภาษาพูดในการสื่อความหมายได้ถูกต้อง

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช (2525: 83 – 101) สรุปการเล่นต่างๆ ที่ส่งเสริมประสบการณ์ทางภาษาแก่เด็กปฐมวัย คือ การเล่นนิ้ว การเล่นตอบคำถาม การเล่นปริศนาคำทาย การเล่นร้องเพลง และทำท่าประกอบ และการเล่นตามเรื่องนิทาน นอกจากนี้ยังให้แนวคิดเกี่ยวกับการส่งเสริมภาษาสำหรับเด็กดังนี้

1. ภาษาของเด็กปฐมวัยแสดงให้เห็นถึงความคิด ความสนใจ และความสัมพันธ์ของเด็กที่มีต่อสิ่งแวดล้อม ครูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถช่วยพัฒนาภาษาของเด็กโดยการจัดหาสื่อ เพื่อให้เด็กเกิดประสบการณ์ด้านการฟัง การพูด
2. การจัดประสบการณ์ด้านการฟังควรใช้สื่อที่มีเสียง ได้แก่ การเล่านิทาน คำคล้องจอง เพลงกล่อมเด็ก และการเล่นตามคำสั่ง เป็นสื่อเพื่อให้เด็กเกิดความสนใจได้ดียิ่งขึ้น
3. สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ด้านการพูด ควรเป็นสื่อที่เด็กเคยเห็นมาก่อน โดยนำมาจัดในรูปการสนทนา การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน และการเล่นละคร
4. สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ด้านการอ่าน ควรเป็นภาพ หนังสือภาพ ตัวอักษรที่ทำด้วยกระดาษแข็ง พลาสติก หรือไม้
5. สื่อที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ด้านการเขียน ควรเป็นเส้น จุด ตัวอักษรดินหรือแป้งสำหรับปั้น

วราภรณ์ รักวิจัย (2533: 83 – 91) กล่าวถึงกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาคือ

1. การเล่านิทาน (Story Telling)

การเล่านิทานเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก การเล่านิทานเป็นการแสดงการให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กแบบหนึ่ง เพราะเด็กในวัยก่อนวัยเรียน (เด็กปฐมวัย) จะสนใจและชอบหนังสือ นิทาน การเล่าเรื่องต่างๆ ซึ่งจะเป็นการพัฒนาการด้านภาษา และในขณะเดียวกันก็เป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน เกิดความคิดความเข้าใจ และทำให้เกิดความสนุกสนานด้วย การเล่านิทานให้เด็กฟังจะช่วยให้เด็กเกิดการคิด จินตนาการ และทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ต่อไป

2. การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing)

เด็กปฐมวัย (เด็กก่อนวัยเรียน) ชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ที่อยู่ใกล้ชิด การเล่นบทบาทสมมติ จึงเป็นสิ่งที่เด็กชอบ เด็กชอบสมมติตนเองเป็นพ่อ แม่ หรือเป็นสัตว์ที่ตนเองชอบ เป็นหุ่นยนต์ ตามภาพยนตร์ในโทรทัศน์ เด็กจะเป็นอะไรได้ทั้งนั้นในสิ่งที่เขาชอบ เด็กจะเล่นที่ไหนก็ได้ เช่น เด็กผู้หญิงเล่นเป็นแม่ โดยเอาตุ๊กตาเล่นเป็นลูก อาบน้ำ แต่งตัว ป้อนข้าวให้ลูก หรือห่กล่อมตุ๊กตาให้นอนหลับ เป็นต้น

3. การสนทนา อภิปราย การสนทนาหรือพูดคุยกับเด็ก จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ทางด้านภาษาและความคิดต่างๆ ซึ่งจะเป็นการช่วยให้เด็กได้หัดคิด หัดสังเกต เป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ชีวิตของเด็ก

หรรษา นิลวิเชียร (2535: 214 – 216) สิ่งสำคัญในการวางแผนจัดเตรียมประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็ก คือ การให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่มีความหมาย โดยคำนึงถึงความสนใจ ตาม

ธรรมชาติของเด็กการวางโปรแกรมทางภาษา เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารของเด็กสามารถจัดได้ ดังต่อไปนี้

1. การเล่าเรื่อง เด็กควรมีความสามารถในการเล่าเรื่องราว หรือฟังเรื่องราวทั้งที่เป็นจริง และเป็นจินตนาการตามลำดับเวลาก่อนหลัง ข้อเสนอแนะในการเล่าเรื่อง มีดังนี้คือ
 - 1.1 เลือกเรื่องที่เหมาะสมกับผู้ฟังหรือผู้อ่าน โดยคำนึงถึงความรู้และความสนใจของเด็ก
 - 1.2 เน้นความสำคัญของเนื้อเรื่องมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย ซึ่งเป็นส่วนประกอบของเรื่อง
 - 1.3 เรียงลำดับเรื่องตามเหตุการณ์และเล่าไม่ย้อนไปมาโดยไม่จำเป็น
 - 1.4 ใช้เทคนิควิธีการทางภาษาหลายๆ วิธี เช่น การเน้นเสียง การทำเสียงให้สอดคล้องกับตัวละคร การยกตัวอย่างประกอบ เป็นต้น

2. การอธิบาย การบอก

เด็กๆ ควรมีโอกาสได้แสดงออกซึ่งความคิด ความรู้สึก หรือความรู้ที่ตนมีให้ผู้อื่นได้รับรู้ ข้อควรคำนึงในการจัดกิจกรรมการอธิบาย หรือการบอกก็เช่นเดียวกับการเล่าเรื่องคือ ควรเลือกเนื้อหาที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะและความสนใจของเด็ก เรื่องควรชัดเจนเรียงลำดับไม่ก่อให้เกิดความสับสนหาวิธีอื่นๆ ทางด้านภาษามาช่วยประกอบ เช่น การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบวิธีการที่ใช้มากที่สุดในการฝึกการพูดของเด็กก็คือ ครูเป็นผู้ถามคำถาม และเด็กเป็นผู้ตอบ

ปริศนา สิริอาชา (2537: 91 – 98) กล่าวว่า วิธีการที่ดีที่จะช่วยให้เด็กเป็นนักพูดที่ดี คือ การพูดคุยกับเด็กบ่อยๆ คำพูดต่างๆ ของเด็กอายุ 3 ขวบ มักเป็นคำที่ได้รับมาจากพ่อแม่ และผู้ใกล้ชิด หลังจากนั้นเด็กจึงเริ่มเรียนรู้คำต่างๆ เอง ดังนั้น การพูดจาของบุคคลที่แวดล้อมเด็กอยู่ จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เช่น การสอนให้เด็กรู้จักความหมายของคำ เช่น หนูกินข้าวด้วยช้อนหรือลูกบอลจะ? หรือหนูใช้ตามองหรือใช้นิ้วมองจะ? การสอนคำจากท่าทาง สอนจากการอ่านนิทานให้ฟังการเล่นเกมส์สมมติ การร้องเพลงประกอบท่าทาง การหัดให้เด็กตอบคำถาม การเล่นเกมนำทาง การเรียงลำดับเหตุการณ์ประจำวัน เป็นต้น

สรุปได้ว่า แนวทางในการส่งเสริมทักษะการพัฒนากล้ามเนื้อให้เด็ก ก็คือ การพูดกับเด็กบ่อยๆ โดยธรรมชาติแล้วเด็กมีเรื่องมากมายที่อยากจะเล่าให้คุณครูฟัง รวมทั้งเพื่อนๆ กิจกรรมการเล่านิทานแล้วให้เด็กเล่าอีกครั้งจะเป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูด การร้องเพลง การท่องหรือพูดคำคล้องจอง การเปิดเทปให้เด็กฟัง กิจกรรมต่างๆ เหล่านี้ จะกระตุ้นให้เด็กอยากพูด อยากแสดงความคิดเห็น การส่งเสริมการพัฒนาทางการพูด จึงควรฝึกในกลุ่มเด็กๆ เพื่อให้โอกาสเด็กทุกคนได้พูด ได้สื่อความรู้สึกนึกคิด โดยมีครูเป็นต้นแบบที่ดีในการพูด และส่งเสริมการคิด ควบคู่ไปกับการพูด และฝึกพูดให้เป็นธรรมชาติที่สุด เป็นต้น

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดของเด็กปฐมวัย

งานวิจัยในประเทศ

จุฬารัตน์ อินุพัฒน์ (2543) ศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับประสบการณ์การเล่นมุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบ และมุมบล็อกแบบปกติ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่น

มุมบล็อกแบบเต็มรูปแบบและเด็กปฐมวัยได้รับประสบการณ์ การเล่นมุมบล็อกแบบปกติ มีพัฒนาการทางการพูดไม่แตกต่างกัน

เบญจะ คำมะสอน (2544) ศึกษาถึงความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ การพูดเล่าเรื่อง โดยใช้ภาพประกอบ ซึ่งผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางภาษาของเด็กสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง

สมาพร สามเตี้ย (2545) ศึกษาพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมทางภาษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุระหว่าง 5 – 6 ปี จำนวน 10 คน ผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมทางภาษามีพัฒนาการทางการพูดโดยเฉลี่ยรวม ก่อนการจัดกิจกรรมและหลังการจัดกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และพัฒนาการทางการพูดในแต่ละด้านทั้งทางด้านการเข้าใจความหมาย ด้านการสร้างประโยค มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนผลการสังเกตทางการพูดในระหว่างการจัดกิจกรรมเล่นเกมทางภาษา มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งด้านการเข้าใจความหมายและการสร้างประโยค

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่จะต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการทำงานในอนาคต การสื่อสารที่ชัดเจนถูกต้อง และสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมอย่างถูกกาลเทศะ ต้องมีการพัฒนาตั้งแต่เด็กปฐมวัย หากเด็กปฐมวัยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่มีสถานการณ์ช่วยยื้อให้เด็กคิด เพื่อที่จะพูดและสื่อสารได้อย่างเหมาะสม มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการพูดต่างๆ อันได้แก่ นิทาน คำคล้องจอง เพลง และศิลปะ เหล่านี้ ล้วนมีผลต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็กทั้งสิ้น

งานวิจัยต่างประเทศ

จอห์นสตัน (Johnston. 1995) ทำการศึกษาความสามารถทางการพูดและพฤติกรรม การอ่านหนังสือของเด็กปฐมวัยต่อการมีปฏิสัมพันธ์การอ่านกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ จากการศึกษาพบว่า การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทำให้มีการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเด็กได้ใช้เวลาอย่างน้อย 42 นาทีต่อสัปดาห์ แต่การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้เด็กไม่มีผลต่อพฤติกรรมการอ่านของเด็กปฐมวัย

ไพน์ (Pine. 1997: 807) และคณะศึกษาวิจัยเรื่อง รูปแบบที่แตกต่างกันในขั้นตอนการใช้คำเดี่ยวที่มีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำพูดของแม่และการผสมคำของเด็ก (Stylistic Variation at the "Single Word" Stage : Relation between Maternal Speech Characteristic and Children's Vocabulary Composition and Usage) พบว่า ความสัมพันธ์ของการใช้คำของเด็กแตกต่างกันไปตามการใช้คำพูดของแม่โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นแม่และเด็ก 26 คู่ เด็กผู้หญิง 14 คน และเด็กผู้ชาย 12 คน เริ่มจากคำ 10 คำ 5 คำ และ 100 คำ ตามลำดับ วิธีการพูดของแม่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการ การใช้คำพูดของลูกโดยตรง คือ แม่ที่พยายามอธิบายความหมายคำศัพท์ โดยอิงสภาพแวดล้อมจะสามารถถ่ายทอดคำพูดใหม่ๆ ให้ลูกได้มากกว่า แม่ที่พูดโดยวิธีการออกคำสั่งว่า เช่นนั้น เช่นนี้ และแม่ที่พูด

เก่งๆ จะทำให้เด็กเรียนรู้คำต่างๆ เช่น คำอุทาน คำสั้นๆ ได้เป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงกว่าแม่ที่ไม่ค่อยพูด โดยมีเช็คลิสต์ (Checklist) ให้แม่เช็คคำต่างๆ ที่เด็กเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น และมีการอัดเสียงพูดของเด็ก เพื่อพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กอย่างเป็นรูปธรรมและชัดเจนมากขึ้น

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเพื่อให้เด็กปฐมวัยมีประสบการณ์ทางภาษา เพื่อเปิดโอกาสให้เด็กปฐมวัยได้ฝึกฝนกระทำซ้ำๆ อย่างสม่ำเสมอ และเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุยซักถาม และแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ จะทำให้เกิดการเรียนรู้ มีพัฒนาการทางด้านภาษาในขั้นต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลจากผู้เป็นแม่ของเด็กปฐมวัยที่พูดเก่งมีผลโดยตรงกับลูกที่จะเพิ่มศัพท์และความหมาย ตลอดจนความรอบรู้ในทักษะทางภาษาได้เป็นอย่างดี

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

การอ่านเป็นการถอดรหัสของภาษาเขียน หรือเป็นการแปลสัญลักษณ์ของภาษาเขียนออกมาเป็นคำพูด ดังนั้นจึงมีทักษะการศึกษาหลายๆ คนให้คำจำกัดความหรือความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2527: 10 – 11) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่หรือภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองก็ตาม หมายถึง การสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน และในระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์ที่สำคัญบางอย่างระหว่างภาษากับความคิดเกิดขึ้น กล่าวคือ ผู้เขียนจะลงรหัสความคิดหรือความหมายบางอย่างออกมาในรูปของภาษา แล้วผู้อ่านก็จะถอดรหัสจากตัวภาษานั้นให้กลับออกมาเป็นหน่วยความคิด หรือความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อจนเป็นที่เข้าใจกันอีกทีหนึ่ง

บันลือ พุกกะวัน (2533: 2) ให้ความหมายของการอ่าน ดังนี้

1. การอ่าน เป็นการแปลสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด โดยการผสมเสียงเพื่อใช้ในการออกเสียงให้ตรงกับคำพูดเรียกว่า อ่านออก

2. การอ่าน เป็นการใช้ความสามารถในการผสมผสานของตัวอักษรออกเป็นเสียงคำพูดหรือประโยค เข้าใจความหมายเรียกว่า อ่านได้

3. การอ่าน เป็นการสื่อความหมาย ถ่ายโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน เรียกว่า อ่านเป็น

บาร์จ โตรตัน (2527: 1) กล่าวว่า การอ่านคือ การแปลความสัญลักษณ์ภาษาเขียนหรือตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการคิดที่ผู้อ่านต้องรับรู้ความหมายของสัญลักษณ์และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ก่อนที่ผู้อ่านจะอ่านได้เข้าใจ จะต้องเข้าใจสัญลักษณ์การเขียนที่เขียนแทนภาษาพูดก่อน

ประเทิน มหาจันทร์ (2530: 154) ให้ความหมายของการอ่านว่า หมายถึง การแปลแนวความคิดต่างๆ ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรที่อ่าน โดยที่ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิดต่างๆ ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างถูกต้อง โดยที่ลักษณะการเขียนของผู้เขียนก็มีส่วนสำคัญในการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของแนวคิดนั้นๆ ได้ ซึ่งในเรื่องราวบางเรื่องจะมีความสัมพันธ์

ของแนวคิดหลายด้าน เช่น ความสัมพันธ์ในด้านการเปรียบเทียบ เป็นต้น ถ้าหากผู้อ่านมีความสัมพันธ์ด้านต่างๆ เหล่านี้แล้วก็จะสามารถทำความเข้าใจในเรื่องราวที่อ่านได้

อาจกล่าวสรุปได้ว่า ผู้ที่สามารถอ่านออกได้นั้น จะต้องฝึกฝนและเรียนรู้รหัสหลายขั้นตอนที่ซับซ้อนของภาษา รู้จักเรียนรู้และจดจำสัญลักษณ์ของภาษาที่อ่านเป็นกระบวนการที่ใช้ความคิด และความสามารถ ผสมกับประสบการณ์ที่มีอยู่เดิมจากภาษาแม่ที่เป็นภาษาพูด มาอ่านภาษาแม่ที่เป็นภาษาเขียนได้อย่างเข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้เป็นอย่างดี ซึ่งในระยะแรกๆ จะดำเนินไปอย่างช้าๆ เมื่อฝึกฝนอย่างเพียงพอ จึงจะสามารถอ่านได้เร็วขึ้น และพัฒนาไปตามลำดับ

3.1 จุดประสงค์ในการอ่านของเด็กปฐมวัย

ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มุ่งให้นักเรียนอ่านในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (กรมวิชาการ, 2533: 7)

1. สอนให้เด็กอ่านออก คือ อ่านได้ถูกต้องทั้งอ่านออกเสียงและอ่านในใจ
2. สอนให้เด็กอ่านแตก คือ อ่านได้รวดเร็วเก็บใจความสำคัญได้ พร้อมทั้งสามารถนำสิ่งที่อ่านไปใช้ให้เป็นประโยชน์
3. สอนให้อ่านเป็น คือ สามารถใช้การอ่านเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ ความเพลิดเพลิน และมีนิสัยรักการอ่าน

สรุปได้ว่า การสอนอ่านก็คือ การสอนให้ผู้เรียนสามารถอ่านภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง สามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเพื่อความสนุกสนานบันเทิงหรือเป็นการอ่านเพื่อการศึกษา หาความรู้ เป็นต้น

3.2 ประเภทของการอ่าน

บารุง โตรัตน์ (2527: 11) แบ่งประเภทของการอ่านออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้คือ การอ่านออกเสียง และ การอ่านในใจ

1. การอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการอ่านออกเสียงของนักเรียนเท่านั้น มิใช่เพื่อความเข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่าน
2. การอ่านในใจ เป็นการฝึกเพื่อให้นักเรียนอ่านได้เร็ว และสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้น นักเรียนจะอ่านได้เข้าใจและเร็วเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของโครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ที่ยาวเกินไป นักเรียนจะอ่านได้ช้าและเข้าใจเรื่องที่อ่านน้อย ในทางตรงกันข้าม ถ้าโครงสร้างและคำศัพท์ที่ปรากฏในเรื่องที่อ่านเป็นที่คุ้นเคยกับนักเรียน นักเรียนก็จะอ่านได้เร็วขึ้นและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดีขึ้นด้วย

สรุปประเภทของการอ่านแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ

การอ่านออกเสียง เป็นการสอนให้เด็กเปล่งเสียงอ่านตามตัวหนังสือหรือบทเรียนที่กำหนดตามวิธีการอ่านของหลักภาษาหรือรูปแบบของภาษาศาสตร์ที่บัญญัติไว้ การอ่านออกเสียงต้องเปล่งเสียงให้ชัดถ้อยชัดคำตามจังหวะและระดับเสียง เพื่อให้ผู้ฟังได้ยินอย่างชัดเจนและเป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง การอ่านออกเสียงเป็นการส่งสารจากผู้อ่านไปสู่ผู้ฟัง และเป็นการรับสารของผู้อ่านเองอีกด้วย

การอ่านในใจ คือ การฝึกอ่านในใจของผู้อ่าน โดยที่ผู้อ่านไม่ได้พูดหรือเปล่งเสียงออกมา ในขณะที่อ่านและไม่ประสงค์ที่จะส่งสารไปให้ผู้อื่นรับทราบ แต่ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่าน และนำความคิดจากเรื่องที่อ่านไปใช้ประโยชน์ได้

3.3 ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านหรือการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมาย ดังนี้

สมุทฺธ เช็นเซวนิช (2524: 32) กล่าวว่า ความเข้าใจ (COMPREHENSION) คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการศึกษาและประสบการณ์ต่างๆ หลากๆ ด้านของแต่ละคน และถือเป็นองค์ประกอบสำคัญยิ่งของการอ่าน ความเข้าใจแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความเข้าใจแบบทันที (RECEPTIVE COMPREHENSION) เป็นความเข้าใจที่ต้องอาศัยการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ การรู้ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ที่ผู้เขียนใช้เป็นส่วนใหญ่ ต้องรู้คำศัพท์ต่างๆ มากพอและจะต้องเข้าใจความหมายด้วย

2. ความเข้าใจแบบไตร่ตรอง (REFLECTION COMPREHENSION) คือ ความเข้าใจที่ต้องอาศัยความรอบรู้ ทักษะ และความสามารถในหลายๆ ด้านเป็นหลัก เพื่อที่จะได้นำมาใช้เป็นเครื่องช่วยทำความเข้าใจต่างๆ ได้ถูกต้องตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียนว่าต้องการจะให้ความเพลิดเพลิน อธิบาย ชี้แจง สั่งสอน หรือชักจูง นอกจากนี้จะต้องสามารถพิจารณาและไตร่ตรองหาข้อสรุปให้เป็นไปตามความนึกคิดที่ผู้เขียนต้องการ ความเข้าใจแบบนี้พึงเหตุผลอาศัยการเปรียบเทียบระหว่างประสบการณ์ต่างๆ หรือสิ่งต่างๆ ที่ได้เคยพบเห็นมาแล้วในชีวิตเป็นสำคัญ

บารุง โตรัตน์ (2527: 111) สรุปความหมายของการอ่านเพื่อทำความเข้าใจว่า เป็นกระบวนการความคิดที่ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจหรือมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่อ่านและในการทำความเข้าใจนี้ ผู้อ่านต้องเข้าใจสัญลักษณ์การเขียนแทนการพูดเสียก่อน และมีการใช้สิ่งต่างๆ มาประมวลกันเพื่อทำความเข้าใจด้วย

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531: 41) กล่าวสรุปเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่านว่า คือ การที่ผู้อ่านได้ความหมายจากสิ่งที่ผู้เขียนสื่อความคิดออกมาเป็นตัวอักษร ในการอ่านผู้อ่านจะต้องอ่านด้วยความเข้าใจในข้อความระดับต่างๆ เริ่มจากคำ วลี ประโยค อนุเจตและเรื่องราวที่มีความต่อเนื่องกันว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างไร สามารถจับใจความสำคัญได้

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2525: 36) สรุปความเข้าใจในการอ่านว่าจะต้องแสดงลักษณะของระดับความเข้าใจอย่างต่อเนื่องอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาใน 3 ลักษณะ คือ

1. LITERAL READING คือ การอ่านเอาเรื่อง การอ่านระดับนี้ ความหมายบ่งชัดอยู่แล้วว่า อ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องราว เป็นเรื่องอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านจะใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. INTERPRETATIVE READING คือ การอ่านแปลความ ตีความ ขยายความ ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือจากการอ่านเอาเรื่อง คือ ต้องจำเรื่อง ต้องแปลเรื่อง ต้องขยายความ นับเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าระดับอ่านเอาเรื่อง

3. CRITICAL READING คือ การอ่านขั้นวิจารณ์ การอ่านระดับนี้ต้องใช้ความสามารถของสติปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านระดับเอาเรื่อง แปลความเป็นพื้นฐาน ต่อจากนั้นผู้อ่านจะต้องอาศัยประสบการณ์ของตนหรือความสามารถ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ การประเมินค่า มาช่วยในการตัดสินใจ และวินิจฉัยเรื่อง และข้อความที่อ่านอีกต่อหนึ่ง

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 95) แสดงความเข้าใจในการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. จำ เป็นขั้นตอนแรกของการอ่านที่สมองจะต้องจดจำเรื่องราวให้ได้ จำความหมายของคำให้ได้ จำจำกัดความของคำยาก จำชื่อตัวละครและเหตุการณ์สำคัญ การที่ครูจะทราบว่านักเรียนมีความจำเรื่องที่อ่านได้มากหรือน้อยก็ใช้วิธีตั้งคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านหรืออาจจะให้สะกดคำบอกความหมายบอกคำจำกัดความ

2. เข้าใจ เป็นขั้นที่นักเรียนสามารถเล่าเรื่องที่อ่านด้วยคำพูดของตนเองได้ เข้าใจความคิดถ้อยคำ ประโยคและข้อความที่ให้คิดสนใจ สรุปเรื่องเป็นมโนทัศน์ โดยใช้คำพูดของตน ดังนั้นการที่ครูจะประมาณว่า นักเรียนมีความเข้าใจมากหรือน้อย ควรตั้งเป็นคำถามด้วยการให้เล่าเรื่อง สรุปเรื่องและเรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง

3. นำไปใช้ เป็นขั้นที่นักเรียนควรมีการฝึกนำถ้อยคำ ประโยค และเหตุการณ์ที่ได้จากการอ่านไปใช้แก้ปัญหาในสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นใหม่ หรือนำไปแก้ปัญหาในวิชาอื่นๆ

4. วิเคราะห์ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนแยกองค์ประกอบย่อยของแนวคิดที่ได้จากการอ่าน รู้จักแยกความหมายของคำที่มีความหมายหลายอย่าง สามารถบอกได้ว่าองค์ประกอบใดมีความสัมพันธ์กันหรือไม่เกี่ยวข้องกันเลย

5. สังเคราะห์ เป็นขั้นที่ให้นักเรียนรู้จักสรุปแนวคิดของเรื่อง ค้นหาลักษณะโครงเรื่องที่คล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยอ่าน สุภาษิตหรือคำพังเพยที่มีความหมายเปรียบเทียบแล้วใกล้เคียงกันอีกทั้งสามารถสรุปแนวคิดที่เหมือนกันและต่างกันได้ด้วย

6. ประเมินค่า เป็นขั้นสูงสุดของการคิดที่ให้นักเรียนรู้จักตัดสินเรื่องที่อ่านว่าอะไรคือ ส่วนที่เป็นจริง และอะไรคือส่วนที่เป็นเท็จ พิจารณาและค้นหาคุณค่าที่ปรากฏในเรื่อง ได้แก่ ความรัก ความกตัญญู ความซื่อสัตย์ และยักรวมไปถึงความเป็นเหตุเป็นผลไปด้วย เป็นการฝึกให้นักเรียนรู้จักสังเกตการณ์ใช้ถ้อยคำ การบรรยายที่ทำให้เกิดภาพพจน์ ตลอดจนความประทับใจ อื่นๆ ที่ได้จากการอ่านเรื่อง

สรุปความเข้าใจในการอ่านเป็นทักษะเบื้องต้นของผู้อ่าน นอกจากผู้อ่านจะสามารถเข้าใจและจดจำเรื่องราวต่างๆ ที่ได้อ่านเป็นอย่างดีแล้ว ผู้อ่านยังสามารถแจกแจงรายละเอียดและขยายความเรื่องที่อ่านได้อีกด้วย ซึ่งจะต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้ วุฒิภาวะของผู้อ่านที่จะใช้ความสามารถวิจารณ์ญาณ ในการวินิจฉัย วิเคราะห์ข้อความที่อ่านได้อย่างแตกฉานลึกซึ้งสมเหตุสมผลทุกประการ

3.4 องค์ประกอบในการอ่าน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2527: 83 – 84) กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านดังนี้

1. ภูมิหลังของประสบการณ์ เป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพราะจะช่วยให้สามารถเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์ที่อ่านและสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ ความแตกต่างในด้านประสบการณ์ของผู้อ่านจะทำให้สัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกัน

2. วุฒิภาวะ การจะประสบความสำเร็จในการอ่านได้ ผู้อ่านจะต้องมีความพร้อมในด้านต่าง ๆ อยู่ระดับหนึ่ง วุฒิภาวะของผู้อ่านจะเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญถึงความพร้อมในการเรียนรู้และการอ่าน

3. พัฒนาการด้านสติปัญญา สติปัญญามีส่วนสำคัญต่อความพร้อมและสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน เพราะการอ่านซึ่งต้องใช้ความคิดในระดับนามธรรม จำเป็นต้องอาศัยสติปัญญาอยู่มาก

4. พัฒนาการด้านร่างกาย สุขภาพที่ดีจะช่วยให้การอ่านได้ดี แต่สุขภาพที่ไม่สมบูรณ์จะทำให้ขาดสมรรถภาพในการอ่าน ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย และขาดความสนใจในการอ่าน

5. พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การปรับตัวทางด้านอารมณ์และสังคม มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่าน ความล้มเหลวในการอ่าน อาจนำไปสู่การปรับตัวที่ไม่ดีและการปรับตัวที่ไม่ดี อาจนำไปสู่ความด้อยสมรรถภาพในการอ่านได้

6. พัฒนาการด้านความสนใจ ความสนใจเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้อ่านได้ดี หรืออ่านได้ไม่ดี การที่จะประสบความสำเร็จในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้สึกรักอยากเรียนรู้และอยากอ่าน

7. พัฒนาการด้านการเรียนการสอนอ่านในระยะเริ่มแรก การเรียนการสอนอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่าน โดยเฉพาะในระยะเริ่มเรียน จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านในระดับสูงต่อไปด้วย

เตือนใจ ตันตรางาม (2534: 7 – 8) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จและความล้มเหลวทางการอ่านของนักเรียน ได้แก่

1. ผู้อ่าน ในตัวผู้อ่านจะประกอบด้วยภูมิหลัง ศัพท์ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการสร้างความหมายในการอ่าน ดังนั้นผู้อ่านคนใดที่มีคุณสมบัติดังกล่าวไว้มากก็ย่อมได้เปรียบ และมีโอกาสประสบความสำเร็จในการอ่านได้มากกว่า

2. คำราหรือข้อเขียน สิ่งพิมพ์เหล่านั้นจะแตกต่างกันในด้านเนื้อหาสาระ แนวความคิด รูปแบบการจัดระเบียบ การเขียน และจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเขียนมิได้ส่ง ความหมายออกมาอย่างเด่นชัดเสมอไป ผู้อ่านต้องใช้การตีความและการตีความนั้นต้องอาศัยความรู้เดิมหรือภูมิหลังร่วมกับข้อความจากบทที่อ่านนั้น จึงสรุปได้ว่า ความหมายมาจากข้อเขียนร่วมกับความรู้เดิมของผู้อ่าน

3. บริบทหรือสภาพเงื่อนไขการอ่าน ย่อมแตกต่างกัน เช่น อ่านในสภาพของงานประจำหรือสภาพที่ครูสั่งให้อ่าน การตั้งจุดประสงค์ของผู้อ่านย่อมแตกต่างกันไป และวิธีการอ่านก็จะแปรไปตามจุดประสงค์นั้นด้วย กล่าวคือ การอ่านงานประจำนั้น ผู้อ่านมีภูมิมาก่อนและรู้ว่า ต้องการข้อความอะไรบ้าง และบางทีอาจเป็นเพียงการอ่านเพื่อเลือกหยิบเอาข้อความบางประการเท่านั้น ส่วนการอ่านงานหรืออีกประเภทหนึ่งนั้นต้องอ่านแบบเข้มและเรียนรู้ทั้งข้อความหลังและรายละเอียด

2. กลวิธีการอ่าน ผู้อ่านจะต้องเลือกใช้วิธีที่เหมาะสมกับบทอ่าน เพื่อเก็บความหมายกับบทอ่านและเพื่อเก็บความหมายจากการอ่านนั้น ซึ่งเป็นเครื่องช่วยผู้อ่านในการประมวลเนื้อหาสาระเพื่อความเข้าใจ เช่น การอ่านครั้งแรก การอ่านครั้งหลัง เป็นต้น

สรุปองค์ประกอบในการอ่าน การอ่านคือความสามารถในการสะกดและอ่านได้ มีความเข้าใจในการอ่าน องค์ประกอบของการอ่านเริ่มมาจากแรงจูงใจ ภูมิหลังและประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่าน นอกจากนี้วุฒิภาวะของผู้อ่านเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญถึงความพร้อมในการเรียนรู้ การอ่านที่สัมฤทธิ์ผลจำต้องอาศัยสติปัญญาอยู่มาก ตลอดจนพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์และสังคมย่อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะการสอนอ่านในระยะเริ่มแรก ถ้าสามารถทำได้อย่างเหมาะสม น่าสนใจ น่าสนุกสนานเร้าใจเด็ก จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่าน ไม่เพียงแต่ในปัจจุบันเท่านั้น แต่จะเป็นผลไปถึงความสำเร็จในการอ่านในอนาคตอีกด้วย

3.5 หลักในการสอนอ่านของเด็กปฐมวัย

ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ (2524: 58 – 60) กล่าวถึงหลักในการสอนอ่านที่ควรคำนึงถึง ดังนี้

1. ครูควรใช้วิธีสอนที่มีกระบวนการที่ถูกต้อง ศึกษาถึงสถานการณ์ในการจัดสภาพการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถที่เหมาะสมต่อพัฒนาการของเด็ก เพื่อลดอุปสรรคที่จะสกัดกั้นไม่ให้เกิดการสอนบรรลุเป้าหมาย ซึ่งครูต้องใช้วิธีสอนหลายๆ แบบผสมกัน

2. ครูควรมีความรู้และความเข้าใจถึงกระบวนการการสอนต่างๆ รู้ว่าการอ่านเป็นกระบวนการที่พัฒนาการที่พัฒนาและต่อเนื่องเรื่อยไป รู้ว่าการสอนอ่านในระยะใดจะจัดประสบการณ์ให้แก่เด็กอย่างไร

3. ครูจะต้องรู้จักการใช้วิธีการสอนอ่านที่เหมาะสม เพื่อให้เด็กเกิดความคิดรวบยอดที่กว้างไกลไม่จำกัดอยู่เฉพาะการจำ การเห็น หรือการแปลความจากสัญลักษณ์ตัวอักษรเท่านั้น แต่ต้องรู้จักนำเอาความคิดรวบยอดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์ที่เหมาะสมได้

การอ่านหนังสือออกและการอ่านหนังสือเป็นจินตนิยายไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้ตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการรู้ การอบรมสั่งสอน และการฝึกอย่างถูกวิธี นอกจากนี้ สุขุม เฉลยทรัพย์ (2529: 37) สรุปแนวการสอนอ่านไว้ ดังนี้

1. การสอนอ่านให้กับเด็กต้องมีจุดมุ่งหมาย เพื่อให้เด็กได้รับประโยชน์จากการอ่าน ไม่ใช่เพื่อให้อ่านออกเท่านั้น แต่รู้ความหมายด้วย

2. การสอนอ่านต้องเป็นไปอย่างต่อเนื่อง เพราะทุกวิชาต้องมีการอ่านจึงมีโอกาสดำเนินการสอนอ่านในทุกวิชาได้

3. ครูต้องเข้าใจพัฒนาการทางสมองในการอ่านของเด็กแต่ละคน ซึ่งไม่เหมือนกัน บางคนอ่านได้ช้า บางคนอ่านได้เร็ว ครูจึงต้องแบ่งเป็นหมู่ๆ และสอนตามกำลังสมองของเด็ก ซึ่งเด็กบางคนต้องช่วยเหลือเป็นพิเศษ

4. ครูควรหาวิธีสอนหลายๆ แบบ มีอุปกรณ์มาเสริม เช่น หนังสืออ่านประกอบ เป็นต้น หรือการเล่าเรื่องให้เด็กฟัง เพื่อจะได้กระตุ้นหรือรื้อฟื้นที่จะอ่านเรื่องที่เล่า

5. เด็กที่ยังไม่พร้อมที่จะอ่าน ไม่ควรจะบังคับฝืนใจเด็กให้อ่าน เพราะจะทำให้เด็กทั้งไม่สนุกและมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการอ่าน แต่ควรหาสิ่งเร้ามาจูงใจและยั่วยุให้เด็กอยากอ่าน เช่น ให้อ่านภาพเล่าเรื่องย่อๆ ให้ เป็นต้น

6. สร้างความสนใจขั้นแรกให้เด็กรู้สึกอยากอ่าน โดยการสอนอ่านเป็นประโยคเพื่อให้เด็กรู้เรื่องราวในหนังสือก่อน

7. ครูควรสอนอ่านออกเสียงและอ่านในใจพร้อมกันไป โดยสอนเป็นกลุ่มๆ ดีกว่าจะสอนทีละตัวทั้งชั้น ทั้งนี้จะต้องมีวิธีการควบคุมเด็กให้รู้จักทำงานด้วยตนเอง ถึงแม้ในระยะแรกอาจจะเกิดความวุ่นวายบ้างแต่ถ้าอดทนปล่อยนานๆ ไปจะดีขึ้น

8. ถ้าเป็นเด็กเล็กครูต้องไม่จู้จี้มากเกินไป แต่จะคอยช่วยเหลือให้เด็กรู้วิธีอ่านที่ถูกต้องและเหมาะสมตามควรแก่วัย

9. ควรมีการทดสอบความสามารถในการอ่านเป็นระยะๆ เด็กที่บกพร่องในการอ่านต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

การสอนการอ่าน

ศิริลักษณ์ สุกุลวิทย์ (2541: 18) ให้แนวคิดในการสอนการอ่านออกเสียงว่า การสอนอ่านออกเสียงในเรื่องความเข้าใจของผู้อ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงจำเป็นต้องรู้ศัพท์ อ่านถูกต้องตามวรรคตอน ทำเสียงเหมือนพูด เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจเรื่องราว เราถือว่าการออกเสียงเป็นการฝึกทักษะเบื้องต้น ทั้งครูยังสามารถใช้ประโยชน์ให้สัมพันธ์กับการพูดและการฟังได้ดี การอ่านออกเสียงย่อมช่วยให้ครูสามารถตรวจสอบความก้าวหน้าในการฝึกทักษะการอ่าน และสามารถช่วยเหลือแก้ไขเด็กที่ผิดพลาด ลังเลใจ หรืออื่นๆ ได้ทันทั่วทั้งที่ เช่น ช่วยแก้ไขการพูดหรือการอ่านไม่ถูกต้องไม่ชัดไปพร้อมๆ กัน ได้ การอ่านออกเสียงช่วยให้เด็กได้ตรวจสอบตนเอง ฟังเอง ฝึกการฟังได้ดีขึ้น และเพื่อนร่วมชั้นได้มีโอกาสฝึกฟังและฝึกอ่านในใจตามไปด้วยอย่างที่เราเรียกว่า ช่วยให้มีการฝึกอ่านได้กว้างขวางกว่าการอ่านในใจ นอกจากนี้การอ่านออกเสียงย่อมช่วยในการพัฒนาการพูดของเด็กในด้านการใช้คำ การพูดประโยคได้ดีขึ้น

สรุปหลักในการสอนอ่านของเด็กปฐมวัย การสอนอ่านของเด็กปฐมวัยคุณครูจะต้องมีความรู้ความเข้าใจ ในกระบวนการสอนต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง และสามารถเลือกวิธีการสอน การอ่านที่เหมาะสม กล่าวคือ ไม่เพียงแต่สอนให้เด็กเข้าใจสัญลักษณ์ตัวอักษรเท่านั้น แต่ต้องรู้ความหมายด้วย และสามารถนำเอาความคิดรวบยอดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ในสถานการณ์ที่เหมาะสม การสอนการอ่าน ควรมีอุปกรณ์เสริมเพื่อจูงใจให้เด็กอยากอ่านเพื่อกระตุ้นให้เด็กอยากรู้เรื่องราว มีการจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก สำรวจความต้องการของเด็ก ควรเริ่มต้นสอนเป็นกลุ่มเล็กๆ และต้องมีการทดสอบเป็นระยะเพื่อช่วยเหลือเด็กเป็นรายบุคคล และที่สำคัญคุณครูควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการอ่าน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่ง ในการที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดเรื่องราวต่างๆ ตลอดจน ความรู้และประสบการณ์ของผู้เขียนโดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดไปยังผู้อื่น

หรือเพื่อบันทึกไว้เป็นหลักฐานกันลืม หรือบันทึกไว้เป็นข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการศึกษาและความบันเทิง อันได้แก่ ตำราเรียน สารคดี บทวิเคราะห์ บทความต่าง ๆ บันทึกคดี จดหมายเหตุ ตำนาน และนิทาน ตลอดจนการเขียนเพื่อธุรกิจการค้า การเขียนพินัยกรรม การเขียนเพื่อให้มีผลบังคับทางกฎหมาย การเขียนเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ เป็นต้น มีผู้ให้ความหมายในการเขียนไว้ ดังนี้

ราโด (Lado. 1964: 143) กล่าวว่า การเขียน คือ การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรภาษา ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านทั้งนี้ผู้เขียนจะมีความรู้ในการเขียนเรื่องข้อความตามลักษณะโครงสร้างภาษา การเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียน ตลอดจนให้ถ้อยคำและสำนวนให้ถูกต้อง

อาราพอฟ (Arapoff. 1967: 119 – 120) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด และยังได้ย้ำว่าในขณะที่เขียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้ และพยายามเรียงลำดับความสำคัญไปอย่างมีขั้นตอน

แมคคริมมอน (McCrimmon. 1978: 3) กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ได้ และสามารถทำให้ผู้อื่นมีความเข้าใจตรงกับผู้เขียน

โอลิวา (Olivia. 1988: 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของตนไปสู่คนอื่นในการสื่อความหมายนี้ขึ้นอยู่กับสัญลักษณ์ที่ใช้จะแสดงออกมากับการเขียน

อัจจิมา เกิดผล (2533: 73) กล่าวว่า การเขียน คือ การสื่อสารความหมายโดยมีตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสารเพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้เขียน

สนิท ตั้งทวี (2538: 21) กล่าวว่า การเขียน หมายถึง การแสดงความรู้ ความคิดให้ผู้อ่านได้เข้าใจเจตนาของผู้เขียน

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า การเขียน คือ การถ่ายทอดความคิดมาเป็นภาษาเขียน หรือการแปรภาษาพูดมาเป็นตัวอักษร ซึ่งการที่จะเขียนและเรียบเรียงความคิดโดยใช้สัญลักษณ์ คือ ตัวอักษรนั้น ผู้เขียนจะต้องศึกษาวิธีการในด้านการใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์และโครงสร้างของภาษา ตลอดจนสำนวนต่าง ๆ ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน จึงจะสามารถเรียบเรียงเป็นตัวอักษรและเนื้อหาได้อย่างมีสาระ เพื่อสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดอ่านของผู้เขียนได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

ผู้ศึกษาคิดว่า การฝึกทักษะในการเขียนควรจะฝึกฝนทุกวัน สามารถกระทำได้โดยการเขียนเอง อ่านเอง แล้วทบทวนแก้ไขให้ถูกต้องตรงกันกับความคิดอ่านของเราที่ต้องการจะถ่ายทอดไปยังผู้อื่น หรือเป็นการบันทึกข้อมูล การเขียนให้ผู้อื่นอ่านก็เป็นการฝึกทักษะที่ดีอีกวิธีหนึ่ง เพราะเราจะได้รับคำติชมโต้แย้งจากผู้อื่นที่มีความรู้ และความคิดเห็นที่ต่างไปจากเรา ซึ่งจะสะท้อนความคิดอ่านและอุปนิสัยทั้งของผู้อ่านและผู้เขียน การที่จะเขียนถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้นั้นผู้เขียนจะต้องคิดก่อนเขียน การคิดก่อนเขียนเป็นการฝึกทักษะในการพัฒนาทั้งความคิดและการเขียนควบคู่กันไป การฝึกฝนในระยะต้นๆ ปฏิบัติได้ด้วยการนึกอะไรก็ได้ให้รีบบันทึกไว้ทันทีเพื่อป้องกันกันหลงลืม วิธีนี้เป็นารเริ่มต้นที่ดีและนำไปสู่การเขียนที่ซับซ้อนได้ในที่สุด

4.1 แนวทางการสอนเขียนภาษาอังกฤษ

การเขียนต่างจากการพูด โดยทั่วไปเพราะว่าสำหรับการเขียนค่อนข้างเป็นแบบแผนมากกว่า ภาษาที่ใช้พูดกัน การเขียนในแต่ละครั้งมีจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันไป

เกษรา ภัทรเดชไพศาล (2537: 15) จุดมุ่งหมายการเขียนไว้ 2 ประการ คือ

1. มุ่งให้เด็กรู้จักรูปคำ โดยสอนให้เด็กมีทักษะในการใช้คำ ซึ่งจำเป็นต้องใช้ใน ชีวิตประจำวัน และเขียนด้วยความเข้าใจ โดยเราให้เด็กเกิดความสนใจในการเขียน ให้เด็กได้คุ้นเคย กับรูปคำและเสียงเพื่อให้รู้จักคำกว้างขวางขึ้น

2. เพื่อให้เด็กมีความสามารถที่จะเขียนคำต่างๆ ได้ถูกต้อง โดยต้องเรียนรู้คำ ฝึกออกเสียง เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง สามารถจำรูปร่างของคำ จัดลำดับตัวอักษรได้จึงจะสามารถ เขียนคำได้ถูกต้อง

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเขียนที่ถูกต้องสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ย่อมทำให้ผู้เรียนเข้าใจ ตรงกันและยังเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากคำพูดออกมาเป็นภาษาเขียน

4.2 การสอนการเขียนสะกดคำ

ฟิตเจอร์รัล (Fitzgerald. 1967: 38) เสนอลำดับขั้นตอนการเขียนคำไว้จากหนังสือการสะกดคำ ไว้ดังต่อไปนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำนั้นเสียก่อน โดยครูเป็นผู้บอก หรืออาศัย พจนานุกรมแล้วให้นักเรียนอภิปราย ข้อสำคัญ คือคำนั้นต้องเป็นคำที่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้นได้ถูกต้อง ชัดเจน จะช่วยให้นักเรียนรู้จักคำนั้น ได้แม่นยำยิ่งขึ้น ทั้งรูปคำและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนเห็นรูปคำนั้นๆ ว่า ประกอบด้วยสระ พยัญชนะ อะไรบ้าง ถ้าเป็น คำหลายพยางค์ ควรแยกให้เด็กดู
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้นๆ ไปใช้ ทั้งดูแบบและไม่ดูแบบ
5. ควรสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำนั้นไปใช้ ซึ่งอาจใช้เป็นการเขียนบรรยาย เรื่องราวหรือเขียนในกิจกรรมการเขียนที่เหมาะสมกับวัย

กรมวิชาการ (2533ก: 49 – 50) เสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่อง ของการสะกดคำไว้ ดังนี้

1. ให้นักเรียนเห็นคำ
2. ให้นักเรียนได้ยินการออกเสียงคำที่ชัดเจน
3. ให้นักเรียนฝึกออกเสียงที่จะเขียนให้ชัดเจนถูกต้อง
4. ให้นักเรียนรู้ความหมายและการใช้คำนั้น
5. ให้นักเรียนเขียนคำ

ชิน โพธิ์อ่อน (2526: 27) เสนอแนะเกี่ยวกับวิธีสอนเขียนคำสะกดคำไว้ ดังนี้

1. วิธีสอนที่ครูออกเสียงได้ถูกต้องและมีแบบการสะกดคำที่แน่นอน
2. วิธีสอนที่ต้องฝึกทักษะการเขียนสะกดคำอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะการฝึกเป็น

รายบุคคล

3. วิธีสอนที่มีการกำหนดจุดประสงค์ของการสอนที่แน่นอน
4. วิธีสอนที่มีการทดสอบก่อนสอนและสอบก่อนทดสอบ
5. วิธีการสอนที่ฝึกทักษะด้วยการเลียนแบบและทราบผลการเรียน
6. วิธีการสอนแบบใช้การเรียงลำดับตัวอักษร
7. วิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนอ่านและเรียนรู้ความหมายของคำและการผัน
8. วิธีการสอนโดยการเลือกและจัดลำดับคำ ตลอดจนนำคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

มาเขียน

9. วิธีการสอนที่มีการกำหนดและการวางแผนที่แน่นอน
10. วิธีการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีกระบวนการและขั้นตอนที่

ถูกต้อง

11. วิธีการสอนโดยใช้พจนานุกรมและมีการทบทวน
12. วิธีการสอนโดยการสร้างแบบฝึกการอ่านและเขียนแล้วนำไปสอนนักเรียน
13. วิธีการสอนโดยการนำคำที่เป็นปัญหา มาสร้างเป็นแบบฝึกทักษะด้วยวิธีสัมพันธ์

ทักษะ

จำนง โปธาเกียง (2538: 12) เสนอแนะลำดับขั้นตอนของการสอนสะกดคำไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความหมายและการออกเสียง ครูต้องให้เด็กเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำๆ นั้น และสามารถที่จะพูดออกมาเป็นคำให้เป็นประโยคโดยใช้คำนั้นให้ถูกต้องด้วย

ขั้นที่ 2 การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูต้องให้เด็กเห็นรูปคำที่สะกดและเห็นส่วนประกอบต่างๆ ให้เด็กแยกคำนั้นออกเป็นพยางค์ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ได้แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 การระลึกถึงคำ ให้มองดูทั้งคำ แล้วสะกดตัวโดยไม่ต้องมองคำนั้นๆ เสร็จแล้วลองตรวจดูว่า การสะกดคำของตนถูกต้องหรือไม่ หากสะกดผิดให้กลับไปทำขั้นที่ 1, 2 และ 3 ใหม่อีกครั้ง

ขั้นที่ 4 การเขียนคำ ในขั้นนี้เด็กจะฝึกหัดเขียนคำได้ถูกต้อง ตรวจสอบการเขียนและสะกดคำให้ถูกต้องเรียบร้อย

ขั้นที่ 5 การทบทวน ให้เด็กเขียนคำนั้น โดยไม่ต้องดูแบบหากเขียน ถูกต้อง 3 ครั้ง แสดงว่าเด็กรู้จักคำนั้นแล้ว ในขั้นนี้ถ้าจะให้เด็กจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้น ควรให้เด็กลองนำไปใช้ เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น

ดังนั้นจึงพอสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนและเป็นระบบ เป็นการสื่อความหมายและถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดจากภาษาพูดมาเป็นภาษาเขียน ย่อมทำให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกัน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัย ในการเรียนรู้ภาษา

5.1 การพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

ภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการดำรงชีวิต เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ตลอดจนการแสดงออกของความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตสำหรับ ครูผู้สอนหากสามารถเข้าใจลำดับขั้นตอนในการพัฒนาทางภาษาของเด็กปฐมวัยก็สามารถจัดเตรียม การเรียนการสอนให้แก่เด็กได้อย่างเหมาะสมกับวัย เยาวภา เดชะคุปต์ (2528: 48) แบ่งการพัฒนา ทางภาษาออกเป็น 7 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ระยะปะปะ (Random Stage หรือ Paralinguistic Stage) อายุแรกเกิดถึง 6 เดือน ในระยะนี้เป็นระยะที่เด็กจะเปล่งเสียงดังๆ ที่ยังไม่มี ความหมาย การเปล่งเสียงของเด็กก็เพื่อบอกความต้องการ ของเขา และเมื่อได้รับการตอบสนองเขาจะรู้สึกพอใจ เมื่อเด็กอายุได้ 6 เดือน จะเริ่มออกเสียงอ้อแอ้ และเริ่มเปล่งเสียงต่างๆ ในช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ดีของการสนับสนุนให้เด็กได้พัฒนาการทางการพูด และ เด็กที่มีสุขภาพดีทั้งกายและใจ จะมีโอกาสพัฒนาทางภาษาได้ดีกว่าเด็กที่ไม่สบายเจ็บป่วย

2. ระยะแยกแยะ (Jargon Stage) อายุ 6 เดือน ถึง 1 ปี หลังจาก 6 เดือน เด็กจะเริ่ม เข้าสู่ระยะที่ 2 ซึ่งเด็กสามารถแยกแยะเสียงต่างๆ ที่เขาได้ยินและเด็กจะรู้สึกพอใจที่จะได้ยินและเด็ก จะรู้สึกพอใจที่จะได้ส่งเสียง และถ้าเสียงใดที่เขาเปล่งออกมาได้รับการตอบสนองในทางบวก เขาก็จะ เปล่งเสียงนั้นซ้ำอีก ในบางครั้งเด็กจะเลียนเสียงสูงๆ ต่ำๆ ที่มีคนพูดคุยกับเขา

3. ระยะเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ 1 ถึง 2 ปี ในระยะนี้ เด็กจะเริ่มเลียน เสียงต่างๆ ที่เขาได้ยิน เช่น เสียงพ่อแม่ ผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด เสียงที่เปล่งออกมาอย่างไม่มี ความหมายจะ ค่อยๆ หายไป และเด็กจะเริ่มฟังเสียงที่ได้รับการตอบสนอง ซึ่งนับว่า พัฒนาการทางภาษาจะเริ่มต้น อย่างแท้จริงในระยะนี้

4. ระยะขยาย (The Stage of Expansion) อายุ 2 ถึง 4 ปี ในระยะนี้เด็กจะหัดพูด โดยเริ่มจากการหัดเรียกชื่อ คน สัตว์ สิ่งของที่อยู่ใกล้ตัวเขา เริ่มเข้าใจถึงการใช้อยุทธลักษณะในการสื่อ ความหมาย ซึ่งเป็นการสื่อความหมายโลกของผู้ใหญ่ การพูดระยะแรกๆ จะเป็นการออกเสียงคำนาม ต่างๆ และคำคุณศัพท์ต่างๆ ที่เขาเห็น รู้สึก ได้ยิน

5. ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ 4 ถึง 5 ปี ระยะนี้ เด็กจะเริ่มพัฒนา ความสามารถในการรับรู้และการสังเกต เด็กจะเริ่มเล่นสนุกกับคำ รู้จักคิดคำและประโยคของตนเอง โดย อาศัยการผูกจากคำ วลี และประโยคที่เขาได้ยินคนอื่น ๆ พูด เด็กจะเริ่มคิดกฎเกณฑ์ในการประสมคำ และหาความหมายของคำและวลี โดยเด็กเริ่มสนุกกับการเปล่งเสียง โดยเขาจะเล่นเป็นเกมกับเพื่อนๆ หรือสมาชิกในครอบครัว

6. ระยะตอบสนอง (Responding Stage) อายุ 5 ถึง 6 ปี ในระยะนี้สามารถในการคิด และพัฒนาการทางภาษาของเด็กจะสูงขึ้น เขาจะเริ่มพัฒนาภาษาไปสู่ภาษาที่เป็นแบบแผนมากขึ้น และ ใช้ภาษาเหล่านี้กับสิ่งต่างๆ รอบๆ ตัว เด็กจะเริ่มใช้ไวยากรณ์อย่างง่าย รู้จักใช้คำที่เกี่ยวกับบ้านและ

โรงเรียน ภาษาที่เด็กใช้ในการสื่อความหมายในระยะนี้ จะเกิดจากสิ่งที่เขามองเห็นและรู้

7. ระยะสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุ 6 ปีขึ้นไป ระยะที่เด็กเริ่มเข้าโรงเรียน เด็กจะเล่นสนุกกับคำและหาวิธีสื่อความหมายด้วยตัวเลข เด็กจะวิเคราะห์และสร้างสรรค์ทักษะในการสื่อความหมาย โดยใช้ถ้อยคำสำนวน การเปรียบเทียบและภาษาพูดที่เป็นนามธรรมมากขึ้น เขาจะรู้สึกสนุกกับการแสดงความคิดเห็นโดยการพูดและการเขียน

หรรษา นิลวิเชียร (2535: 208) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาระดับพื้นฐานของเด็กวัย 6 ระดับ ดังนี้

1. ระบบเสียง (Phonology) เด็กทารกพยายามเรียนรู้ระบบเสียงในภาษาของตน โดยการออกเสียงหลายๆ ลักษณะ และเริ่มนำเสียงมาเชื่อมต่อกัน เพื่อให้มีความหมาย

2. ลักษณะคำพูด (Morphology) เด็กเริ่มเรียนรู้ว่า การผสมกันของเสียง ทำให้เกิดความหมาย เด็กเริ่มเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ จนกระทั่งถึงวัยก่อนประถมศึกษา เด็กเริ่มเข้าใจกฎของคำ แต่พยายามเลียนแบบทำทาง นิสัยใจออกจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองพร้อมๆ กับสิ่งเร้าหลายๆ ตัว (Multiple Response Learning) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพยายามทำตาม โดยลองใช้วิธีะการเปล่งเสียงต่างๆ นั้น ทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน สะสมความจำควบคุมริมฝีปาก สีนหน้า ทำทาง

4. การเรียนรู้ด้านสัมพันธ์ (Associative Learning) เด็กจะเรียนรู้คำและความหมาย โดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่า “ตุ๊กตา” เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่า “ตุ๊กตา” เด็กเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงสิ่งของ

5. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงลองปฏิบัติ อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง การเข้าใจ

6. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ จะง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น การรู้จักไก่ แล้วสอนให้รู้จักเปิดและห่าน เป็นต้น โดยชี้ให้เห็นความแตกต่างเด็กจะจำได้อย่างรวดเร็วและมีความคิดตามลำดับอย่างมีระเบียบ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาเป็นกระบวนการต่อเนื่องตั้งแต่แรกเกิด และต่อเนื่องตลอดชีวิต การส่งเสริมและจัดการเรียนการสอนให้ถูกต้องจะช่วยให้เด็กสามารถแสดงความคิดเห็น ความเข้าใจของตนให้ผู้อื่นเข้าใจได้

5.2 การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

ทองนวล ภูประเสริฐ (2537: 14) กล่าวถึงแนวคิดในการพัฒนาความพร้อมทางภาษาของเด็ก ดังนี้

1. เด็กที่มีสติปัญญาสูงจะใช้ภาษาพูดได้ดีกว่า และในขณะเดียวกันการพัฒนาทางภาษาให้แก่เด็กก็เป็นปัจจัยในการพัฒนาทางสติปัญญาและพัฒนาด้านอื่นๆ ด้วย

2. การจะพัฒนาการพูดได้ดี ต้องทำให้เด็กเข้าใจในสิ่งที่ผู้อื่นพูดให้เด็กฟัง และต้องให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มพูน

3. การทำให้เด็กเข้าใจคำพูดของผู้อื่นจะต้องอาศัยสถานการณ์ของเรื่อง จากสีหน้า และท่าทาง การทำให้เด็กเข้าใจจึงไม่ใช่อาศัยการพูดเฉยๆ เท่านั้น การให้เด็กได้ฟังเรื่องราวต่างจากการเล่าและการอ่านอยู่เสมอ จะช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ในการฟังมากขึ้น

4. การพัฒนาการพูดของเด็ก ต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้พูด โดยผู้ใหญ่ต้องสนใจฟัง กระตุ้นชักถามให้เด็กพูด รวมทั้งการให้รางวัลในลักษณะต่างๆ ด้วย

5.3 การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active learning)

หลักการที่สำคัญของไฮสโคปในระดับปฐมวัย คือ การเรียนรู้แบบลงมือกระทำ ซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาเด็ก การเรียนรู้แบบลงมือกระทำจะเกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดในโปรแกรมที่พัฒนาเด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ หมายถึง การเรียนรู้ซึ่งเด็กได้จัดกระทำกับวัตถุ ได้มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลความคิดและเหตุการณ์ จนกระทั่งสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (Hohmann; & Weikart. 1995) ทั้งนี้องค์ประกอบของการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ ได้แก่

1. การเลือกและตัดสินใจ เด็กจะเป็นผู้ริเริ่มกิจกรรมจากความสนใจและความตั้งใจของตนเอง เด็กเป็นผู้เลือกวัสดุอุปกรณ์และตัดสินใจว่า จะใช้วัสดุอุปกรณ์นั้นอย่างไร การที่เด็กมีโอกาสเลือกและตัดสินใจ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองมากกว่าได้รับการถ่ายทอดความรู้จากผู้ใหญ่ ดังนั้นผู้ใหญ่ที่ตระหนักถึงความสำคัญเรื่องการเลือกและการตัดสินใจต้องจัดให้เด็กมีอิสระที่จะเลือกได้ตลอดทั้งวัน ขณะที่ปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ไม่ใช่เฉพาะในช่วงเวลาเล่นเสรีเท่านั้น

2. สื่อ ในห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำจะมีเครื่องมือ และวัสดุอุปกรณ์ที่หลากหลาย เพียงพอและเหมาะสมกับระดับอายุของเด็ก เด็กต้องมีโอกาสและมีเวลาเพียงพอที่จะเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์อย่างอิสระ เมื่อเด็กใช้เครื่องมือหรือวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เด็กจะมีโอกาสเชื่อมโยงการกระทำต่างๆ การเรียนรู้ในเรื่องของความสัมพันธ์ และมีโอกาสในการแก้ปัญหามากขึ้นด้วย

3. การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 การให้เด็กได้สำรวจและจัดกระทำกับวัตถุโดยตรงทำให้เด็กรู้จักวัตถุหลังจากที่เด็กคุ้นเคยกับวัตถุ แล้วเด็กจะนำวัตถุต่างๆ มาเกี่ยวข้องกันและเรียนรู้เรื่องความสัมพันธ์ ผู้ใหญ่มีหน้าที่จัดให้เด็กค้นพบความสัมพันธ์เหล่านี้ด้วยตนเอง

4. ภาษาจากเด็ก สิ่งที่เด็กพูดจะสะท้อนประสบการณ์ และความเข้าใจของเด็ก ในห้องเรียนแบบลงมือกระทำ เด็กมักจะเล่าว่าตนทำอะไร หรือทำอะไรไปแล้วในแต่ละวัน เมื่อเด็กมีอิสระในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความคิดและรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เด็กจะเรียนรู้วิธีการพูดที่เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ได้พัฒนาการคิดควบคู่ไปกับการพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง

5. การสนับสนุนจากผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ในห้องเรียน การเรียนรู้แบบลงมือกระทำต้องสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก สังเกตและค้นหาความตั้งใจ ความสนใจของเด็ก ผู้ใหญ่ควรรับฟังเด็ก ส่งเสริมให้เด็กคิดและทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง ในห้องเรียนที่เด็กเรียนรู้แบบลงมือกระทำเด็กจะเผชิญกับประสบการณ์สำคัญซ้ำแล้วซ้ำอีกในชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติ ประสบการณ์สำคัญเป็นกุญแจที่จำเป็นในการสร้าง

องค์ความรู้ของเด็กเป็นเสมือนกรอบความคิดที่จะทำความเข้าใจการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ เราสามารถให้คำจำกัดความได้ว่า ประสบการณ์สำคัญเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ที่เด็กจะต้องหามาได้โดยการปฏิบัติสัมพันธ์กับวัตถุ คน แนวคิดและเหตุการณ์สำคัญต่างๆ อย่างหลากหลาย ประสบการณ์สำคัญเป็นกรอบความคิดให้กับผู้ใหญ่ในการเข้าใจการเรียนรู้ของเด็ก สามารถจัดแผนการจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมและการประเมินพัฒนาการของเด็กอย่างเหมาะสม

สรุปการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ (Active Learning) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำที่เกี่ยวข้องกับประสาททั้ง 5 จะช่วยให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคล ความคิดและเหตุการณ์ต่างๆ จนสามารถสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้ การสนับสนุนให้เด็กมีอิสระในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความคิดอ่านของตนเองจะช่วยพัฒนาความเชื่อมั่นของเด็ก และช่วยให้เด็กรู้จักฟังความคิดเห็นของผู้อื่น นอกจากนี้ครูผู้สอนต้องเข้าใจการเรียนรู้ของเด็ก และสามารถจัดแผนการสอนเพื่อส่งเสริม และประเมินพัฒนาการของเด็กได้อย่างสอดคล้องและเหมาะสมเป็นต้น

รูปแบบของการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ

การจัดการเรียนการสอนเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning สามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมทั้งสามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับ ทั้งการเรียนรู้ เป็นรายบุคคล การเรียนรู้แบบกลุ่มเล็ก และการเรียนรู้แบบกลุ่มใหญ่ McKinney (2008) ได้เสนอรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบ Active Learning ได้ดี ได้แก่

1. การเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนความคิด (Think – Pair-Share) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนคิดเกี่ยวกับประเด็นที่กำหนดคนเดียว 2 – 3 นาที (Think) จากนั้นให้แลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนอีกคน 3 – 5 นาที (Pair) และนำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนทั้งหมด (Share)
2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative learning group) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยจัดกลุ่มๆ ละ 3 – 6 คน
3. การเรียนรู้แบบทบทวนโดยผู้เรียน (Student – led review sessions) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ และพิจารณาข้อสงสัยต่างๆ ในการปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ โดยครูจะคอยช่วยเหลือกรณีที่มีปัญหา
4. การเรียนรู้แบบใช้เกม (Game) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้สอนนำเกมเข้าบูรณาการในการเรียนการสอน ซึ่งใช้ได้ทั้งในขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน การสอน การมอบหมายงานและหรือขั้นการประเมินผล
5. การเรียนรู้แบบวิเคราะห์วิดีโอ (Analysis or reactions to videos) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้ดูวิดีโอ 5 – 20 นาที แล้วให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น หรือสะท้อนความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ดู อาจโดยวิธีการพูดโต้ตอบกัน การเขียน หรือการร่วมกันสรุปเป็นรายกลุ่ม
6. การเรียนรู้แบบโต้เถียง (Student debates) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนได้นำเสนอข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์และการเรียนรู้ เพื่อยืนยันแนวคิดของตนเองหรือกลุ่ม

7. การเรียนรู้แบบผู้เรียนสร้างแบบทดสอบ (Student generated exam questions) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนสร้างแบบทดสอบจากสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว

8. การเรียนรู้แบบกระบวนการวิจัย (Mini-research proposals or project) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่อิงกระบวนการวิจัย โดยให้ผู้เรียนกำหนดหัวข้อที่ต้องการเรียนรู้ วางแผนการเรียนรู้ตามแผน สรุปความรู้หรือสร้างผลงาน และสะท้อนความคิดในสิ่งที่ได้เรียนรู้หรืออาจเรียกว่าการสอนแบบโครงงาน (project-based learning) หรือการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based learning)

9. การเรียนรู้แบบกรณีศึกษา (Analyze case studies) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้อ่านกรณีตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จากนั้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือแนวทางแก้ปัญหาภายในกลุ่ม แล้วนำเสนอความคิดเห็นต่อผู้เรียนทั้งหมด

10. การเรียนรู้แบบการเขียนบันทึก (Keeping journals or logs) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนจดบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่ได้พบเห็น หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน รวมทั้งเสนอความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับบันทึกที่เขียน

11. การเรียนรู้แบบการเขียนจดหมายข่าว (Write and produce a newsletter) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนร่วมกันผลิตจดหมายข่าว อันประกอบด้วย บทความ ข้อมูล สารสนเทศ ข่าวสาร และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วแจกจ่ายไปยังบุคคลอื่นๆ

12. การเรียนรู้แบบแผนผังความคิด (Concept mapping) คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนออกแบบแผนผังความคิด เพื่อนำเสนอความคิดรวบยอด และความเชื่อมโยงกันของกรอบความคิด โดยการใช้เส้นเป็นตัวเชื่อมโยง อาจจัดทำเป็นรายบุคคลหรืองานกลุ่ม แล้วนำเสนอผลงานต่อผู้เรียนอื่นๆ จากนั้นเปิดโอกาสให้ผู้เรียนคนอื่นได้ซักถามและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

สรุปรูปแบบของการเรียนรู้แบบลงมือกระทำ เราได้เรียนรู้ว่า การเรียนรู้โดยลงมือกระทำนั้น เป็นการเน้นให้ผู้เรียนได้ลงมือกระทำหรือปฏิบัติเองตามความถนัดหรือความสนใจส่วนบุคคลรูปแบบของการเรียนรู้ที่นำเสนอโดย McKinney (แม็คคิลลี) นั้น มีหลากหลายรูปแบบด้วยกัน ซึ่งแต่ละรูปแบบสามารถนำมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดมาใช้ก่อนหลัง ซึ่งขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่สามารถเลือกใช้ได้ตามความเหมาะสม และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน รูปแบบการเรียนการสอนนี้เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning นี้ สามารถใช้ได้กับผู้เรียนทุกระดับทั้งในและนอกห้องเรียน

5.4 การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language) และทฤษฎีต่าง ๆ ของนักภาษาศาสตร์

การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์ (Whole Language Approach)

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551: 132) กล่าวว่า “เด็กสามารถซึมซับและเรียนรู้ภาษาจากการฟัง พูด อ่าน เขียน ได้จากประสบการณ์การใช้ภาษา และความคุ้นเคยจากบริบทแวดล้อมรอบตัว” และยังกล่าวถึงการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์มีพื้นฐานมาจากแนวคิด 3 ประการคือ ธรรมชาติของเด็กกับการได้รับประสบการณ์ทางภาษา ประการแรก เด็กจะมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเป็นของตนเอง และมีความพร้อมที่จะเรียนรู้หนังสือ เพราะเด็กต้องการสื่อสารกับบุคคลอื่น เด็กสามารถซึมซับและเรียนรู้

ได้จากการสังเกต การเห็น การใช้เป็นประจำ **ประการที่สอง** การส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาที่กระตุ้นเร้าความสนใจการแสดงออก และคุ้นเคย จะเป็นการสร้างสรรค์การเรียนรู้หนังสือให้กับเด็กมากขึ้น เช่นเดียวกับการหัดเดิน หัดพูด การที่ได้จะคลานอย่างก้าวด้วยตัวเอง เป็นการเรียนรู้ที่กลมกลืนประสานกันไป **ประการที่สาม** ในการเรียนภาษาต้องเป็นการเรียนอย่างบูรณาการทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งหมายถึงทั้งหมดองค์รวม หรือ (WHOLE)

กู๊ดแมน (Goodman. 1986: 26) สรุปถึงแนวคิดพื้นฐานของการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมได้ 6 ประการ คือ

1. การเรียนภาษาต้องเรียนจากสิ่งที่เป็นจริงและเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้เรียนโดยเรียนไปพร้อมกัน ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน
 2. การเรียนภาษาผู้เรียนต้องได้รับประสบการณ์จริงเพื่อให้เห็นกระบวนการใช้ภาษาหลากหลายในสถานการณ์ต่างๆ
 3. การเรียนภาษาสามารถเรียนรู้ได้ทุกที่ ทุกแห่ง ทุกวิชา
 4. การเรียนภาษาต้องเกิดขึ้นจากตัวผู้เรียนเอง โดยมีครูสนับสนุนและเป็นตัวอย่างของการใช้ภาษาพูด และภาษาเขียนอย่างถูกต้อง
 5. การเรียนภาษาต้องเป็นการทำกิจกรรมทางภาษาร่วมกันระหว่างครูกับผู้เรียนเพื่อการแก้ไขที่ถูกต้อง
 6. การเรียนภาษาผู้เรียนสามารถตัดสินใจในการพิจารณาการใช้ภาษาด้วยตนเอง
- และยังกล่าวอีกว่า แนวการสอนภาษาโดยรวม มีแนวการสอนภาษาที่มีทฤษฎีสอดคล้องกับการใช้ภาษาตามธรรมชาติของเด็ก คือ ไม่เน้นให้เด็กอ่านเขียนด้วยการจำแนกส่วนประกอบของภาษา และการท่องจำ แต่จะมุ่งเน้นให้เด็กอ่านเขียนเพื่อสื่อความหมายและเปิดโอกาสให้เด็กเรียนรู้องค์ประกอบย่อยของภาษา ซึ่งสัมพันธ์กับความหมายโดยรวม มีการจัดสภาพแวดล้อมที่สร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่เด็ก จัดกิจกรรมหลากหลาย อันรวมเอา ศิลปะ ดนตรี และละคร ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สื่อสารที่เด็กใช้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อไม่สามารถสื่อความคิดด้วยภาษาพูดหรือภาษาเขียน

นฤมล วุฒิปริชา (2540: 13) กล่าวถึงการเรียนภาษาจะเกิดขึ้นได้ง่ายก็ต่อเมื่อเรียนจากความหมายโดยรวมไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา เรียนจากการใช้ภาษาจริงและเรียนในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน (Whole; Real; & Relevant) ซึ่งจะทำให้การเรียนภาษาเป็นไปอย่างมีความหมาย โดยผู้เรียนเลือกใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ที่จะใช้ประโยชน์จากภาษา

อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 10) กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาจะเกิดขึ้นจากการใช้ภาษาที่ปรากฏในบริบทของภาษาที่แท้จริง (Authentic Speech) และในสถานการณ์อ่าน เขียน (Literacy Events) (Goodman. 1986) ผู้เรียนจะเกิดความรู้ภาษาขึ้นตามธรรมชาติ นั่นคือ เด็กเรียนภาษาโดยไม่รู้ตัวจากการใช้ภาษา เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษาจากกฎเกณฑ์ของภาษา หรือจากการแก้คำผิดในเรื่องกฎเกณฑ์ของภาษา แต่เรียนรู้ว่าภาษาที่ใช้เมื่อก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารขณะที่ใช้ภาษานั้นในสถานการณ์จริง

ริกซ์ (Rizg. 1991: 524) กล่าวถึง การพัฒนาทางภาษา ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยไม่มีการลำดับก่อนหลัง หรือยากง่าย แต่พัฒนาไปพร้อมๆ กัน เพราะโดยธรรมชาติของภาษาทักษะทั้งสี่นั้น ต่างพัฒนาสอดคล้องสัมพันธ์กัน

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551: 144) กล่าวถึงข้อดีของการสอนภาษาแบบเน้นประสบการณ์ อยู่กับการกระตุ้นให้เด็กได้นำประสบการณ์ทางภาษาและความคุ้นเคย มาสร้างการเรียนรู้หนังสือ และพัฒนาผ่านการการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย สามารถสื่อสารได้และเรียนรู้จากง่ายไปยาก ข้อสำคัญอยู่ที่ว่าในการนำมาใช้ในการสอน ครูไม่ควรมุ่งเฉพาะภาษาเท่านั้น ครูควรใช้การสอนภาษาแบบเน้นประสบการณ์ในรูปแบบของการบูรณาการความรู้ร่วมเข้าไปด้วย กล่าวคือ เด็กควรได้เรียนรู้สาระทางวิชาการควบคู่ไปกับการเรียนรู้เนื้อหาวิชาอื่นๆ ซึ่งจะทำให้เด็กได้รับและซึมซับข้อมูลความรู้ควบคู่ไป กับความสามารถทางภาษาจากสภาพแวดล้อม การได้พบ ได้เห็นประจำ การสอนภาษาเน้นประสบการณ์ จะเป็นการทำให้เด็กเข้าถึงการเรียนรู้ภาษา ด้วยการบูรณาการ ประสบการณ์วิชาการและการใช้ภาษา เข้าด้วยกันอย่างผสมผสานกลมกลืนและเชื่อมโยง

อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2522) รวบรวมและสรุปผลงานวิจัยทางด้านการอ่านของสหรัฐ ด้วยการเปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีอ่านเป็นคำ (Whole Language) เทียบกับการสอนแบบ Phonics ไว้ดังที่แสดงในตาราง 1

ตาราง 1 การสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีอ่านเป็นคำ (Whole Language) เปรียบเทียบกับการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ Phonics (รวบรวมโดย อินทรา ศรีประสิทธิ์ จากงานวิจัยทางด้านการอ่านของสหรัฐ)

วิธีสอนอ่านเป็นคำ Whole Language (จากบนมาล่าง) วิธีสอนอ่านแบบโฟนิกส์ Phonics (จากล่างมาบน)

1. สอนให้ผู้เรียนดูรูปที่ภาพ หรือคำ และเปล่งเสียงออกมาเน้นความจำด้วยสายตาเป็นหลัก (Look & say method)	1. สอนระบบถอดรหัสตัวหนังสือให้เป็นเสียงที่ไม่ใช้ความจำเพราะเสียงกับอักษรมีความสัมพันธ์กันที่มีเหตุมีผล และสามารถทำนายได้ (predictable and logical relationship)
2. สอนออกเสียงในรูปแบบของ pronunciation, Intonation และ stress pattern ในระหว่างการอ่าน บทอ่านหรือ อ่านคำ โดยไม่มีกฎเกณฑ์ ผู้เรียนจะต้องใช้ความจำด้วยหูเพื่อที่จะออกเสียงถูกต้อง เมื่อพบคำใหม่มักไม่แน่ใจในการออกเสียง เพราะครูไม่ได้สอนมาก่อน	2. สอนกฎโฟนิกส์ เพื่อให้รู้โครงสร้างของเสียงในภาษาอังกฤษ การเอาสระ พยัญชนะมาประสมเป็นคำ การแบ่งพยางค์ การถอดรหัส คำหลายพยางค์ ทำให้สามารถอ่านคำใหม่ๆ ได้อย่างชัดเจนโดยไม่ต้องใช้ความจำ
3. ไม่ให้ความสำคัญในการฝึกอ่านดังๆ เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อยเพื่อทดสอบความชัดเจนและความคล่อง	3. ให้ความสำคัญในการอ่านดังๆ เป็นรายบุคคล และเป็นกลุ่ม เพื่อความชัดเจน และความคล่อง

ตาราง 1 (ต่อ)

วิธีสอนอ่านเป็นคำ Whole Language (จากบนมาล่าง) วิธีสอนอ่านแบบโฟนิกส์ Phonics (จากล่างมาบน)

4. ครูไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นต้นแบบที่ดีในการอ่าน ออกเสียงให้ชัดหรือให้คล่อง (Perfect model of reading accuracy and fluency) 5. เน้นจำคำศัพท์ และความหมาย เด็กที่เก่ง ในการเรียนด้วยระบบนี้มักมีความจำดี 6. เน้นการทาย หรือ เดา ความหมายของคำศัพท์ และสิ่งที่อ่านในบริบทของประโยค สนับสนุนการ เอาคำอื่นมาแทนที่ (substitute words) การอ่านที่ มักข้ามคำ (skip words) 7. เน้นการสอนกฎไวยากรณ์ 8. จัดสอนโฟนิกส์ สำหรับผู้ที่เรียนวิชา ภาษาศาสตร์หรือผู้ที่เรียนเป็นครูภาษาอังกฤษ ในระดับปริญญาตรี โท หรือ เอก 9. ในการสอนอ่าน เน้นเนื้อหา และคุณค่าของ วรรณคดีหรือสิ่งที่ให้ผู้เรียนอ่าน โดยส่งเสริมให้ ผู้เรียนอ่านหนังสือที่หลากหลาย หาความหมาย ของสิ่งที่อ่าน โดยใช้ประสบการณ์เป็นฐาน คิดว่า ถ้าผู้เรียนได้พบเห็น สิ่งที่อ่านหลากหลายจะอ่าน เก่งเอง 10. สอนเทคนิคในการจับประเด็น skin & scan ในการอ่าน ไม่เน้นรายละเอียดในการอ่าน	4. เน้นฝึกครูให้เป็นแบบอย่างที่ดี ในการอ่าน ชัด และอ่านคล่อง 5. สอนคำศัพท์หลังจากที่มั่นใจว่าผู้เรียนรู้จักกฎ ในการถอดรหัสเสียง (decoding skills) แล้ว 6. ไม่สนับสนุนการเดาสุ่ม เน้นการสอนศัพท์ และ ความหมายแบบลึกด้วย word study method เพื่อ วิเคราะห์ต้นตอของคำ (Word families) คำนำหน้า (prefix) คำต่อท้าย (suffix) รากคำ (root words) เพิ่มพูนธนาคารศัพท์ (words bank) ของผู้เรียน 7. ไม่เน้นการสอนไวยากรณ์เป็นหลัก เพราะคิดว่าการ เรียนรู้ไวยากรณ์จะเป็นไปอย่างธรรมชาติ จาก การอ่านที่หลากหลาย (extensive reading) และ อ่านแบบลึก (words bank) ของผู้เรียน 8. สอนกฎโฟนิกส์ที่ได้รับการประยุกต์ให้ง่ายขึ้น ในรูปแบบของโฟนิกส์ สำหรับเด็กอนุบาล ประถมต้นขึ้นไปเพื่อจะได้รู้จักอ่านก่อนเข้า โรงเรียน (pre-reading skills) 9. เน้นการฝึกอ่าน บทอ่านหรือ คำที่ถอดรหัส (decodable texts & words) ซึ่งอาจไม่มี ความหมายจนผู้เรียนถอดรหัสคล่อง ก่อนจะเรียน อ่านบทอ่านที่แบ่งระดับไว้ และมีการควบคุม คำศัพท์จากง่ายถึงยากตามลำดับชั้น ผู้เรียน จะไม่มีปัญหาในการอ่านคำใหม่ 10. สอนกลยุทธ์ความเข้าใจ โดยครูเป็นต้นแบบ ในการคิด แบบวิเคราะห์บทอ่าน เพื่อให้นักเรียน คิดตาม จะได้เข้าใจในเรื่อง

ตาราง 1 (ต่อ)

วิธีสอนอ่านเป็นคำ Whole Language (จากบนมาล่าง) วิธีสอนอ่านแบบโฟนิกส์ Phonics (จากล่างมาบน)

11. ถ้าเคลมว่ามีการสอนโฟนิกส์แล้ว มักจะเป็นการสอนแบบ implicit phonics คือ แอบอยู่ในบทอ่านหรือคำศัพท์ ซึ่งงานวิจัยระบุว่าวิธีสอนนี้ไม่ได้ผลเท่าการสอนโฟนิกส์ที่แยกออกมาเป็นเอกเทศ หรือบทอ่านอื่นๆ

12. เน้นทักษะ พูด อ่าน ฟัง เขียน พร้อมกัน ทำให้ผู้เรียนสับสน

11. สนับสนุนการสอนโฟนิกส์ให้เป็นพื้นฐานในการสอนภาษาอังกฤษทั้งระบบ และถ้าจะได้ผลต้องสอนเป็นเอกเทศ (explicit direct instruction) ไม่สอนรวมกับบทสนทนา คำศัพท์ ไวยากรณ์หรือบทอ่านอื่นๆ จึงจะได้ผล

12. เน้นสอนฟังก่อน ตามด้วยการพูด และอ่านก่อนสอนการเขียน

ในการเรียนการสอนภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกหรือภาษาที่สอง การจะเน้นการเรียนการสอนรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งนั้น ควรสอนให้ตรงตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียนรวมถึงการสอนให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กผู้เรียน และจำเป็นต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ร่วมมือจากผู้ปกครองด้วย การพิจารณาหลักสูตรแต่ละหลักสูตรในการเรียนการสอนเด็กปฐมวัยจะต้องคำนึงถึงความสอดคล้องกับภาวะของเด็กและสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กแต่ละคน การปรับเปลี่ยนผลสมผลตามรูปแบบการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Whole language) และโฟนิกส์ (Phonics) น่าเกิดประโยชน์ต่อเด็กมากกว่ามุ่งเน้นหลักสูตรอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ แต่สิ่งที่สำคัญก็คือ หลักสูตรการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยจะต้องส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจ คือ มีสุขภาพดี มีจิตใจแจ่มใส ร่าเริง มีความคิดสร้างสรรค์ และมีความสุขกับการเรียน มีความภูมิใจในการเรียน การจัดการเรียนการสอนตามระบบของโฟนิกส์ (Phonics) ผสมเข้ากับกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์จึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีกว่าหลักสูตรการเรียนการสอนที่ผ่านมาในอดีต

สรุปการเรียนการสอนโฟนิกส์ ให้กับเด็กปฐมวัยน่าจะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 3 – 5 ปี คือ ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) ซึ่งถือได้ว่าเป็นช่วงอายุที่ดีที่สุด เพราะเป็นระยะที่เด็กเริ่มมีพัฒนาการในการรับรู้ความหมายและการพูดประโยคได้ด้วยตนเอง สนุกสนานกับการเปล่งเสียงและประสมคำ แต่อย่าลืมนำงานวิจัยนี้ไปทดลองกับเด็กนานาชาติ ซึ่งโดยทั่วไปแล้วใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จึงมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว สิ่งที่จะต้องเพิ่มเติมสำหรับเด็กนานาชาติก็คือการเพิ่มทักษะในการอ่านและการเขียน ซึ่งต่างจากเด็กไทยที่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องบรรจุระบบการเรียนการสอนรหัสเสียงโฟนิกส์ เข้าอยู่ในหลักสูตรปฐมวัย โดยการเริ่มต้นเรียนจากการฟังก่อน รู้จักแยกแยะหน่วยเสียง รหัสเสียงและนำมาประสมเป็นคำศัพท์ ให้สามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจน นี่คือการเรียน

การสอนตามระบบโฟนิกส์ นั่นเอง

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโฟนิกส์ (Phonics)

6.1 ประวัติความเป็นมาของโฟนิกส์ (Phonics)

โฟนิกส์ (Phonics) เป็นกระบวนการสอนการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษที่พัฒนามาจากการสอนให้ผู้เรียน ได้เรียนและรับรู้รหัสเสียงของหน่วยเสียงที่เล็กที่สุดตามหลักการของโฟนิกส์ (Phonemics awareness / decoding) และสามารถแยกแยะหน่วยเสียงของอักษรในภาษาอังกฤษทั้งสระและพยัญชนะรวม 26 ตัว มีเสียงทั้งหมด 42 เสียงได้อย่างถูกต้อง (Wiley, Blevins. 2006: 7) กล่าวว่า โฟนิกส์ (Phonics) มาจากคำว่า โฟน (Phone) เป็นภาษากรีก แปลว่า เสียง (sound, voice) คำว่า โฟนิกส์ เริ่มใช้มาตั้งแต่ ศตวรรษที่ 19 จนถึงปี ค.ศ. 1970 จึงใช้คำคำนี้มีความหมายคล้ายกับคำว่า โฟเนติก (Phonetics) หรือที่เรียกสัทอักษร ซึ่งพัฒนามาจากการใช้อักษรโรมิก (Romic Alphabet) และได้มีการปรับปรุงหลายครั้ง ในชุดสัทอักษรส่วนใหญ่ของสัญลักษณ์แทนหน่วยเสียงพยัญชนะที่มีรูปร่างเหมือนกับพยัญชนะในอักษรละติน จะมีค่าของเสียง (sounds, voice) สัมพันธ์กับเสียงของพยัญชนะเดียวกันในภาษายุโรป รวมทั้งภาษาอังกฤษด้วย

6.2 ประวัติความเป็นมาของการเรียนการสอนภาษาแบบโฟนิกส์

จารุวรรณ สายสิงห์ (2546: 37; อ้างอิงจาก Handcock; & Wingert. 1969) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ได้สอนและพัฒนามาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 เนื่องจากความซับซ้อนของตัวภาษา มีหนังสือมากมายเกี่ยวกับโฟนิกส์ถูกพิมพ์ขึ้นมาเพื่อช่วยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น McGuffey's Electric First Reader for Young Children ซึ่งถูกนำไปใช้ตั้งแต่ปี 1830s จนถึง 1920s จากนั้นโรงเรียนต่างๆ ในสหรัฐอเมริกาได้หันมานิยมวิธีการสอนแบบ "Look-and-say" โดย Scott Foresman ได้ตีพิมพ์หนังสือชุด "Dick and Jane" ขึ้นเพื่อใช้สอนการอ่าน โดยการเรียนรู้แบบคำง่ายๆ ไม่ซับซ้อน "Look-and-say" เป็นวิธีการสอนอ่านที่เน้นการจดจำคำ (Memoration of sight words) เป็นคำๆ ไปจากคำที่กำหนดให้ แต่ผู้เรียนไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับเสียงหรือสัญลักษณ์ของเสียงของตัวสะกดต่างๆ ที่ต้องจำแต่อย่างใด เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ต่อมาในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น 25% ของเด็กในสหรัฐอเมริกา ไม่สามารถอ่านและเขียนในระดับง่ายๆ ได้ และจากการทดสอบด้วยระบบการวัดคะแนนมาตรฐานฝึกแบบใหม่ พบว่าเด็กนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีปัญหาในเรื่องการอ่านการเขียนเช่นกัน หลังจากนั้น ความนิยมแบบ "Look-and-say" จึงค่อยๆ เสื่อมความนิยมลง ในปี ค.ศ. 1955 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์กลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งหนึ่ง แต่มีการปรับปรุงวิธีการสอนให้เข้มข้นขึ้นโดยใช้การสอนที่เป็นระบบแบบแผนมากขึ้น (Systematic Phonics instruction or Teacher direct) จากนั้นการสอน การอ่าน กลายเป็นเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจ เกิดสถาบันอบรมผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่าน โรงเรียนมากมายจ้างครูผู้ช่วยมาสอนเสริมการอ่าน แต่ต่อมาในปี ค.ศ. 1980 ได้มีผู้ริเริ่มนำวิธีการสอนใหม่เข้ามา คือ การสอนแบบโดยรวม (Whole Language Approach) และมีผู้สนับสนุนวิธีการสอนแบบพูดตามแบบซ้ำๆ บางคนก็กล่าวว่า

การสอนแบบโฟนิกส์เป็นเพียงการฟื้นฟูการสอนแบบ “Look-and-say” อย่างไรก็ดีตาม ยังคงมีครูรุ่นเก่าๆ และสถาบันการอบรมครูหลายแห่งยังยอมรับการสอนแบบโฟนิกส์อยู่ แม้ว่าครูรุ่นใหม่จะเห็นด้วย และสนับสนุนการสอนภาษาโดยรวม แต่ไม่นานนักปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพการอ่านก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง ในประเทศสหรัฐอเมริกา การอ่านกลายเป็นสงครามเกิดการถกเถียงเกี่ยวกับเรื่องนี้ในวงกว้างไม่เฉพาะวงการการศึกษา แต่รวมถึงวงการเมืองและศาสนา เนื่องจากความไม่สมหวังที่เด็กๆ ไม่มีการพัฒนา ด้านทักษะภาษาต่างๆ อย่างเพียงพอ พ่อแม่ต่างเห็นว่า ทักษะการสะกดคำด้อยลงอย่างมาก โดยเห็นได้ชัดจากคะแนนสอบข้อสอบมาตรฐานของรัฐ ดังนั้นพวกเขาจึงกลับมาใช้การสอนแบบเก่า คือ การสอนแบบโฟนิกส์ ทำให้ธุรกิจการขายหนังสือและโรงเรียนสอนโฟนิกส์เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง รัฐแคลิฟอร์เนีย ถึงกับประกาศให้ต้องมีการสอนโฟนิกส์ในโรงเรียน จากนั้นรัฐอื่นๆ ในสหรัฐอเมริกาจึงทำตาม วิลสัน (Wilson. 2000)

จอร์จ บุช (อินทรา ศรีประสิทธิ์. 2522; อ้างอิงจาก George Bush. 2001) ซึ่งเป็นประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาในขณะนั้น ได้ทำการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใหม่ ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายที่เรียกว่า NCLB หรือ No Child Left Behind Act of 2001 (Wiley, Blevins. 2006: 18) เพื่อแสดงเจตนารมณ์ที่จะให้เด็กอเมริกันชนที่ยังอ่านหนังสือไม่ออก และเขียนหนังสือไม่ได้ ให้หมดไป และได้บรรจุการเรียนการสอนโฟนิกส์ลงในหลักสูตรภาคบังคับในโรงเรียนอนุบาลและประถมของประเทศ และต่อมาประเทศอังกฤษก็ได้บรรจุหลักสูตร การเรียนการสอนระบบโฟนิกส์ เป็นวิชาภาคบังคับในระดับอนุบาลและประถม เช่นกัน เหตุผลที่ประเทศสหรัฐอเมริกาบรรจุระบบการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ ลงในหลักสูตรภาคบังคับของโรงเรียนอนุบาลและประถม เพราะว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาประสบปัญหาเด็กอ่าน (หนังสือ) ไม่ได้ รวมทั้งคนอเมริกันมากถึง 40 ล้านคน รัฐบาลของสหรัฐในสมัยนั้น จึงได้มีคณะกรรมการวิจัยที่เรียกว่า NRRP หรือ National Reading Research Panel มาทำการวิจัย และพบว่า การเรียนการสอนที่ใช้ระบบ Whole Language มาเกือบร้อยปีแล้วนั้น ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เพราะเป็นระบบการสอนที่สอนให้ผู้เรียนรู้การอ่านด้วยความจำและอ่านเป็นคำ เมื่อพบคำใหม่ๆ ไม่สามารถอ่านได้ จึงเปลี่ยนมาใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งสอนให้รู้จักถอดรหัสเสียงทั้งพยัญชนะและสระ เพื่อแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษ สามารถนำหน่วยเสียงเชื่อมหรือประสมเป็นคำได้ แม้แต่คำใหม่ๆ หรือคำที่ซับซ้อนผู้เรียนก็สามารถอ่านได้เช่นกัน และจากงานวิจัยของมหาวิทยาลัยของรัฐเมืองซานดิเอโก (San Diego) ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้นำผลของการเปรียบเทียบห้องเรียนสองห้องของนักศึกษา ในระดับเดียวกัน มีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน โดยห้องหนึ่งสอนแบบธรรมชาติ (Whole Language) และอีกห้องหนึ่งสอนอ่าน ด้วยระบบโฟนิกส์ (Phonics) ปรากฏว่า ห้องเรียนที่สอนอ่านด้วยระบบโฟนิกส์ (Phonics) มีคะแนนอย่างชัดเจนในการอ่านเป็นคำในภาษาอังกฤษทุกเรื่อง กรูฟ (Groff. 2002)

สรุป เนื่องจากประเทศสหรัฐประสบกับปัญหาที่เด็กๆ ระดับประถมไม่สามารถอ่านและเขียนได้ในระดับง่าย ๆ แม้แต่เด็กมัธยมศึกษาก็มีปัญหาเช่นกัน จึงทำการวิจัยและพบว่าการเรียนการสอนที่ใช้ระบบ Whole Language นั้น ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรในปี ค.ศ. 2001 รัฐบาลอเมริกัน จึงได้ทำการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใหม่ โดยออกพระบัญญัติกฎหมายที่เรียกว่า No Child Left

Behind Act of 2001 หรือ NCLB ดังได้กล่าวมาแล้ว เพื่อแสดงเจตนารมณ์ให้เด็กอเมริกันชนที่ยังอ่านหนังสือไม่ออก และเขียนหนังสือไม่ได้ให้หมดไป ด้วยการบรรจุการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ลงอยู่ในหลักสูตรภาคบังคับในโรงเรียนอนุบาลและปฐมของประเทศ และต่อมาประเทศอังกฤษก็ได้บรรจุการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ให้เป็นวิชาภาคบังคับในระดับอนุบาลและประถมศึกษา เช่นกัน

6.3 คำจำกัดความการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

กระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ (Phonics Instruction) นักการศึกษาและหน่วยงานทางการศึกษาได้ให้คำจำกัดความของกระบวนการ การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ว่า “โฟนิกส์เป็นการศึกษาหสเสียงของอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งมีระบบเสียงต่างๆ ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวพยัญชนะ และเสียงของพยัญชนะกับสระ รวมทั้งเสียงของสระที่มีมากกว่าอักษรหนึ่งตัว ระบบโฟนิกส์นี้เป็นระบบที่นำมาใช้ในการออกเสียงที่ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ โดยการประสมเสียงของพยัญชนะและสระเข้าด้วยกัน ด้วยการสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูป และเสียงตัวอักษร (Golf. 1998: 138 – 141)

นอกจากนี้ หน่วยงานด้านการศึกษาของรัฐฟลอริดา ยังได้อธิบายเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนของโฟนิกส์ไว้พอสังเขปว่า โฟนิกส์เป็นหลักการสอนการอ่านภาษาอังกฤษที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรภาษาอังกฤษและหสเสียงของอักษรตัวนั้น โดยที่ผู้เรียนตามระบบนี้จะมีคามสามารถอ่านคำศัพท์ต่างๆ ด้วยการถอดรหัสเสียงหรือโดยการจดจำรหัสเสียงและรูปร่างของตัวอักษรนั้นๆ มาประสมกันเป็นคำ การที่ผู้เรียนประสมเสียงของพยัญชนะและสระเข้าด้วยกันจนสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพย่อมถือได้ว่าผู้เรียนเข้าใจวิธีการของโฟนิกส์ (Florida Department of Education. 1994: 4)

สรุป โฟนิกส์ คือ การเรียนรู้และเข้าใจรหัสเสียงของภาษาแต่ละภาษา และถ่ายโยงเสียงสู่ตัวอักษร เพื่อที่จะสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝน ถ่ายโยงรหัสเสียงไปสู่ตัวอักษรและถ่ายโยงตัวอักษรไปสู่เสียง จนสามารถใช้งานได้อย่างอัตโนมัติ (Brahmanam. 2008: Online)

6.4 กระบวนการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์

รูปแบบการสอนโฟนิกส์ในปัจจุบันแบ่งออกได้เป็นสองระบบด้วยกัน คือ

1. ระบบ ซินเทอร์ติ อะโพรช (Synthetic Approach) หรือ เอ็กพิชิก อะโพรช (Explicit Approach) เคลลี โรลิ่งสัน (Kelly, Rowlingson. 2006 – 2011)
2. ระบบแอนนาลิติกัล อะโพรช (Analytical Approach) หรือ อิมพิชิก อะโพรช (Implicit Approach) เคลลี โรลิ่งสัน (Kelly, Rowlingson. 2006 – 2011)

1. ระบบ ซินเทอร์ติ อะโพรช (Synthetic Approach) นับได้ว่า เป็นวิธีการเรียนการสอนที่ทันสมัยที่สุด ดีที่สุด และแพร่หลายที่สุดในการสอนให้เด็กอ่านเขียนและพูด มีการพัฒนาหลักสูตรแข่งขันกันหลายรูปแบบ ทั้งในระบบอเมริกัน (American Version) และระบบอังกฤษ (British Version) มีการฝึกอบรมระยะสั้น ระยะยาวสำหรับคุณครูผู้สอนโฟนิกส์และผู้ปกครอง จากภาครัฐและภาคเอกชน ตลอดจนมหาวิทยาลัยชั้นนำของอังกฤษและอเมริกา มีการออกกฎบัตรรับรองการผ่านอบรม และใน

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยหลายสถาบันได้เปิดการสอนและฝึกอบรมหลักสูตรโฟนิกส์ให้แก่บุคคลทั่วไป รวมทั้งฝึกอบรมสำหรับครูเพื่อเตรียมสอนหลักสูตรโฟนิกส์โดยเฉพาะ มีการสอนหลักสูตรโฟนิกส์อย่างเข้มข้นจริงจัง และยังสามารถเทียบโอนหน่วยกิตได้ด้วยตามหลักเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

ซินเทอรัติ โฟนิกส์ (Synthetic Phonics) เป็นกระบวนการสอนการอ่าน ด้วยการสอนรหัสเสียงของอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัวแล้วนำมาประสมเป็นคำเพื่อออกเสียง การสอนด้วยวิธีนี้เป็นการสอนเด็กให้รู้จักอ่านและสะกดคำไปพร้อมๆ กัน เช่นคำว่า Cat จะสอนให้อ่านว่า เคอะ-แอะ-เทอะ = แคท โดยนำเสียงของพยัญชนะและสระมาประสมกัน คำว่า Synthetic มาจากคำว่า Synthesising ซึ่งหมายความว่า ใส่รวมไปด้วยกัน เด็กๆ จะถูกสอนให้เข้าใจรหัสเสียงและกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อประสมคำ และสามารถอ่านคำศัพท์อื่นๆ ที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนได้อย่างถูกต้อง มั่นใจ (Kelly, Rowlingson. 2006 – 2011)

2. ระบบ แอนนาลิติกัล โฟนิกส์ (Analytical Phonics) คำว่า Analytical มาจากคำว่า Analysis หรือ Analytics ซึ่งแปลว่า การวิเคราะห์หรือการจำแนกแยกแยะ วิธีการนี้จะสอนให้เด็กๆ แยกแยะการออกเสียงของคำที่กำหนดให้ โดยคุณครูจะเขียนคำเหล่านั้นบนกระดาน เช่น คำว่า House, Mouse, Loud และ Cloud และให้เด็กสังเกตเสียงของสระสองตัวที่มีเสียงประสมกันคือ OU ที่ออกเสียง “อาว” เป็น H+OU(+SE) = House,

M+OU (+SE) = Mouse

L+OU (+D), CL+OU (+D) = Cloud

การสอนทั้งสองระบบดังกล่าวข้างต้น ผู้เรียนจะต้องจดจำรหัสเสียงของสระและพยัญชนะให้ขึ้นใจ เสียก่อนแล้วจึงนำมาฝึกฝนการประสมคำบ่อยๆ จนเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยของภาษาหรือคำพูดในกิจกรรมฝึกหัดโฟนิกส์

นอกจากนี้แล้ว เคลลี โรวลิงสัน (Kelly, Rowlingson) ยังได้แบ่งชนิดของโฟนิกส์เพื่อการเรียนการสอนเพิ่มเติมอีกสามชนิดด้วยกัน คือ

1. เอ็มเบ็ดเดด โฟนิกส์ (Embedded Phonics)
2. แอนนาโลยี โฟนิกส์ (Analogy Phonics) และ
3. โฟนิกส์ ทรู ซเฟิลดิง (Phonics through spelling)

1. เอ็มเบ็ดเดด โฟนิกส์ (Embedded Phonics) คือ การปรับปรุงการสอนด้วยวิธีการสอนการออกเสียงโฟนิกส์ รวมกับวิธีการสอนแบบ whole language ผสมผสานกันไป

2. แอนนาโลยี โฟนิกส์ (Analogy Phonics) เป็นการสอนโฟนิกส์อีกชนิดหนึ่งที่มีชื่อเรียกว่า ชั้ (Chunks) หรือ เว็ต แฟมิลี่ (Word Family) ชั้หรือเว็ต แฟมิลี่ เป็นการประสมการออกเสียงของสระและพยัญชนะหลายตัวเข้าด้วยกันและมีเสียงสะกดตามาตราที่กำหนดไว้ เช่น คำที่สะกดด้วย ALL, AM, AT, OAT และ ARK เป็นต้น

_ALL	_AM	_AT	_OAT	_ARK	_OOK
TALL	HAM	BAT	BOAT	BARK	BOOK
STALL	JAM	CAT	COAT	DARK	COOK

INSTALL YAM FAT GOAT MARK HOOK เป็นต้น

โฟนิกส์ ทรู สเพิลลิง (Phonics through spelling) เป็นการฝึกหัดสะกดและประสมเสียงทั่วๆ ไป นักการศึกษาหลายท่านไม่นับว่ารวมอยู่ในชนิดของโฟนิกส์

แคนทรี ฟอสเตอร์ (Kathay, Foster. 2012) ได้ลำดับเทียบเคียงกระบวนการเรียนการสอนของโฟนิกส์ทั้งสามชนิดที่นิยม ดังนี้

ตาราง 2 ตารางเปรียบเทียบการสอนโฟนิกส์ชนิดต่างๆ

ตารางเปรียบเทียบการสอนโฟนิกส์ชนิดต่างๆ		
ซินเทอร์ติ โฟนิกส์ (Synthetic Phonics)	แอนนาไลติเกิล โฟนิกส์ (Analytical Phonics)	เอ็มเบ็ดเดท โฟนิกส์ (Embedded Phonics)
เริ่มต้นสอนรหัสเสียงและเสียง สัญลักษณ์ของอักษรแต่ละคำ เรียนอักษรแต่ละตัวโดยเริ่ม จากซ้ายไปขวา เรียนการประสมเสียงของ อักษรแต่ละตัวให้เป็นคำ ฝึกอ่านรหัสเสียงจากเรื่องราว ต่างๆ ฝึกการสะกดคำศัพท์และ ศึกษากฎเกณฑ์ต่างๆ	เริ่มต้นด้วยคำศัพท์ทั้งคำแล้ว วิเคราะห์ เสียงของคำนั้นๆ เปรียบเทียบเสียงของอักษรตัว แรกจากคำศัพท์ที่กำหนดให้ สอนให้เปรียบเทียบเสียงที่ กำหนดให้กับเสียงที่อยู่ในคำศัพท์ สอนร่วมกันกับ Whole Language สอนคำที่คล้องจองกัน	สอนรวมกับการอ่านเรื่องต่างๆ และแนะนำเฉพาะคำที่อ่านไม่ออก สังเกตเสียงของอักษรแรกของ คำศัพท์ สอนพื้นฐานทั่วๆ ไป เท่าที่จำเป็น แบบไม่เน้น ไม่ได้สอนเป็นระบบตามพื้นฐาน ของโฟนิกส์ สอนคำศัพท์ใหม่ที่อ่านพบแล้วแต่ เหตุการณ์

6.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาทักษะการเรียนการสอน โฟนิกส์ มีดังนี้

ซาเวจซ์ (Savage. 2001: 28) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ สามารถหวังผลเลิศในการเรียนได้ โดยผู้เรียนจะประสบความสำเร็จกับการอ่านออกเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รูทเซล และ คูเตอร์ (Reutzel; & Cooter. 1990: 20) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์เป็นระบบการเรียนการสอนที่สนุกสนานและให้ประโยชน์คุ้มค่าอย่างที่สุดแก่ผู้เรียน

แดล ชาร์ล ลอร์สัน และ กอร์แกน (Dahl; Scharer; Lawson; & Grogan's. 2001) กล่าวว่า ผู้ที่เรียนจากระบบโฟนิกส์ นอกจากจะสามารถอ่านออกเขียนได้แล้ว ยังสามารถพัฒนาการอ่านได้อย่างเป็นระบบด้วยตนเอง จึงนับได้ว่า ระบบการเรียนการสอนโฟนิกส์เป็นสิ่งที่จำเป็นที่ผู้เรียนทุกๆ คนต้องทราบ

ดอร์ทรี สติกแลนด์ (Stickland. 1998) มีความเชื่ออย่างปราศจากข้อสงสัยเลยทีเดียวว่าการนำระบบโฟนิกส์มาสอนการอ่านให้แก่เด็กในระยะเริ่มต้นเรียนอ่านหนังสือ จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนได้อย่างถูกต้องมั่นใจ และกล่าวว่าไม่ว่าคุณครูผู้สอนจะเตรียมสอนหรือเตรียมเพื่อการเผยแพร่หนังสือบทเรียนเพื่อการคำก็ตาม ขอให้แน่ใจว่าการสอนการอ่านในโลกของวันนี้จะต้องผนวกการสอนแบบโฟนิกส์เสริมเข้าไปด้วยเพื่อความสมบูรณ์ของการเรียนการสอน

สแตนโนวิช (Stanovich. 1998) กล่าวว่า ผู้ใดที่รวยก็มักจะรวยขึ้นไปอีก ส่วนผู้ใดที่จนมักจะจนลงไปเรื่อยๆ ฉะนั้นเด็กที่มีปัญหาในการอ่านตอนที่เรียนอยู่ชั้น ป.1 ก็ย่อมจะต้องมีปัญหในการอ่านไปเรื่อยๆ จนถึงชั้น ป.4 นอกจากเด็กผู้นั้นจะได้รับการสอนตามระบบของโฟนิกส์เท่านั้น เด็กผู้นั้นจึงจะสามารถพัฒนาทักษะการอ่านการเขียนได้ดีขึ้น

วิญญูดี กุลจลา (2544) ศึกษาทักษะการอ่านและเขียนคำเสียงสั้นพยางค์เดียวด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ โดยใช้ร่วมกับผังใยแมงมุม (Web-phonogram) โดยได้ทำการทดลองกับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/9 โรงเรียนปิ่นสรวงแยลวิทยาลย์ ซึ่งได้รับการสอนอ่านออกเสียงตามหลักการของวิธีแบบโฟนิกส์ โดยใช้ผังใยแมงมุมมาช่วยในกิจกรรมการฝึกทักษะ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียน มีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงสระ พยัญชนะ และคำเสียงสั้นพยางค์เดียวสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 นอกจากนี้เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกอ่านในรูปของผังใยแมงมุม และได้สร้างผังใยแมงมุมของตนเอง ทำให้นักเรียนแยกแยะเสียงพยัญชนะ สระ และสะกดคำได้โดยการผสมเสียงเข้าด้วยกันได้อย่างรวดเร็ว และถูกต้อง อีกทั้งยังทำให้นักเรียนมีการพัฒนาการในการเขียนคำศัพท์ได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

จารุวรรณ สายสิงห์ (2546) ศึกษาการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวม เพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง ความเข้าใจในการอ่าน การเขียน สะกดคำ และความคิดเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียง และความสามารถในการเขียนสะกดคำของผู้เรียน โดยการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวมสูงขึ้น ความเข้าใจในการอ่านระดับเบื้องต้นของผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ และการสอนภาษาโดยรวมผ่านเกณฑ์ที่กำหนด นอกจากนี้ผู้เรียนมีความเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษในทางบวกหลังจากที่ได้รับการสอนด้วยการผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ และการสอนภาษาโดยรวมเข้าด้วยกัน

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้ศึกษาพบว่า การเรียนการสอนการอ่านด้วยระบบโฟนิกส์ (Phonics) เป็นระบบที่ดีที่สุด และมีประสิทธิภาพที่คาดหวังได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้านำมาสอนในระยะเริ่มต้นของการฝึกการอ่านของเด็กปฐมวัย จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนาน ย่างต่อการฝึกหัดและเรียนรู้ โดยไม่ต้องอาศัยการท่องจำและยังช่วยเสริมพัฒนาการและทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างครบถ้วน ผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจที่จะอ่านคำศัพท์ใหม่ๆ ได้อย่างถูกต้อง และเสริมสร้างพัฒนาการการอ่านในระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ

6.6 ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนโฟนิกส์

การฝึกฝนเพื่อเพิ่มทักษะในการเรียนการสอนการปฏิบัติ มีดังต่อไปนี้

1. ฝึกฝนรหัสเสียงและแยกแยะหน่วยเสียงตามระบบโฟนิกส์ (Phonics)
2. ฝึกประสมคำและอ่านออกเสียงบ่อยๆ
3. อ่านหนังสืออัลฟาเบ็ต บุก (Alphabet Books) ให้นักเรียนฟัง แล้วฝึกอ่านร่วมกัน
4. เขียนรายการคำศัพท์ต่างๆ แล้วนำมาพูดคุยเกี่ยวกับคำศัพท์นั้นๆ เพื่อฝึกประสมคำ

และอ่านคำ

5. นำชื่อของนักเรียนมาฝึกแยกแยะตามรหัสเสียงของโฟนิกส์ (Phonics)
6. เน้นเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่สัมพันธ์กับตัวอักษรในขณะที่เขียนบนกระดานต่อหน้า

นักเรียน

7. ใช้อุปกรณ์ต่างๆ เพื่อช่วยกระตุ้นให้เด็กได้เลียนเสียง และรหัสเสียงของโฟนิกส์

(Phonics)

8. ช่วยเด็กนักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word)
9. ฝึกหัดออกเสียงตัวอักษรตัวแรกของคำศัพท์ตามหลักและวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics)

แล้วทดลองอ่านคำศัพท์นั้นๆ อีกครั้งหนึ่ง

10. ฝึกทักษะเล่นเกมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับโฟนิกส์ (Phonics)
11. ฝึกออกเสียงคำศัพท์ตามวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) ด้วยภาพที่กำหนดในกิจกรรม
12. อ่านนิทานที่ชื่นชอบ อ่านคำกลอน ที่มีคำพ้องเสียง และมีเสียงสัมผัสกับอักษรที่มีเสียงเชื่อมโยงกัน ซึ่งควรหมั่นฝึกฝนบ่อยครั้ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่องผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
4. วิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ ในเขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน จำนวน 10 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 120 คน

ตาราง 3 รายชื่อโรงเรียนอนุบาลนานาชาติในเขตวัฒนา กรุงเทพฯ

รายชื่อโรงเรียนอนุบาลนานาชาติในเขตวัฒนา กรุงเทพฯ	ห้องเรียนของ ชั้นอนุบาลปีที่ 1	จำนวนเด็กนักเรียน (คน)
1. โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนลคินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten)	1	12
2. โรงเรียนอนุบาลสีพี้นอง อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Seeh Phinong International Kindergarten)	3	36
3. ไอพีซี อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (IPC : International Kindergarten)	2	24
4. เมโลดี้ อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Melodies International Kindergarten)	3	36
5. คิดดี้แคร์ อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Kiddy Kare International Kindergarten)	1	12
รวม	10	120

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 8 คน อันได้แก่ เด็กสัญชาติ อเมริกัน อังกฤษ นอเวย์ สวิส ฝรั่งเศส เยอรมัน อินเดีย และไทยตามลำดับ ได้โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ จำนวน 10 สัปดาห์ โดยเลือกตัวอักษร รวมถึงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว ดังนี้

s, a, t, p, m, g, d, n, r, b โดยการเรียนและจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง จะใช้เวลาเรียนคาบละ 45 นาที ต่อ 1 ตัวอักษร เป็นระยะเวลา 3 วัน ต่อ 1 สัปดาห์

2. การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ของเด็กปฐมวัยให้ตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 เสียง โดยเลือกตัวอักษร รวมถึงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว ดังนี้ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b ในการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง โดยใช้เวลาเรียนคาบละ 45 นาที ต่อ 1 ตัวอักษร และต่อ 1 กลุ่มคำพ้องเสียง ภายในระยะเวลา 3 วัน ที่กำหนด ต่อ 1 ตัวอักษร ต่อ 1 สัปดาห์ ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์

3. แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันทั้งก่อนและหลังการทดลองโดยมีจำนวนของแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ โดย

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวกับโฟนิกส์ (Phonics) จากโฟนิกส์ ฟรอม เอ ซู ซี (Phonics From A To Z) ของ วิลลี บลิวินส์ (Wiley, Blevins. 2006) เป็นตำราที่เขียนขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านโฟนิกส์โดยเฉพาะ ผู้เขียนจบปริญญาโทจาก มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด (Harvard University) ทางด้านการศึกษาโดยตรงและได้แต่งตำราโฟนิกส์หลายเล่มด้วยกัน หนังสือเล่มนี้ รวบรวมผลงานวิจัยต่างๆ เกี่ยวกับโฟนิกส์ทุกรูปแบบและนำมาสรุปในหนังสือเล่มนี้อย่างครบถ้วน เรียกว่า ทุกอย่างที่ต้องการจะรู้เกี่ยวกับโฟนิกส์แต่ไม่กล้าถาม สามารถหาคำตอบได้ในหนังสือเล่มนี้ นอกจากนี้ ยังเสนอกิจกรรมต่างๆ ในการฝึกฝน โฟนิกส์ บทเรียน ตลอดจนแนวทางในการสอนสำหรับนักเรียนตั้งแต่ระดับปฐมวัย ถึงเกรด 3 ผู้แต่งหนังสือเล่มนี้ได้วางกรอบในการเรียนการสอนในรูปแบบที่พัฒนาบทเรียนให้มีประสิทธิภาพ

พร้อมทั้งได้เตรียมตารางแสดงหน่วยย่อยของเสียง (Phonogram Word Lists) และภาพประกอบในการเรียนการสอนไว้เพียบพร้อมบริบูรณ์ อันมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สัมฤทธิ์ผลในการเรียนการสอน

1.2 ศึกษาเอกสาร ตำราในการจัดกิจกรรมโฟนิกส์ (Phonics) จากโฟนิกส์ แพทเวย์ (Phonic Pathways) ของ ดอร์โรริส จี. ฮีสกีส (Dolores, G. Hiskes. 1982)

โฟนิกส์ แพทเวย์ (Phonics Pathways) เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนระดับ คลาสสิก (The Classics Pathways) พิมพ์ครั้งที่ 10 และได้รับรางวัลหนังสือยอดเยี่ยม (Award-Wining Book) แห่งปี ตำราเล่มนี้ได้รับการพัฒนาขึ้นอย่างชาญฉลาด เพื่อการเรียนการสอนทุกระดับวัย มีการปูพื้นฐานการสอนโฟนิกส์ตามลำดับขั้นตอนที่เหมาะสม และสัมพันธ์กัน ผู้เรียนสามารถเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นหลักสูตรที่สมบูรณ์แบบในการเรียนการสอน และสามารถฝึกฝนการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นหลักสูตรที่ออกแบบมาเป็นพิเศษ แม้แต่ผู้ที่ด้อยสติปัญญา (Foolproof) และผู้มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ก็สามารถเรียนรู้ได้ เป็นหลักสูตรที่จัดระเบียบบริหารการเรียนการสอนเป็นขั้นตอนอย่างเป็นระบบ จากง่ายไปหายาก

ดอร์โรริส จี. ฮีสกีส (Dolores, G. Hiskes. 1982) เริ่มต้นด้วยการสอนหน่วยเสียงและการแยกแยะหน่วยเสียงหรือรหัสเสียงทั้งหมด 44 เสียง แล้วนำหน่วยเสียงมาเชื่อมโยงกับตัวอักษรเพื่ออ่านเป็นคำ ต่อจากนั้นจะสอนเสียงสระสั้น (Short-Vowel) เพื่อนำมาประสมกับพยัญชนะและสามารถอ่านเป็นคำได้ เรียกว่า โฟนิกส์ อะแวนเนส/ดีโค้ดดิ้ง (Phonic Awareness/Decoding) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด ที่จะเรียนรู้การอ่านได้เป็นอย่างดี

1.3 ศึกษาเอกสาร งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ของเด็กด้วยภาพ โดยใช้ทฤษฎีของ เออลี โฟนิกส์ (Early Phonics) ของ เจนนี่ ฟิกแมน (Jenny, Fixman. 2008) นับได้ว่า เป็นหลักสูตรการเรียนการสอนโฟนิกส์ที่เหมาะสมที่สุด สำหรับเด็กปฐมวัย มีแผ่นซีดี (CD) ประกอบการเรียนการสอนตลอดหลักสูตร และที่สำคัญเป็นหลักสูตรที่ออกแบบมาสำหรับอเมริกันชน โดยมีเป้าหมายเน้นไปที่กลุ่มเด็กปฐมวัย โดยเฉพาะ มีแรงเสริมโดยการนำดนตรีมาประกอบบทเพลงที่มีเนื้อหาในการสอนโฟนิกส์ บทเรียนเพื่อฝึกฝนกิจกรรมการอ่าน ยังผลดีให้เด็ก ๆ มีความตื่นตัวในการเรียนรู้ สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว คงทนแม่นยำ มีความสุขและสนุกในการเรียน

2. สร้างแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ เป็นจำนวน 10 แผน 30 กิจกรรม โดยกำหนดระยะเวลาในการทำกิจกรรม 10 สัปดาห์ โดยการเลือกตัวอักษร รวมถึงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว ดังนี้ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b โดยการเรียนและจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง จะใช้เวลาเรียนคาบละ 45 นาที ต่อ 1 ตัวอักษร เป็นระยะเวลา 3 วัน ต่อ 1 สัปดาห์ ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์

2.1 ในการออกแบบและจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง ได้มีการระบุชื่อของแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์จำนวน 10 สัปดาห์ ดังนี้

กิจกรรมที่ 1 สัปดาห์ที่ 1	เสียงของตัวอักษร “S” (เอส)	The sound of letter “s”
กิจกรรมที่ 2 สัปดาห์ที่ 2	เสียงของตัวอักษร “a” (เอ)	The sound of letter “a”

กิจกรรมที่ 3	สัปดาห์ที่ 3	เสียงของตัวอักษร “t” (ที)	The sound of letter “t”
กิจกรรมที่ 4	สัปดาห์ที่ 4	เสียงของตัวอักษร “p” (พี)	The sound of letter “p”
กิจกรรมที่ 5	สัปดาห์ที่ 5	เสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม)	The sound of letter “m”
กิจกรรมที่ 6	สัปดาห์ที่ 6	เสียงของตัวอักษร “g” (จี)	The sound of letter “g”
กิจกรรมที่ 7	สัปดาห์ที่ 7	เสียงของตัวอักษร “d” (ดี)	The sound of letter “d”
กิจกรรมที่ 8	สัปดาห์ที่ 8	เสียงของตัวอักษร “n” (เอ็น)	The sound of letter “n”
กิจกรรมที่ 9	สัปดาห์ที่ 9	เสียงของตัวอักษร “r” (อา)	The sound of letter “r”
กิจกรรมที่ 10	สัปดาห์ที่ 10	เสียงของตัวอักษร “b” (บี)	The sound of letter “b”

2.2 จุดมุ่งหมายของการทำกิจกรรม คือ

2.2.1 เพื่อให้เด็กรู้จักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวที่กำหนด คือ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง

2.2.2 เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวที่กำหนด คือ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b

2.2.3 เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการจัดกลุ่มจากภาพวาดและภาพที่ได้จากนิตยสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเสียง “s” (สสสี) “a” (แอะ) “t” (เทอะ) “p” (เพอะ) “m” (เมอะ) “g” (เกอะ) “d” (เดอะ) “n” (เนอะ) “r” (เรอะ) “b” (เบอะ) ให้เป็นกลุ่มของคำพ้องเสียงกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้เด็กสามารถออกเสียง และสามารถแยกแยะกลุ่มของคำพ้องเสียงเดียวกันกับกลุ่มคำพ้องเสียงที่ต่างกันได้

2.3 วัสดุที่ใช้ในการทำกิจกรรม

2.3.1 กาว กรรไกร สก็อตเทป ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก

2.3.2 กระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 จำนวน 10 แผ่น สำหรับกิจกรรมของตัวอักษรในแต่ละสัปดาห์

2.3.3 ชองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์

2.3.4 ตะกร้า 1 ใบ สำหรับใส่ภาพคำศัพท์

2.3.5 ภาพคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่เป็นภาพวาดโครงร่างของตัวอักษร “s, a, t, p, m, g, d, n, r, b” โดยมีตัวอักษร ภาพคำศัพท์ และคำศัพท์กำกับภาพ เป็นจำนวน 10 ภาพ คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word)

2.3.6 ภาพคำศัพท์ จำนวน 5 คำ โดยมีภาพและคำศัพท์กำกับภาพที่ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยกำหนดให้ 1 ตัวอักษร มีจำนวนของภาพคำศัพท์ จำนวน 5 คำ สำหรับตัวอักษร “s, a, t, p, m, g, d, n, r, b” รวมทั้งหมด 10 ตัวอักษร รวมภาพคำศัพท์ทั้งหมดเป็นจำนวน 50 ภาพ 50 คำ โดยใช้สำหรับทำกิจกรรมในการเรียนรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ในแต่ละสัปดาห์ให้เด็กได้ระบายสี

รวมถึงการนำมาทำเป็นบัตรภาพคำศัพท์การเล่านิทาน และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

2.3.7 สื่อการสอนในข้อ 2.3.5 และข้อ 2.3.6 จะอยู่ในคู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์ ผู้ดำเนินกิจกรรมควรตรวจสอบอุปกรณ์ที่จะต้องใช้ในแต่ละครั้งให้ละเอียด เนื่องจากการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง อาจต้องใช้อุปกรณ์ในการทำกิจกรรมที่เฉพาะเจาะจง ผู้ดำเนินกิจกรรมสามารถตรวจสอบวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพิ่มเติมในแผนของการจัดกิจกรรมภาคผนวก ข

2.3.8 ครูจัดเตรียมภาพจากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับคำศัพท์ที่กำหนดในแผนการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง

2.4 ขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรม

2.4.1 แนะนำตัวอักษร และรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) 1 ตัวอักษรในการสอนแต่ละครั้ง โดยกำหนดให้เรียน 1 เสียง ต่อ 1 สัปดาห์ โดยกำหนดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์

2.4.2 การกำหนดการดำเนินกิจกรรมของวันจันทร์ มีดังนี้

2.4.2.1 ครูแนะนำตัวอักษร และการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่เรียน ให้เด็กๆ ได้ฝึกออกเสียงตาม

2.4.2.2 ครูแนะนำคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้เด็ก ได้ฝึกออกเสียงตามเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร

2.4.2.3 ให้เด็กทำกิจกรรมปฏิบัติเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดตามแผนการดำเนินกิจกรรมที่ออกแบบไว้สำหรับตัวอักษรและการออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด

2.4.3 การกำหนดการดำเนินกิจกรรมของวันพุธ มีดังนี้

2.4.3.1 ครูชักชวนเด็กให้ทบทวนรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของอักษรแต่ละตัว ร่วมกับ คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดสำหรับตัวอักษรที่เรียนอีกครั้ง

2.4.3.2 ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ตามตัวอักษรและเสียงโฟนิกส์ที่กำหนดให้เรียนทุกวัน ในแต่ละสัปดาห์ โดยการแนะนำคำศัพท์ ทั้ง 5 คำ โดยทำเป็นบัตรคำ และกำหนดให้ภาพและคำศัพท์กำกับคู่กันต่อ 1 บัตรคำ

2.4.3.3 ให้เด็กแต่ละคนทำกิจกรรมระบายสีภาพคำศัพท์ที่กำหนดให้ทั้ง 5 ภาพ ที่อยู่รวมกันบนกระดาษแผ่นขนาด A3 เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูและเด็กช่วยกันตัดภาพคำศัพท์ที่เด็กระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน

2.4.3.4 จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่า และทำท่าทางประกอบ

2.4.3.5 ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็น

ภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดเพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์

2.4.3.6 ครูหาภาพคำศัพท์จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนดเรียนในสัปดาห์เดียวกัน รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ไม่ได้กำหนดให้เรียนในสัปดาห์เดียวกัน แต่เป็นภาพคำศัพท์จากเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของสัปดาห์ถัดไป เพื่อนำมาประกอบการจัดกิจกรรมการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงในวันศุกร์ ในการเตรียมและใช้ภาพคำศัพท์ด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่เป็นภาพคำศัพท์ของกิจกรรมในสัปดาห์ถัดไปจะเป็นภาพคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ซึ่งเป็นการนำเสนอให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับคำศัพท์และเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ก่อนที่จะได้เรียนในกิจกรรมของสัปดาห์ถัดไป

2.4.4 การกำหนดการดำเนินกิจกรรมของวันศุกร์ มีดังนี้

2.4.4.1 ครูชักชวนเด็กให้ทบทวนรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของอักษรแต่ละตัวรวมกับคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) และคำศัพท์จำนวน 5 คำ ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดให้เรียนในสัปดาห์เดียวกัน พร้อมกับภาพประกอบ

2.4.4.2 ครูและเด็กนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านมานำเสนอในชั้นเรียน

2.4.4.3 ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่มีรหัสเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เดียวกันที่กำหนดเรียนในสัปดาห์เดียวกันให้จัดกลุ่มอยู่ด้วยกัน โดยการปะติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ส่วนภาพคำศัพท์ที่มีรหัสเสียงที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ต่างจากรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนดให้เรียนในสัปดาห์นั้น ให้ใส่ลงในตะกร้าแยกไว้

2.5 การประเมินผล

2.5.1 ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

2.5.2 ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ

2.5.3 ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนด

3. นำแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 4 คน เพื่อพิจารณาความสอดคล้องของกิจกรรมและจุดมุ่งหมายที่คัดเลือกไว้เป็นจำนวน 10 แผน 30 กิจกรรม และปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมโดยมีผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วารุณี สกกุลทาร์กษอาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษาปฐมวัย
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์ รังรอง สมมิตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ อรรถกร ผดุงการณ อาจารย์ประจำโรงเรียนประถมสาธิต สาขาศึกษาปฐมวัย
หลักสูตรนานาชาติ ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

4. ปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้เหมาะสมตาม
คำแนะนำของ ผู้เชี่ยวชาญโดยผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ มีความเห็นให้ปรับเรื่องเวลาให้มีความ
ยืดหยุ่นโดยให้พอดีกับช่วงความสนใจของเด็กเนื่องจากมีกิจกรรมและต้องใช้อุปกรณ์มาก

5. นำแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่ปรับปรุงเหมาะสมไปใช้กับ
กลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในทดลอง

การสร้างแบบทดสอบและการหาคุณภาพแบบทดสอบ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)
โดยการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบที่เกี่ยวกับโฟนิกส์
(Phonics)

1.1 ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ และการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบทดสอบการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics)

2. สร้างแบบทดสอบการออกเสียง ออรัล เทส (Oral- Test) เพื่อออกเสียงตามหลักวิธีการ
ของโฟนิกส์ (Phonics)

3. สร้างคู่มือในการดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของ
โฟนิกส์ (Phonics) สำหรับแบบทดสอบทั้ง 4 ตอน

4. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของ โฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย เป็นจำนวนข้อสอบ 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์
(Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบ
ตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 20 ตัว 20 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word)
ที่กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน
10 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด จำนวน
10 ภาพ 10 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ จำนวน 10 ข้อ
10 คะแนน

5. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ทั้ง 4 ตอน ซึ่งเป็นชุดเดียวกันที่ใช้ในการทดสอบทั้งก่อนและหลังการทดลอง โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษ ด้านการศึกษาปฐมวัย และด้านการวัดผลการศึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบ จำนวน 3 คน ดังนี้

อาจารย์ รังรอง สมมิตร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ อรรณพ ผดุงการณ อาจารย์ประจำโรงเรียนประถมสาธิต สาขาการศึกษาปฐมวัย หลักสูตรนานาชาติ ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

6. วิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้จากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญโดยการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยโดยการพิจารณาเกณฑ์ความสอดคล้องด้วยดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1 ซึ่งหมายความว่า ผลที่ได้นั้น มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยรวมนำไปใช้ได้

7. ปรับปรุงรูปแบบทดสอบและคู่มือการดำเนินการทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ โดยปรับคำว่า Key word ให้ใช้ทับศัพท์ว่า คีย์เวิร์ด รวมถึงการปรับระยะเวลาในการทดสอบซึ่งกำหนดระยะเวลาในการทดสอบโดยประมาณเนื่องจากอาจมีปัจจัยแทรกซ้อนในการทำชุดข้อสอบแต่ละตอน

8. การหาคุณภาพของแบบทดสอบทั้ง 4 ตอน มาวิเคราะห์ความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยนำไปทดสอบกับกลุ่มเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โดยการศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 4 คน เพื่อหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกโดยพบว่า ผลของค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.18 – 0.60 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.55 – 0.99 ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้

9. นำแบบทดสอบที่ผ่านการคัดเลือกมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่ 0.63

10. นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างเด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 โดยการศึกษาจากโรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) ถนนสุขุมวิท เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เป็นจำนวนเด็ก 8 คน อันได้แก่ เด็กสัญชาติ อเมริกัน อังกฤษ นอเวย์ สวิส ฝรั่งเศส เยอรมัน อินเดีย และไทย ตามลำดับ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One – Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 249) ตามตาราง 4

ตาราง 4 แบบแผนการทดลอง

การทดสอบ			
กลุ่มทดลอง	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

X แทน การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

ดำเนินการทดลอง มีขั้นตอนดังนี้

1. ทดสอบเด็กก่อนทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง เนื้อหาพื้นฐานความสามารถในการออกเสียง ตามหลักวิธีเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของเด็กปฐมวัย
2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตัวเอง โดยกลุ่มตัวอย่างจะได้รับกิจกรรมการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) โดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 10 สัปดาห์ๆ ละ 3 วันๆ ละ 45 นาที ช่วงระหว่าง 9.00 – 9.45 น. รวมทั้งสิ้น 30 ครั้ง จำนวน 30 กิจกรรม

ตาราง 5 ชื่อตารางกิจกรรม : การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ตัวอย่างตาราง กำหนด
การเรียนการสอนของการจัดกิจกรรม

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
1	เสียงของ ตัวอักษร “s” (เอส) The sound of letter “s”	จันทร์ 9.00 – 9.45 น.	- ครูแนะนำตัวอักษร “s” (สสส) และรหัสเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) - เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) จากคำศัพท์เฉพาะ คีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ ชัน (sun) - ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ และพูดออกเสียงคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) เช่นคำว่า “sock” (ซ็อก) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ซีชอิส) “spoon” (ซพูน) และ “snake” (ซเนค) - ให้เด็กทำกิจกรรมการวาดภาพและระบายสีภาพดวงอาทิตย์ ด้วยการใช้นิ้วจุ่มลงในถ้วยสี ที่ครูเตรียมไว้ให้ - เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบและทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “ชัน” (sun) รวมถึงการออกเสียงโฟนิคส์ (PHONICS)
		พุธ 9.00 – 9.45น.	- ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “s” (เอส) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (Phonics) ของ “s”(สสส) และคำว่า ชัน (Sun) - ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัว “s” (สสส) พร้อมกับภาพประกอบแต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่คำว่า “socks” (ซ็อก) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ซีชอิส) “spoon” (ซพูน) และ “snake” (ซเนค) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ - ครูเขียนคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (เอส) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำลงในกระดานปฎิบัติต่อจากวันจันทร์ - ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ที่เป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์ของแต่ละคำบนกระดาน A3 ให้เด็กๆ ได้ระบายสี

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
1	พ	พ	- เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ และส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ - จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทาน โดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ - ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ ตัวอักษร “s” (สสส) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์ - ครูช่วยหาภาพ คำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียง “s”(สสส) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “a” (เอ) ซึ่งออกเสียงว่า “แ” (แอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “ant” (แอนท) “apple” (แอฟพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนส์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์)
	ศ	ศ	- ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “s” (เอส) รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) “s” (สสส) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด คือ ชัน (Sun) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “s” (สสส) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่คำว่า “socks” (ซ็อกส) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ซีชเอิส) “spoon” (ซพูน) “snake” (ซเนค) - ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) นำมาเสนอในชั้นเรียน

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
1		ศุกร์ 9.00 – 9.45 น.	- ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “s” (สสส) ให้เด็กทราบจนครบทุกภาพ - จากนั้นครูจึงนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “s” (สสส) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “a” (แอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ให้เด็กรับทราบได้แก่คำว่า “ant” (แอนท) “apple” (แอปพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) และ “alligator” (แอลลิเกเตอร์) - จากนั้นจึงให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ใบ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเสียงคำศัพท์ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ถูกต้อง เด็กจึงจะนำภาพนั้นไปติดลงบนกระดานโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าคำศัพท์ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “a” (แอะ) จึงจะให้เด็กนำภาพนั้นใส่ตะกร้า โดยกำหนดให้เด็กเลือกทีละคน ทีละภาพ สลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ - เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (เอส) - ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม
2	เสียงของ ตัวอักษร “a” (เอ) The sound of letter “a”	จันทร์ 9.00 – 9.45 น.	- ครูแนะนำตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) - เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ แอปพล (apple) - ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
2	จันทร	9.00 – 9.45 น.	- ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ และพูดออกเสียงคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ คุณครู “อ” (แอะ) เช่น คำว่า “apple” (แอปเปิ้ล) “ant” (แอน) “airplane” (แอร์โพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) และ “alligator” (แอลลิเกเตอร์) ให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) - จากนั้นครูจึงแจกลูกแอปเปิ้ลให้เด็กได้ปฏิบัติ ทำกิจกรรมประกอบอาหาร แอปเปิ้ลซอส (apple sauce) และทานพร้อมกับขนมปังปัง โดยครูชวนให้เด็กๆ ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “apple” (แอปเปิ้ล) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) อีกครั้งหนึ่ง
พุธ	จันทร	9.00 – 9.45 น.	- ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) และคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) แอปเปิ้ล (Apple) - ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัว “อ” (แอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำโดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำได้แก่คำว่า “ant” (แอนท) “apple” (แอปเปิ้ล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ - ครูบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “a” (เอ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ลงในกระดานสรุปต่อจากวันจันทร์ - ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำที่เป็นภาพ - โครงร่างกำกับคำศัพท์ของแต่ละคำบนกระดาน A3 ให้เด็กๆ ได้ระบายสี - เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
2	พ	9.00 – 9.45 น.	- เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “a” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้รับบทยสัทั้งหมด 5 คำให้ครูรับทราบ - จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ - ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์ และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (เอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์ - ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (เอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “อ” (เอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “t” (ที) ซึ่งออกเสียงว่า “t” (เทอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้เบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ)
	ศ	9.00 – 9.45 น.	- ครู และเด็ก ๆ ทบทวนตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (เอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด ได้แก่ แอปเปิ้ล (apple) และคำศัพท์จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “อ” (เอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ “ant” (แอนท) “apple” (แอปพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนส์) “alligator” (แอลลิเกเตอะ) - ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครอง และเด็กในการค้นหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “อ” (เอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
2		ศุกร์ 9.00 – 9.45 น.	- จากนั้นครูจึงนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) ให้เด็กทราบนครบทุกภาพ - ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (ที) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ให้เด็ก รับทราบ ได้แก่คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟส) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอร์) - จากนั้นจึงให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ใบ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเสียงคำศัพท์ ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) ถูกต้อง เด็กจึงจะนำภาพนั้นไปติดลงบนกระดาษโฟสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าภาพคำศัพท์ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) จึงจะให้เด็กนำภาพนั้นใส่ตะกร้า โดยกำหนดให้ เด็กเลือกทีละคน ทีละภาพ สลับกันไปจนครบทุกคน และ ครบทุกภาพ - เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่ จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) - ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจและการตอบสนอง ของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม
3	เสียงของ ตัวอักษร “t” (ที) The sound of letter “t”	จันทร์ 9.00 – 9.45 น.	- ครูแนะนำตัวอักษร “t” (เทอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) - เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ เทอเทิน (turtle) - ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ และพูดออกเสียงคำศัพท์อื่นๆ ที่ ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) เช่นคำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอร์)

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
3	จันทร	9.00 – 9.45 น.	- ครูแจกภาพวาดโครงร่างของเต่าให้เด็กแต่ละคนและให้เด็กทำกิจกรรมประดิษฐ์กระดาษรูปเต่า โดยใช้กระดาษสีน้ำตาล สีเขียวเข้มและสีเขียวอ่อน ที่ครูได้ตัดเตรียมไว้ให้ - เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “turtle” (เทอเท็น) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “t” (เทอะ)
	พุธ	9.00 – 9.45 น.	- ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “t” (เทอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “t” (ที) คือ คำว่า เทอเท็น (turtle) - ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้เบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ - ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (ที) ที่เด็กๆ พุดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำลงในกระดานปฐพีต่อจากวันจันทร์ - ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ที่เป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์ของแต่ละคำบนกระดาษ A3 ให้เด็กๆ ได้ระบายสี - เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อย ครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ - เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
3	พฐ	9.00 – 9.45 น.	- จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครู และเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ - ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (เทอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์ - ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “t” (เทอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “p” (พี) ซึ่งออกเสียงว่า “p” (เพอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) - ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “t” (เทอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “t” (ที) คือ คำว่า เตอเทิน (turtle) - ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอีโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ - ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (ที) ที่เด็กๆ พุดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำลงในกระดานปฐพีต่อจากวันจันทร์ - ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ที่เป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์ของแต่ละคำบนกระดาน A3 ให้เด็กๆ ได้ระบายสี

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
3	ศุกร์	9.00 – 9.45 น.	- เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ - เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ - จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ - ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (เทอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์ - ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “t” (เทอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “p” (พี) ซึ่งออกเสียงว่า “p” (เพอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (ปา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) - ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “t” (ที) รหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด ได้แก่ (turtle) เตอเทิล และคำศัพท์จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) “tiger” (ไทเกอะ)

ตาราง 5 (ต่อ)

สัปดาห์	ตัวอักษร	วัน – เวลา	กิจกรรม
3	ศุกร	9.00 – 9.45 น.	- ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน - ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ให้เด็กทราบจนครบทุกภาพ - จากนั้นครูจึงนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) - จากนั้นจึงให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ใบ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเสียงคำศัพท์ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ถูกต้อง เด็กจึงจะนำภาพนั้นไปติดลงบนกระดานโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าภาพคำศัพท์ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพนั้นใส่ตะกร้า โดยกำหนดให้เด็กเลือกทีละคน ทีละภาพ สลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ - เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) - ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

วิธีการในการดำเนินการวิจัยจะเรียงลำดับการเรียนรู้ตัวอักษรในแต่ละสัปดาห์ ดังนี้
s, a, t, p, m, g, d, n, r, b จำนวน 10 สัปดาห์ๆ ละ 1 ตัวอักษร ต่อเสียงโฟนิกส์ (Phonics) 1 เสียง

หมายเหตุ

ในการดำเนินการทดลองในแต่ละวันนอกจากกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้จัดเตรียมไว้แล้ว กลุ่มตัวอย่างยังได้ทำกิจกรรมอื่นๆ ตามตารางกิจกรรมประจำวันเหมือนเดิมทุกประการ

3. ผู้วิจัยทำการทดสอบ (Pre Test) กับกลุ่มตัวอย่างจากนั้น จึงดำเนินการทดลองเป็นจำนวน 10 สัปดาห์ และจึงจะทำการทดสอบ (Post Test) โดยใช้แบบทดสอบ (Pre Test) และ (Post Test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันทั้งก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งแบบทดสอบประกอบไปด้วยการทดสอบจำนวน 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, g, d, n, r, b โดยกำหนดทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 20 ตัว 20 คะแนน

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน 10 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด จำนวน 10 ภาพ 10 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ จำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน

นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test สำหรับ Dependent Samples

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองไปวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน (ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 59 – 73)

1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) คำนวณจากสูตร (ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 79)

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
	N	แทน	จำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนนักเรียนแต่ละตัวยกกำลังสอง

1.3 ร้อยละคะแนนการเปลี่ยนแปลง (Percentage) เป็นค่าสถิติที่นิยมใช้กันมาก โดยเป็นการเปรียบเทียบความถี่ หรือจำนวนที่ต้องการกับความถี่หรือจำนวนทั้งหมดที่เทียบเป็น 100 จะหาค่าร้อยละจากสูตรต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 104)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละ
	f	แทน	ค่าคะแนนการเปลี่ยนแปลง
	N	แทน	ค่าคะแนนการเปลี่ยนแปลงทั้งหมด

ค่าร้อยละจะแสดงความหมายของค่าและสามารถนำค่าที่ได้ไปเปรียบเทียบได้

1.4 ร้อยละของคะแนนพัฒนาการ (ศิริชัย กาญจนวาสี. 2548: 257)

$$P = \frac{Post - Pre}{N - Pre} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ค่าร้อยละคะแนนพัฒนาการ
	$Post$	แทน	ค่าคะแนนการทดสอบหลังการจัดกิจกรรม
	Pre	แทน	ค่าคะแนนการทดสอบก่อนการจัดกิจกรรม
	N	แทน	ค่าคะแนนเต็มทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ

2.1 การแสดงหลักฐานความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างความสามารถในการออกเสียงกับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ (บุญเชิด ภิญญอนันตพงษ์. 2526: 89) โดยใช้สูตร

$$IOC = \frac{\Sigma R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างความสามารถในการออกเสียง กับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์
	ΣR	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 สถิติที่ใช้หาคุณภาพของข้อสอบแต่ละข้อ ค่าความยากง่าย (Difficulty) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 210) ดังนี้

$$p = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	p	แทน	ค่าความยากง่าย
	R	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นถูก
	N	แทน	จำนวนคนที่ทำข้อนั้นทั้งหมด

2.3 ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์แบบพอยท์-ไบซีเรียล (Point Biserial Correlation) โดยคำนวณจากสูตร (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 212 – 214) ดังนี้

$$r_{p\ bis} = \frac{\bar{X}_p - \bar{X}_f}{S_t} \sqrt{pq}$$

เมื่อ	$r_{p\ bis}$	แทน	ค่าอำนาจจำแนก
	$\bar{X}_p$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ทำข้อนั้นได้
	$\bar{X}_f$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ทำข้อนั้นไม่ได้
	S_t	แทน	คะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบทดสอบฉบับนั้น
	P	แทน	สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นได้
	q	แทน	สัดส่วนของคนที่ทำข้อนั้นไม่ได้ หรือ $1 - p$

2.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) (อุทัยทิพย์ เจียวิวรรณ์กุล. 2013: 59) ดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	n	แทน	จำนวนข้อสอบแบบทดสอบทั้งหมด
	Σ	แทน	ผลรวมของคะแนน
	S_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของคะแนนข้อที่ i
	S_t^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน เปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ก่อนหลังการทดลอง โดยใช้ t-test สำหรับ Dependent Samples (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 104) ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} \quad \text{โดย } df = N - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
	D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคน
	$\sum D$	แทน	ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและการแปลความหมายจากการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงได้เสนอสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนเด็กปฐมวัยในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_{diff}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนน
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
S_{diff}	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างของคะแนน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
p	แทน	ความน่าจะเป็นของค่าสถิติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลก่อนและหลังการทดลอง ดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 2 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งมีผลของการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดัง ตารางการเปรียบเทียบ ดังนี้

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		$\bar{X}_{diff}$	S_{diff}	t	p
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S				
ตอนที่ 1 :									
การออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n ตัวพิมพ์เล็ก และ ตัวพิมพ์ใหญ่									
	20	5.38	7.46	16.13	3.76	10.75	5.09	-5.97	.000
ตอนที่ 2 :									
การออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word)									
	10	5.37	1.51	9.87	0.35	4.50	1.51	-8.4	.000
ตอนที่ 3 :									
การออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด									
	10	2.81	1.53	8.18	0.80	5.37	3.06	-5.87	.000
ตอนที่ 4 :									
การจับกลุ่มคำพ้อง เสียงด้วยภาพ									
	10	4.62	1.30	8.5	0.93	3.88	1.24	-8.79	.000
รวม	50	18.18	10.57	42.68	5.47	24.50	3.11	-8.07	.000

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่า เด็กปฐมวัยหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ทำให้ความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยรวมสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่ 18.18 และหลังการทดลอง 42.68 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างอยู่ที่ 24.50 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจะพบว่า ความสามารถสูงขึ้น ทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้

ความสามารถในการออกเสียงรหัสของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบ การออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทั้ง

ตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่ 5.38 และหลังการทดลองที่ 16.13 ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างอยู่ที่ 10.75

สำหรับความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่ 5.37 และหลังการทดลองที่ 9.87 ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างอยู่ที่ 4.50

ส่วนความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่ 2.81 และหลังการทดลองที่ 8.18 ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างอยู่ที่ 5.37

ส่วนความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองที่ 4.62 และหลังการทดลองที่ 8.5 ส่วนค่าคะแนนเฉลี่ยของผลต่างอยู่ที่ 3.8

ตอนที่ 2 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งมีผลของการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตารางการเปลี่ยนแปลงดังนี้

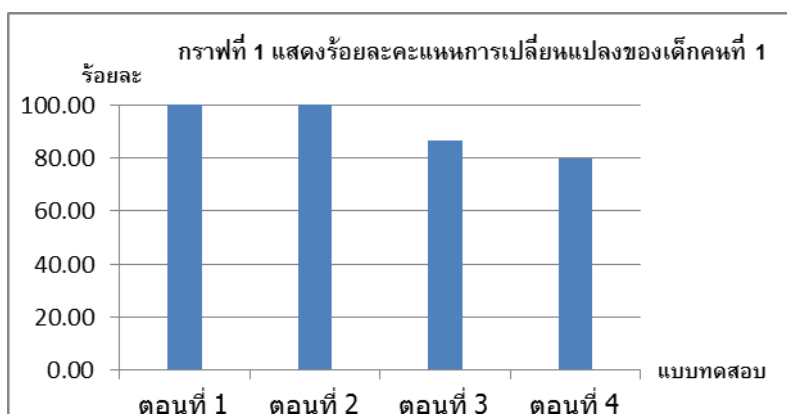
ตาราง 7 การเปลี่ยนแปลงความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง

รายการประเมิน	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การเปลี่ยนแปลง		ร้อยละ
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	$\bar{X}_{diff}$	S_{diff}	
ตอนที่ 1: การออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n ตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	5.38	7.46	16.13	3.76	10.75	5.09	42.17
ตอนที่ 2 : การออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word)	5.37	1.51	9.87	0.35	4.50	1.51	17.65
ตอนที่ 3 : การออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด	2.81	1.53	8.18	0.80	5.37	3.06	24.99
ตอนที่ 4 : การจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ	4.62	1.30	8.5	0.93	3.88	1.24	15.18
รวม	18.18	10.57	42.68	5.47	24.50	3.11	100

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า หลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลงความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยก่อนการทดลอง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ความสามารถในการออกเสียงรหัสของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) คิดเป็นร้อยละ 42.17 เป็นอันดับแรก รองลงมาคือ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 24.99 ส่วนการทดสอบการออกเสียงของตัวอักษรและความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) คิดเป็นร้อยละ 17.65 ส่วนลำดับสุดท้ายความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ คิดเป็นร้อยละ 15.18

ตาราง 8 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ร้อยละ พัฒนาการ
1	1. ความสามารถในการออกเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	14	20	100
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	7	10	100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	2.5	9	86.67
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพ	10	5	9	80
	รวม	50	28.5	48	90.70

ภาพประกอบ 2 จากตารางหมายเลข 7 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

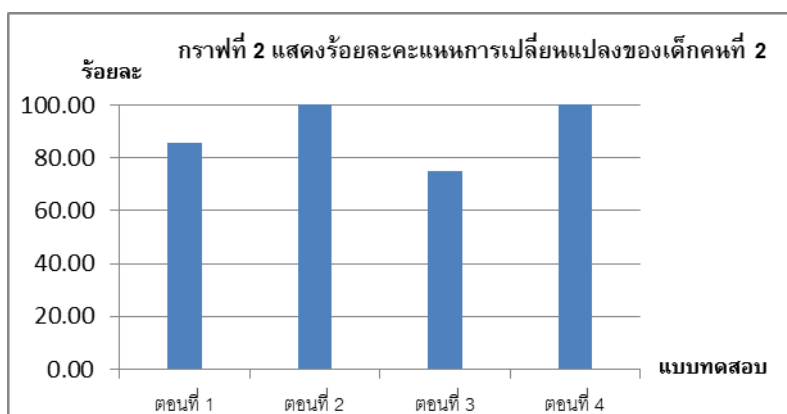
จากตาราง 8 และภาพประกอบ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่า หลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ รวมถึง ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

รองลงมาคือ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 86.76 ส่วนความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 80 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย
โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ร้อยละ	คะแนน พัฒนาการ
			การทดลอง	การทดลอง		
2	1. ความสามารถในการออกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	13	19		85.71
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	7	10		100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	6	9		75
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพ	10	6	10		100
	รวม	50	32	48		88.89

ภาพประกอบ 3 จากตารางหมายเลข 8 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 9 และภาพประกอบ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่า หลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

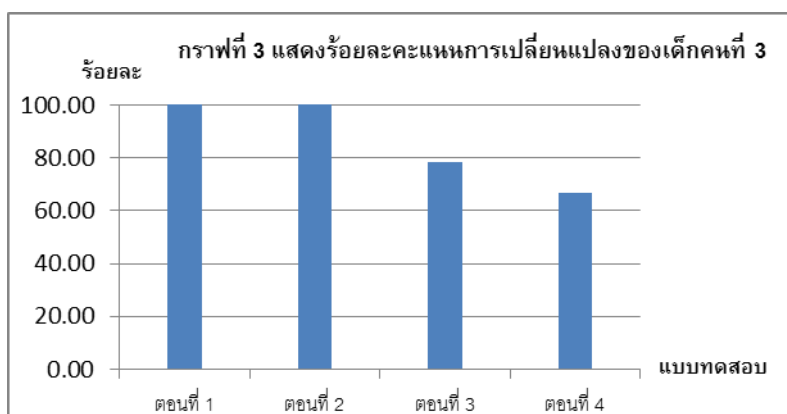
ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) รวมถึง ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพโดยรวมสูงขึ้น คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

รองลงมาคือ ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 85.71

ส่วนความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 74 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 10 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ร้อยละ พัฒนาการ
3	1. ความสามารถในการออกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	16	20	100
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	7	10	100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	3	8.5	78.57
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพ	10	4	8	66.67
	รวม	50	30	46.5	82.50

ภาพประกอบ 4 จากตารางหมายเลข 9 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 10 และภาพประกอบ 4 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่า หลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ รวมถึง ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

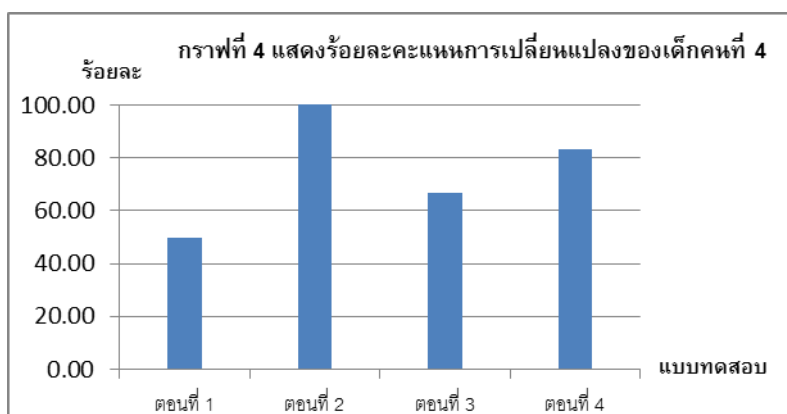
รองลงมาคือ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 78.57

ส่วนความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 66.67 เป็นลำดับ

สุดท้าย

ตาราง 11 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ร้อยละ	คะแนน พัฒนาการ
			การทดลอง	การทดลอง	พัฒนาการ	
4	1. ความสามารถในการออกกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	0	10	50	
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	4	10	100	
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	1	7	66.67	
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพ	10	4	9	83.33	
	รวม	50	9	36	65.85	

ภาพประกอบ 5 จากตารางหมายเลข 10 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 11 และภาพประกอบ 5 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคือเวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

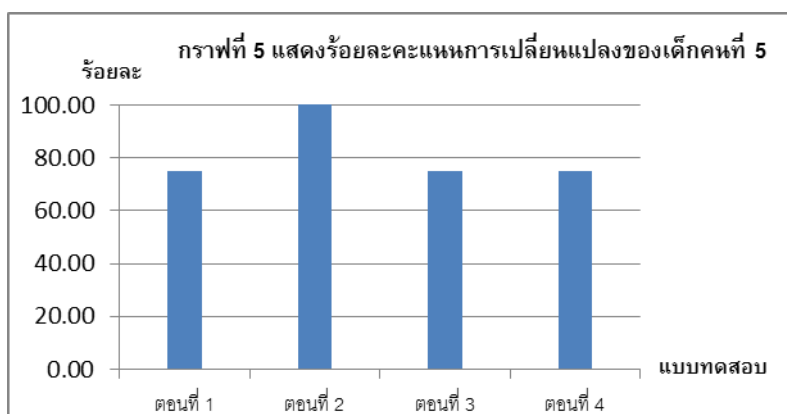
รองลงมาคือ ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 83.33

ต่อมาคือ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 66.67

ส่วนความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ คิดเป็น ร้อยละ 50 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ร้อยละ	คะแนน
			การทดลอง	การทดลอง	พัฒนาการ	
5	1. ความสามารถในการออกกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	0	15		75
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	3	10		100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	2	8		75
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้อง เสียงด้วยภาพ	10	6	9		75
	รวม	50	11	42		79.49

ภาพประกอบ 6 จากตารางหมายเลข 11 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

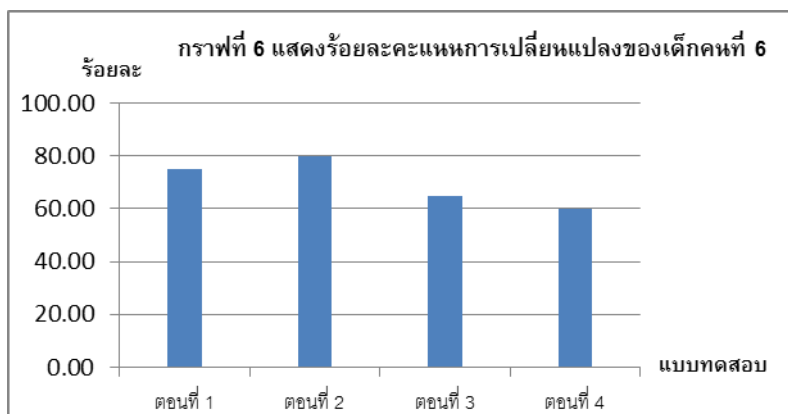
จากตาราง 11 และภาพประกอบ 6 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

ส่วนความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ และความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด รวมถึงความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 75 เท่ากันทั้ง 3 ตอน

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ร้อยละ	คะแนน พัฒนาการ
			การทดลอง	การทดลอง		
6	1. ความสามารถในการออกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	0	15		75
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	5	9		80
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	1.5	7		64.71
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้อง เสียงด้วยภาพ	10	5	8		60
	รวม	50	11.5	39		71.43

ภาพประกอบ 7 จากตารางหมายเลข 12 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 13 และภาพประกอบ 7 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 80 เป็นอันดับแรก

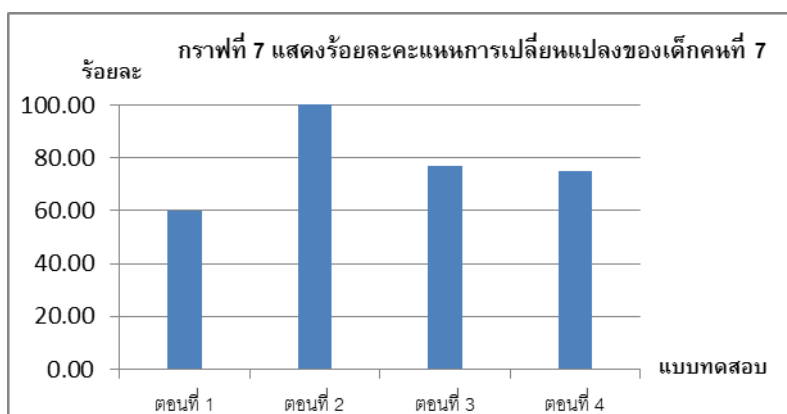
รองลงมา คือ ความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ และความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 75

ต่อมาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 64.71

ส่วนความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 60 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ร้อยละ	คะแนน
			การทดลอง	การทดลอง	พัฒนาการ	
7	1. ความสามารถในการออกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	0	12		60
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	5	10		100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	3.5	8.5		76.92
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้อง เสียงด้วยภาพ	10	2	8		75
	รวม	50	10.5	38.5		70.89

ภาพประกอบ 8 จากตารางหมายเลข 13 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 14 และภาพประกอบ 8 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

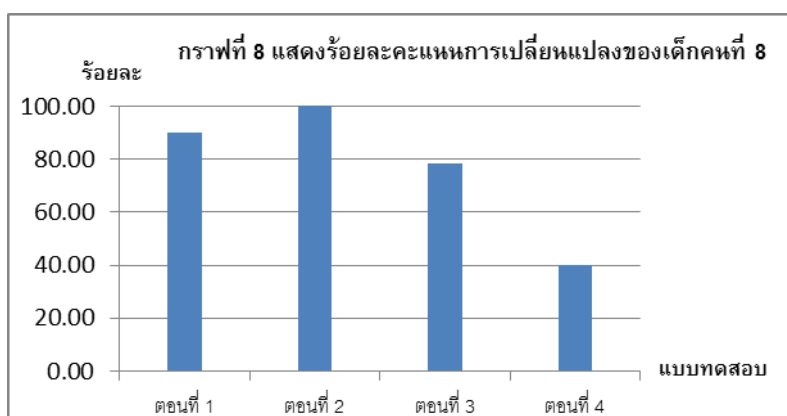
รองลงมาคือ ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 76.92

ต่อมาความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 75

ส่วนความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพและความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 60 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 15 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของ
เด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

คนที่	ความสามารถในการออกเสียงตามหลัก รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ร้อยละ พัฒนาการ
8	1. ความสามารถในการออกกรหัสเสียงของ ตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนด ทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่	20	0	18	90
	2. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	10	5	10	100
	3. ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ด้วยภาพที่กำหนด	10	3	8.5	78.57
	4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพ	10	5	7	40
	รวม	50	13	43.5	82.43

ภาพประกอบ 9 จากตารางหมายเลข 14 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

จากตาราง 15 และภาพประกอบ 9 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์แสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้เด็กปฐมวัยมีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้

ความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยรวมสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 100 เป็นอันดับแรก

รองลงมา คือ ความสามารถในการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ และความสามารถในการออกรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็กและตัวพิมพ์ใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 90

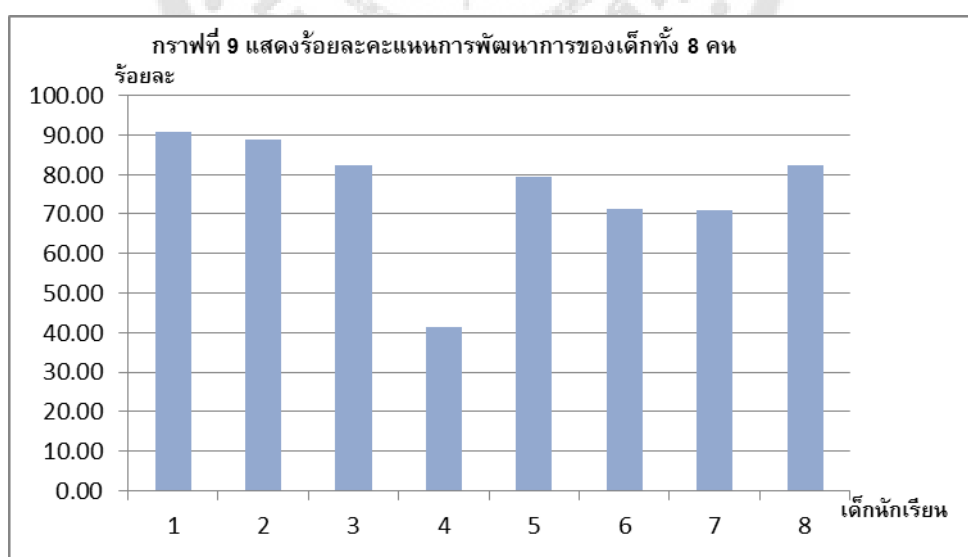
ต่อมาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดคิดเป็นร้อยละ 78.57

ส่วนความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคิดเป็นร้อยละ 40 เป็นลำดับสุดท้าย

ตาราง 16 สรุป แสดงร้อยละคะแนนพัฒนาการของเด็กนักเรียนทั้ง 8 คน เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยโดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

นักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	ร้อยละคะแนนพัฒนาการ
1	50	28.5	48	90.70
2	50	32	48	88.89
3	50	30	46.5	82.50
4	50	9	26	41.46
5	50	11	42	79.49
6	50	11.5	39	71.43
7	50	10.5	38.5	70.89
8	50	13	43.5	82.43

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า เด็กคนที่ 1 ได้คะแนนการพัฒนาร้อยละสูงสุดที่ร้อยละ 90.70 และในขณะเดียวกันเด็กคนที่ 4 ได้คะแนนต่ำสุดที่ร้อยละ 41.46

ภาพประกอบ 10 จากตารางหมายเลข 15 การเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลองเพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์กับครูและผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาปฐมวัย ในการพิจารณาเลือกกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสม ซึ่งมีลำดับขั้นตอนในการวิจัยรวมถึงผลของการศึกษาค้นคว้าโดยสรุป ดังนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการได้รับกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สมมติฐานในการวิจัย

การจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ทำให้ความสามารถในการออกเสียงตามหลักการหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ ในเขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 5 โรงเรียน จำนวน 10 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 120 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเทอร์เน็ต เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 8 คน อันได้แก่ เด็กสัญชาติ อเมริกัน อังกฤษ นอร์เวย์ สวีต ฝรั่งเศส เยอรมัน อินเดีย และไทย ตามลำดับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ โดยการเลือกตัวอักษรรวมถึงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว s, a, t, p, m, g, d, n, r, b
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 เป็นเวลา 10 สัปดาห์ๆ ละ 3 วันๆ ละ 45 นาที รวมทั้งสิ้น 30 วัน โดยมีลำดับขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

1. ทำการทดสอบ (Pre-test) เด็กนักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 3 – 4 ปี เป็นเด็กนักเรียนปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ดอินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเท่น (Ladybird International Kindergarten) เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน เป็นจำนวนเด็ก 8 คน อันได้แก่ เด็กสัญชาติ อเมริกัน อังกฤษ นอร์เวย์ สวีต ฝรั่งเศส เยอรมัน อินเดีย และไทย ตามลำดับ ได้โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้โรงเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม (Sampling Unit)
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ สัปดาห์ละ 3 วัน เป็นระยะเวลาทั้งหมด 10 สัปดาห์กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด
3. เมื่อการดำเนินกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ครบทั้ง 10 สัปดาห์ จึงได้ทำการทดสอบ (Post-test) เพื่อทดสอบความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ซึ่งแบบทดสอบที่ใช้ทั้งก่อนการทดลอง (Pre-test) และแบบทดสอบหลังการทดลอง (Post-test) เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกัน
4. นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบก่อนการทดสอบ Pre-test และการทดสอบหลังการทดลอง Post-test มาวิเคราะห์ ด้วยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละคะแนนการเปลี่ยนแปลง และร้อยละของคะแนนพัฒนาการ
2. เปรียบเทียบ ความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ มีความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์มีการเปลี่ยนแปลงต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เพิ่มขึ้นร้อยละ 25.49 โดยมีร้อยละคะแนนพัฒนาการระหว่าง 41.46 – 90.70

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ปีการศึกษา 2555 โรงเรียนอนุบาลนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์การ์เท่น (Ladybird International Kindergarten) ซึ่งมีผลการวิจัยแยกออกเป็นประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. จากผลของการวิจัย ความสามารถในการออกเสียงรหัสเสียงของตัวอักษรตามวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) อันได้แก่ s, a, t, p, m, d, g, b, r และ n แสดงผลให้เห็นว่า ความสามารถในการออกเสียงรหัสของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) คือ การได้ยิน ได้ฟัง ได้ออกเสียงได้รู้จัก รับรู้ และแยกแยะหน่วยเสียงของภาษาอังกฤษ เป็นการปูพื้นฐานด้วยการถอดรหัสตัวอักษรภาษาอังกฤษให้เป็นเสียง โดยไม่ต้องจำคำ นั้นยอมเป็นที่ประจักษ์อย่างชัดเจนว่าการเรียนการสอนแบบวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) นั้น เป็นวิธีสอนที่ถูกต้องจำเป็นและมีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ซาเวจซ์ (Savage. 2001) และ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2552) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอน โฟนิกส์ (Phonics) สามารถหวังผลเลิศในการเรียนได้ โดยที่ผู้เรียนจะประสบความสำเร็จในการออกเสียง การอ่านและการเขียนได้อย่างดีเยี่ยม กล่าวคือการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ (Phonics) เป็นการสอนจากล่างขึ้นบน เป็นการสอนการฟัง การพูด (หรือการอ่าน) และการเขียน ซึ่งคนส่วนมากมองข้ามหลักการที่สำคัญนี้ ไปยังน่าเสียดาย ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสอดคล้องกับ กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548: 151) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาที่ดีเป็นพื้นฐานสำคัญของการใช้ภาษาเมื่อโตขึ้น เด็กควรเรียนภาษาด้วย การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างบูรณาการ ด้วยการเรียนจากสิ่งที่เป็นจริงเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อสร้างความคุ้นเคยทางภาษา และเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้

2. ผลของการวิจัยความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้แสดงผลให้เห็นว่า การทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key Word) สูงกว่าก่อนการทดลอง การที่กำหนดคีย์เวิร์ด (Key Word) ของตัวอักษร s, a, t, p, m, r, n, d, g, b นั้น เพื่อปรับพื้นฐานของเด็กให้เข้าใจตรงกัน เพราะเด็กนานาชาติมีความหลากหลายในภาษาแม่ (Mother Tongue) ต่างไปจากเด็กอังกฤษและเด็กอเมริกันที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่เด็กที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอังกฤษ แต่อาจมีภูมิหลังแตกต่างกันในการเรียนการสอนที่บ้านหรือที่โรงเรียน ซึ่งอาจจะกำหนด

คีย์เวิร์ด (Key Word) ของ “a” (เอ) เป็น “apple” (แอปเปิ้ล) หรือเป็น “ant” (แอน) หรือ “alligator” (แอลลิเกเตอร์) ก็ได้ตามความถนัดของแต่ละคน ดังนั้น คุณครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องปรับการเรียนรู้อาจได้ตามมาตรฐานเดียวกัน ก่อนที่จะเรียนสูงขึ้นไปกว่านี้ การทำกิจกรรมได้เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออก อย่างสนุกสนานตามอารมณ์และความรู้สึกได้อย่างเต็มที่เป็นอิสระ จากสถานการณ์จริงในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาของ จอห์น ดิวอี้ (John, Dewey. 1956) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ได้ดีจากการกระทำ (Learning by Doing) เนื่องจากเด็กได้รับประสบการณ์การลงมือกระทำโดยตรง ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้สำหรับเด็กที่ดีที่สุดที่จะทำให้การเรียนรู้การสอนเด็กปฐมวัยได้รับผลดี โดยการนำสิ่งที่เด็กชอบเด็กเข้าใจและใกล้ตัวเด็กมาเป็นสิ่งเร้า เพื่อทำให้เด็กปฐมวัยได้รับการพัฒนาในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางด้านภาษา ทำให้ความสามารถด้านการฟังและการพูดหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองเมื่อได้รับกิจกรรมเสริมประสบการณ์

3. จากผลของการวิจัยความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดให้ แสดงให้เห็นว่าการทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับ รุทเซล และ คูเตอร์ (Reutzel; & Cooter. 1990) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) เป็นระบบการเรียนการสอนที่สนุกสนาน และให้ประโยชน์คุ้มค่าอย่างที่สุดต่อผู้เรียน ทั้งนี้เป็นเพราะว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) ที่ได้ผนวกกิจกรรมการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด และความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน กระตุ้นให้เด็กสนใจที่จะเรียนรู้ นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนนักเรียนด้วยกัน และต่อคุณครูผู้สอน สอดคล้องกับ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2552) ที่กล่าวว่า ไม่ว่านักเรียนปฐมวัยคนใดจะเรียนรู้ระบบการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) เป็นรายบุคคล หรือเป็นกลุ่มก็ตาม จะทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ เพราะโฟนิกส์ (Phonics) เป็นการศึกษาหสเสียงของอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งมีระบบเสียงต่างๆ ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวพยัญชนะ และเสียงของพยัญชนะกับสระ รวมทั้งเสียงของสระที่มีมากกว่าอักษรหนึ่งตัว ระบบโฟนิกส์ (Phonics) นี้ เป็นระบบที่นำมาใช้ในการออกเสียงที่ผู้เรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้ โดยการประสมเสียงของพยัญชนะและสระเข้าด้วยกัน ด้วยการสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงของตัวอักษร (Golf. 1998)

3.1 ความสามารถในการออกเสียงด้วยภาพคำศัพท์เป็นกิจกรรมที่ช่วยเสริมให้เด็กสามารถเรียนรู้คำศัพท์จากภาพได้อย่างรวดเร็วผนวกกับการที่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองในแต่ละสัปดาห์ โดยการหาภาพคำศัพท์จากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ มาประกอบกิจกรรมในแต่ละสัปดาห์นั้น เป็นการส่งเสริมให้เด็กได้รู้จักเสียงขึ้นต้นของคำศัพท์ดีขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานของรหสเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวที่ได้ใช้ประกอบการจัดกิจกรรม ตัวอย่างเช่น กิจกรรมเสียงของตัวอักษร “d” (ดี) เด็กๆ นอกจากจะได้เรียนรู้คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key words) ของ “d” (ดี) แล้วเด็กๆ ยังได้รับแรงเสริมจากการทำกิจกรรมการระบายสีภาพคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นของ “d” (ดี) เพิ่มขึ้นอีก 5 คำศัพท์ ได้แก่ “doll” (ด็อล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนซอร์) และ “dress” (ดเรซ) ซึ่งในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง ได้เปิดโอกาสให้เด็กได้พูดและนำเสนอคำศัพท์ต่างๆ มีผลทำให้เด็กกล้าพูดในระหว่างการทำกิจกรรมมีการให้กำลังใจเด็ก

มีการชมเชยและหลีกเลี่ยงการตำหนิเด็กเมื่อพูดผิด (อ้างอิงจากสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2527: 12) กล่าวว่า พฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กมีส่วนเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของเด็กเนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนโดยคุณครูเป็นผู้กระตุ้นในการใช้คำถามและชมเชยเด็กซึ่งทำให้การตอบสนองจากเด็กจะเป็นในเชิงบวก ผุสดี ภูฏอินทร์ (2536: 186 – 187) กล่าวว่า การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม ทำให้เด็กเกิดความไว้วางใจในการพูดในการแสดงออก และสามารถโต้ตอบได้ด้วยตัวเองอย่างมั่นใจโดยไม่รู้สึกว่าถูกบีบบังคับ ซึ่งในการจัดกิจกรรมนี้จะใช้คำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์ที่ใกล้ตัวเด็ก เพื่อสร้างความคุ้นเคยและช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

นอกจากนี้แล้วในการดำเนินกิจกรรมได้มีการเล่นิทานโดยใช้คำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง “d” (ดี) ทั้ง 5 คำ มาประกอบในการเล่นิทาน โดยครูและเด็กเป็นผู้ช่วยในการเล่า พบว่า เด็กนอกจากจะมีส่วนร่วมแล้วยังช่วยเพิ่มความสนใจในการเล่นิทานเนื่องจากการเล่นิทานนั้นเป็นเรื่องราวที่ใกล้ตัวเด็กและได้ใช้ชื่อของเด็กนักเรียนในชั้นเป็นตัวละครประกอบคำศัพท์ในการดำเนินเรื่อง กิจกรรมการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ประกอบการเล่นิทานทำให้เด็กมีโอกาสได้ฝึกการใช้คำศัพท์บ่อยขึ้นและแม่นยำขึ้น นอกจากนี้แล้วเด็กยังได้เรียนรู้ภาพคำศัพท์ที่ได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างมาก ช่วยทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและหลากหลาย อันได้แก่ ภาพคำศัพท์ ดังต่อไปนี้ คือ diamond (ไดมอนด์) dice (ไดซ) devil (เดฟล์) desk (เด็ค) dart (ดาร์ท) donkey (ดอนคีย์) dumbo (ดัมโบ) drawers (ดรอเวอะ) dessert (ดีเสิร์ท) delicious (ดีลิชิอัส) durian (ดูเรียน) dog (ด็อก) door (ดอร์) dance (แดนซ์) dish (ดิช) dragon (ดราแกน) dolphin (ดอลฟิน) doctor (ดอคเตอร์) donut (โดนัท) การจัดกิจกรรมซ้ำๆ กัน ทำให้การซึมซับความรู้ของเด็กเกิดความแม่นยำขึ้นซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของซิมชัน ที่ได้ศึกษาลักษณะการใช้ภาษาพูดของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดประสบการณ์แบบซ้ำๆ โดยเป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับการเล่นิทานแบบเล่าเรื่องซ้ำ ซึ่งช่วยส่งเสริมความสามารถในการพูดของเด็กและการสื่อสารมากขึ้น พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2536: 20)

นอกจากนี้แล้วในการจัดกิจกรรมดังกล่าวข้างต้นเป็นการเน้นให้เด็กเป็นผู้ปฏิบัติ และลงมือทำกิจกรรมด้วยตัวเองเช่นกิจกรรมประกอบอาหาร วาดรูป ระบายสี ปั้น ประดิษฐ์ ปะติด (collage) เพื่อให้เด็กมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติทำกิจกรรมตามแนวคิดของ โลเวนเฟลด์ (เรดิรัตน์ คล่องแคล่ว. 2551: 116; อ้างอิงจาก โลเวนเฟลด์) กล่าวว่า เด็กที่ได้ปฏิบัติ และทำกิจกรรมเชิงศิลปะนั้นเป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านสุนทรียภาพ อารมณ์ สังคม และการรับรู้ทางด้านสติปัญญาเพื่อการสร้างสรรค์และการจัดวิธีการทำงานศิลปะ ซึ่งช่วยให้เด็กเป็นตัวของตัวเองและทำให้เกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออก แทนการเลียนแบบผู้อื่น การจัดกิจกรรมจึงควรมีความสอดคล้องกับความสนใจของเด็ก ซึ่งจะทำให้เด็กสนใจกิจกรรมและเกิดการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมที่ทำ (เรดิรัตน์ คล่องแคล่ว. 2551: 116)

3.2 ระบบการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เทคนิควิธีการถอดรหัสของคำที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนได้อย่างรวดเร็วและมั่นใจ ซึ่งสอดคล้องกับ เซลลี เชวีย์ (Sally, Shaywite. 2008) และ อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2552) ที่อธิบายว่า ถ้าเด็กจะอ่านเป็น และอ่านเก่ง เขาจะต้อง

มีความสามารถในการแยกคำศัพท์ที่ได้ยินออกมาเป็นหน่วยเสียง (Phonemes) พื้นฐานได้ และตัวอักษรที่เห็นเป็นตัวพิมพ์แต่ละตัวเป็นตัวแทนของเสียงแต่ละเสียง นี่คือ หลักการสำคัญในการเรียนการสอน โฟนิกส์ (Phonics) ผู้ที่มีปัญหาในการอ่านเป็นเพราะว่าไม่เข้าใจหรือไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับการแยกแยะหน่วยเสียงของคำศัพท์มาก่อนเลย

3.3 การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) ไม่ซับซ้อน ไม่ทำให้เด็กเกิดความสับสน สามารถเข้าใจง่ายเป็นขั้นตอนและสนุกสนาน มีแรงจูงใจกระตุ้นให้ใฝ่รู้ในการเรียน สติกลแลนด์ (Stickland. 1998) มีความเชื่อมั่นอย่างปราศจากข้อสงสัยเลยที่เดียวว่า การนำระบบโฟนิกส์ (Phonics) มาสอนออกเสียงสอนการอ่าน การเขียน ให้แก่เด็กในระยะเริ่มต้นเรียนอ่านหนังสือ จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียนได้อย่างถูกต้องมั่นใจ

การทำกิจกรรมโดยใช้ภาพคำศัพท์ประกอบการเรียนการสอนโฟนิกส์ (Phonics) นั้นนับได้ว่าเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่สมบูรณ์แบบที่สุดสามารถครอบคลุมพื้นที่การเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง ครบถ้วน การเล่นเกมจากภาพคำศัพท์นอกจากจะปลูกฝังให้เด็กสนใจแล้วยังช่วยให้เด็กเข้าถึงเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้งและสนุกสนาน การนำกิจกรรมศิลปะมาประกอบการเรียนการสอนจากภาพคำศัพท์ด้วยการวาดรูปด้วยการระบายสี การปั้น และการประดิษฐ์ การปะติด ต่างๆ เหล่านี้ ช่วยทำให้เด็กเกิดความสุขหรือทางอารมณ์สามารถเรียนรู้ได้อย่างไม่น่าเบื่อหน่าย สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและคงทน เรียกได้ว่าช่วยให้จำง่ายแต่ลืมยาก

4. ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงให้เห็นว่า คำพ้องเสียงทำให้ง่ายต่อการจดจำ จำได้นานและสนุกสนาน ทำให้เด็กกล้าพูดกล้าแสดงออก พูดได้ชัดถ้อยชัดคำ มีความมั่นใจในการพูดและการออกเสียง ทำให้เด็กรู้จักคำศัพท์มากขึ้น มีพัฒนาการการพูดและทักษะการพูดที่ดีขึ้น สอดคล้องกับ กิฟลี วรรณจิรายุ (2535: 43) ที่กล่าวว่า คำพ้องเสียงเป็นคำที่มีเสียงสัมผัสสระ ทำให้ง่ายต่อการออกเสียงและง่ายต่อการจดจำ และหากนำมาเรียงเป็นเรื่องราวต่างๆ ก็จะเป็นเรื่องที่น่าสนใจน่าติดตามอ่าน เด็กจะชอบอ่านข้อความที่มีเสียงพ้องกันหรือคล้องจองกันมาก ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเขียนหรือแต่งคำประพันธ์ประเภทร้อยกรองต่างๆ ได้ในอนาคต สมณา พานิช (2531: 100) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำพ้องเสียงไว้ว่า มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาการทางภาษา เพื่อฝึกฝนความจำ เพื่อให้เข้าใจบทเรียนดียิ่งขึ้น เพื่อให้สนุกสนานเพลิดเพลิน และเพื่อระเบียบวินัย ฅนัทรสร จรจรูญ (2551) ได้กล่าวว่า การใช้คำคล้องจองประกอบภาพเป็นการจัดประสบการณ์ตรงที่เปิดโอกาสให้เด็กแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา และยังเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระในสภาพการที่เป็นจริงจากการได้ฟังการจำแนกเสียงสูงต่ำของคำคล้องจองต่างๆ

นอกจากนี้ผู้ศึกษาได้จัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่สอดคล้องกับกลุ่มคำพ้องเสียงในกิจกรรมกลุ่ม เป็นภาพที่สวยงามชัดเจน เพื่อใช้ในการกระตุ้นความสนใจของเด็ก คำพ้องเสียงด้วยภาพนั้นจะเป็นสิ่งเตือนใจและความทรงจำ เพราะเด็กจะเห็นภาพทุกวันในชีวิตประจำวันหรือเห็นในห้องเรียนที่ติดหรือแขวนไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มุมหนังสือในระดับสายตาที่เด็กสามารถมองเห็นได้ เป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ภาพเหล่านี้จะเป็นสื่อเตือนความทรงจำและเป็นการเรียนรู้

ที่ต่อเนื่อง ในการจัดกิจกรรมการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพตลอดระยะเวลา 10 สัปดาห์

ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งผู้ศึกษาได้เปิดโอกาสให้เด็กพูด และแสดงความคิดเห็น ด้วยการสนับสนุนให้กำลังใจเด็กด้วยการชมเชย และจะไม่ตำหนิในกรณีที่เด็กทำผิดพลาด แต่จะให้โอกาสลองใหม่อีกเสมอ การให้คำชมเชยจะทำให้เด็กมีกำลังใจและมีพฤติกรรมตอบสนองในเชิงบวก มีความสุข และสนุกในการเรียน เมื่อเด็กมีความสุขในการเรียน และเรียนร่วมกับเพื่อนๆ อย่างมีความสุข เด็กจะมีพัฒนาการร่วมกันและเสริมกันจากสังคมภายในห้องเรียน ปรากฏการณ์นี้ก่อให้เกิดพัฒนาการทางภาษาในเชิงบวก สอดคล้องกับแนวคิดของ ไวโกตสกี (Vygotsky, 1996) ที่กล่าวว่า อิทธิพลของสังคมและกลุ่มบุคคลอื่นมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก โดยเด็กจะเกิดการเรียนรู้ที่ละน้อยจากการได้รับคำแนะนำจากผู้อื่น จนเด็กสามารถคิดและเกิดเป็นความรู้ภายในตนเองได้ด้วยเหตุผลต่างๆ ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว มีผลทำให้ความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพสูงขึ้น

โดยสรุปแล้วการเรียนรู้การสอนโฟนิกส์ (Phonics) ด้วยการผนวกกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ที่มีผลต่อความสามารถในการออกเสียงตามหลักการสัทเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เป็นการเรียนรู้ที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเด็กปฐมวัยที่เริ่มต้นการออกเสียงและการอ่าน สแตนโนวิช (Stanovich, 1986) กล่าวว่า เด็กที่ได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) เท่านั้น จึงจะสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียนได้ดีขึ้น

ในความเป็นจริงผู้ศึกษาเพียงแต่ต้องการทำกิจกรรม เพื่อเน้นการออกเสียงที่ชัดเจนถูกต้องตามหลักและวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) เท่านั้น แต่ผลพลอยได้จากการวิจัยทดลองในครั้งนี้ ช่วยเสริมให้เด็กปฐมวัย อายุประมาณ 3 – 4 ขวบ มีทักษะและความสามารถไม่เฉพาะการออกเสียงได้อย่างถูกต้องเท่านั้น แต่สามารถอ่านคำศัพท์ใหม่ๆ และเรียนรู้คำศัพท์ต่างๆ เพิ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

1. เด็กมีความสนใจเป็นอย่างดีในการทำกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ถึงแม้ว่าจะเป็นกิจกรรมเค้าโครงที่มีรูปแบบที่ซ้ำกัน แต่หลากหลายในการสอนและการนำเสนอ ซึ่งช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจเป็นการทบทวนไม่ให้หลงลืม เด็กให้ความร่วมมือในทุกกิจกรรม เด็กเข้าใจรูปแบบเค้าโครงของการทำกิจกรรมและการจัดกิจกรรม ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่แม่นยำขึ้น จากเค้าโครงของรูปแบบกิจกรรมที่คล้ายคลึงกันในแต่ละช่วงสัปดาห์ เด็กเข้าใจความต่อเนื่องตามลำดับในการจัดกิจกรรม
2. ในการจัดกิจกรรมสำหรับตัวอักษรแต่ละตัว เด็กให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เนื่องจากเด็กได้ผลิตผลงานของตนเองจากตัวอักษรและคำศัพท์เฉพาะ (Key word) และมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมด้วยตนเองจากการลงมือกระทำ ทำให้เด็กสามารถเรียนรู้และเกิดความเข้าใจเกี่ยวกับตัวอักษรและคำศัพท์เฉพาะ (Key word) ของตัวอักษรแต่ละตัว ที่เชื่อมโยงสัมพันธ์กันดีเป็นเป็นอย่างดี
3. ในการจัดกิจกรรมทำให้เด็กสามารถเชื่อมโยงการออกเสียงตัวอักษรสัทเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว รวมถึงการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะ (Key word) ที่กำกับตัวอักษรได้เป็นอย่างดี โดยมีความเชื่อมโยงกับการขึ้นต้นเสียงของคำศัพท์อื่นๆ ด้วย

4. กิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ นอกจากจะเป็นการพัฒนาความสามารถในการออกเสียงตามรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยได้แล้วยังเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาในด้านอื่นๆ เช่น ด้านการสังเกตจากการฟังเสียง ด้านการเรียนรู้คำศัพท์ที่เพิ่มขึ้นด้วยภาพ (Increase Vocabulary) การหมุนเวียนผลัดเปลี่ยนกันระหว่างทำกิจกรรมในกลุ่มเด็ก จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและทักษะในการเรียนรู้

5. ข้อสังเกตในการวิจัยครั้งนี้พบว่า การเรียน การสอนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสนับสนุนร่วมมือจากผู้ปกครองเป็นอย่างดี มีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก ทำให้พัฒนาการเรียนรู้ของเด็กมีประสิทธิภาพสูงขึ้นในเวลาอันรวดเร็ว นอกจากจะมีความแม่นยำในการจำตัวอักษรภาษาอังกฤษแต่ละตัวแล้ว ยังมีความสามารถในการแยกแยะหน่วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของอักษรแต่ละตัวได้อย่างถูกต้องแม่นยำอีกด้วย นอกจากนี้ยังสามารถเรียนรู้คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (Key word) ทำให้เข้าใจความสัมพันธ์และการเชื่อมโยงของกลุ่มคำพ้องเสียงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง มีผลทำให้รู้จักคำศัพท์ด้วยภาพมากขึ้น และสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างแม่นยำชัดเจน

ความรู้ความสามารถที่ได้เรียนรู้จากหลักการของโฟนิกส์ (Phonics) รวมทั้งการเรียนรู้ที่ได้จากกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์นี้ จะทำให้เด็กมีทักษะ การฟัง การพูด (การอ่าน) และการเขียน ติดตัวเด็กไปจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. ในการเตรียมกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ควรมีการเตรียมภาพตัวอักษร โดยให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการหาภาพ ก่อน 1 สัปดาห์ รวมถึงมีการติดต่อกับผู้ปกครองเกี่ยวกับตัวอักษรที่เด็กเรียน และได้ทำกิจกรรมในชั้นเรียน รวมถึงตัวอักษรที่จะเรียนในสัปดาห์ถัดไป
2. ครูผู้สอนควรจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ สำหรับการฝึกปฏิบัติในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง ให้มีความเหมาะสมและเพียงพอกับจำนวนเด็ก
3. ครูผู้สอนควรตั้งคำถามกับเด็กเกี่ยวกับตัวอักษร การออกเสียง และคำศัพท์ต่างๆ ในทุกกิจกรรมเพื่อช่วยให้เด็กมีความเข้าใจ จดจำ และได้ฝึกการออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ
4. ควรมีการศึกษาแบบคู่มือการจัดกิจกรรมในช่วงของแต่ละสัปดาห์ให้มีความยืดหยุ่นในเรื่องของเวลาให้อยู่ในช่วงอายุ และความสนใจของเด็ก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงตามรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัยกับกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนนานาชาติอื่น
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการเสริมทักษะในการออกเสียง และการประสมคำในภาษาอังกฤษ เพื่อการอ่านคำศัพท์ใหม่ๆ ในกลุ่มของเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกรัตน์ ศรีวิจิตร. (2531). การเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษ นักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับการสอนอ่าน
ตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2540). คู่มือหลักสูตรก่อนประถมศึกษา พุทธศักราช 2540
(อายุ 3 – 5 ปี). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2533ก). สารที่เปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง
2533). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2533ข). หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กิตติยวดี บุญซื่อ. (2520). “กลุ่มทักษะภาษาไทย ในหลักสูตรประถมศึกษา 2521 ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สารมวลชนแผนกการพิมพ์.
- กิฟลี วรรณจิ๋ว. (2535). การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนบทร้อยกรอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่โรงเรียนโดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนแบบสร้างสรรค์
กับการใช้แบบฝึกแบบปกติ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เบรน-เบส
บุ๊กส์.
- . (2551). รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ: เบรน-เบส บুকส์.
- . (2548). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์
กราฟฟิค.
- . (2542). เอกสารคำสอน การศึกษาสำหรับผู้ปกครองเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เอดิชั่นเพรส
โปรดักส์.
- . (2540). วารสารการศึกษาปฐมวัย. กรุงเทพฯ: เอดิชั่นเพรสโปรดักส์.
- เกษรา ภัทรเดชไพศาล. (2537). กิจกรรมส่งเสริมทักษะการอ่านและการเขียนควบกล้ำของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จารุวรรณ สายสิงห์. (2546). การผสมผสานการเรียนการสอนโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวม เพื่อ
ส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง ความเข้าใจในการอ่านการเขียน สะกดคำ และ
ความคิดเห็นต่อการอ่านภาษาอังกฤษ. ปรินทิพนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.

- จำนง โปธาเกียง. (2538). แบบฝึกการเขียนสะกดคำยาก เพื่อการสอนซ่อมเสริมสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จิตตราภรณ์ เตมียกุล. (2531). การศึกษาเปรียบเทียบสมรรถภาพในการฟังนิทานของเด็กปฐมวัย
โดยใช้รูปภาพและหุ่นมือประกอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุพารัตน์ อินุพัฒน์. (2543). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์
การเล่นมุมบล็อก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เจียรนัย พงษ์ศิริวาทย์. (2539). เรียนภาษาจากเพลง ในแนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษ
ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณวิลักษณ์ บุญยาภรณ์. (2525). จิตวิทยาการอ่าน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2521). นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล. กรุงเทพฯ:
ไทยวัฒนาพานิช.
- ชิน โพธิ์อ่อน. (2526). การศึกษาความยากง่ายของคำ ลักษณะคำยาก และเหตุผลในการเขียนสะกด
คำผิดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณภัทรสร จงเจริญ. (2551). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจอง
ประกอบภาพ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เตือนใจ ดันตราภาม. (2534). ภาษาอังกฤษ : กลวิธีการอ่านและการสอน. วารสารการอ่าน.
(1): 7.
- ทองนวล ภูประเสริฐ. (2537). รายงานผลการปรับปรุงกระบวนการพัฒนาความพร้อมทางภาษาและ
คณิตศาสตร์. กรุงเทพฯ: ศุภสกลาตพริ้ว.
- ธีรณัฐ เขยกลิ่นเทศ. (2549). ผลของการจัดกิจกรรมแบบมีส่วนร่วมของผู้ปกครองต่อการพัฒนาทาง
ภาษาของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นงเยาว์ คลีกคล้าย. (2543). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัด
กิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นฤมล วุฒิปรีชา. (2540). การพัฒนาหนังสือเล่มใหญ่สำหรับนักเรียนไทยที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ถ่ายเอกสาร.

- นิตยา ประพตติกิจ. (2536). *การพัฒนาเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- . (2536). ผู้ปกครองกับการจัดการศึกษาปฐมวัย. ใน *ประมวล 3 ชุติวิชาหลักการ
และแนวคิดทางการศึกษาปฐมวัยที่หน่วยที่ 13*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิรมล ช่างวัฒนชัย. (2541). *เทคนิคการสอนศิลปภาษาและวิทยาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ศิริวัฒนา
อินเตอร์พริ้นท์.
- บันลือ พงษ์พานิช. (2533ข.). *อุปเทศการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา แนวบูรณาการทางการสอน*.
กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บำรุง ไตรรัตน์. (2527). *วิธีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ*. นครปฐม: มหาวิทยาลัย
ศิลปากร.
- บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์. (2526). *การทดสอบแบบอิงเกณฑ์: แนวคิดและวิธีการ*. กรุงเทพฯ:
ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เบญจะ คำมะสอน. (2544). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรม
เสริมประสบการณ์ การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยใช้ภาพประกอบ*. ปริญญาโท กศ.ม.
(การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประเทิน มหาจันทร์. (2530). *การสอนอ่านเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ปรีศนา สิริอาษา. (2537). *เตรียมตัวเตรียมใจก่อนไปโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ผุสดี กุญชรินทร์. (2536). *การพัฒนาทักษะและประสบการณ์ทางภาษา*. ใน *เอกสารการสอน
ชุดวิชาทักษะและประสบการณ์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมศึกษา*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.
- . (2536). *ประมวลสารชุดวิชาทักษะและประสบการณ์พื้นฐานสำหรับเด็กปฐมศึกษา =*
Basic Skill and Experience for Elementary School Children. นนทบุรี: บัณฑิตศึกษา
สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน. (2525). *โรงเรียนนานาชาติ*. สืบค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2553,
จาก http://www.meo.go.th/inter_school.
- พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ. (2537). *ปฐมวัยศึกษา : กิจกรรมและสื่อการสอนเพื่อฝึกทักษะพัฒนาการ
และการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2536). *ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: เอ็กเพรสมีเดีย.
- ภรณ์ คุรุรัตน์. (2523). *เด็กก่อนวัยเรียน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถานสงเคราะห์หญิงปากเกร็ด
กรมประชาสงเคราะห์.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2527). *เอกสารประกอบการสอนชุดสื่อการสอนระดับปฐมวัย
ศึกษาหน่วยที่ 1 – 7*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- . (2527). *หลักการและแนวคิดทางการศึกษาปฐมวัย หน่วยที่ 5 – 8*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2525). เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวัยเด็ก หน่วยที่ 1 – 7. พิมพ์ครั้งที่ 5. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เยาวภา เตชะคุปต์. (2528). การจัดกิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- . (2528). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- เยาวรัตน์ การพานิช; และ อังคณา ทองพูน. (2543, มกราคม – มีนาคม). ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. มนุษยศาสตร์สังคมศึกษา. 17(2): 22 – 24.
- รติรัตน์ คล่องแคล่ว. (2551). ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวทางภาษาแบบธรรมชาติ ที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยไทยอีสาน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2530). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรรณ โสมประยูร. (2537). การสอนภาษาไทยระดับก่อนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วราภรณ์ รักวิจัย. (2533). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- . (2528). เอกสารประกอบการสอน กว. 311 การศึกษาก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิญญูวดี กุลจลา. (2544). การใช้ Web – Phonogram ในการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน คำเสียงสั้นพยางค์เดียวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/9 (รายงานวิจัยในชั้นเรียน). เชียงใหม่: โรงเรียนปิ่นสร้อยแยลส์วิทยาลัย.
- ศรียา นิยมธรรม; และ ประภัสสร นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2548). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม (Classical Test Theory). กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริลักษณ์ สกลวิทย์. (2541). แบบฝึกหัดการออกเสียงและการเขียนคำที่สะกดแม่กดสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ. (2524). การสอนภาษาไทยในชั้นประถมศึกษา. เชียงใหม่: ภาควิชาประถมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- สนอง สุทธาอามาตย์. (2545). ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการประกอบอาหาร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สนิท ตั้งทวี. (2538). การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โอ.เอส. พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- สมนา พานิช. (2531). การเตรียมความพร้อมเด็กเล็ก. ราชบุรี: โรงเรียนชุมชนเมืองราชบุรี.
- สมาพร สามเตี้ย. (2545). พัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่นเกมหทางภาษา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมุทร เซ็นเชาวนิช. (2524). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2528). แนวทางจัดประสบการณ์ชั้นเด็กเล็ก. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- . (2527). การศึกษาความพร้อมของนักเรียนชั้นเด็กเล็กในโครงการวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- สุชุม เฉลยทรัพย์. (2529). การส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาบรรณารักษ์ คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2537). หลักและวิธีสอนอ่านภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาวดี ศรีวรรณธนะ. (2542). พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม. นครสวรรค์: เจ.กรุ๊ป แอคเคอไรท์ไทยซิงการพิมพ์.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หรรษา นิลวิเชียร. (2535). ปฐมวัย : ศึกษาหลักสูตรและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อรุณี วิริยะจิตรรา. (2532). การเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อัจจิมา เกิดผล. (2533). หลักการเขียนในภาษาไทย 1. หน้า 71 – 101. รวบรวมโดยไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน และคนอื่นๆ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี สันตหวิ. (2550). นวัตกรรมปฐมวัยการศึกษาในปัจจุบัน : นวัตกรรมการสอนของสไตเนอร์. การศึกษาปฐมวัยร้อยดวงใจถวายในหลวง. หน้า 64 – 65.
- อินทรา ศรีประสิทธิ์. (2522, สิงหาคม). ทฤษฎีใหม่ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย สืบค้นเมื่อ 10 สิงหาคม 2554, จาก <http://englishonline.com2.ing>.
- . (2552 มิถุนายน). 7 ขั้นตอนที่จะทำให้คนไทยเก่งภาษาอังกฤษอย่างถาวร. สืบค้นเมื่อ 30 มิถุนายน 2554, จาก <http://www.oknation.net>.

- อุทัยทิพย์ เจียวิวรรธน์กุล. (2013). *เครื่องมืองานวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ*. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. สืบค้นเมื่อ 21 มีนาคม 2556, จาก http://www.rlc.nrct.go.th/ewt_dl.php?nid=708.
- Arapoff, N. (1967). *Writing : A Thinking Process, The Art of TESOL : Selected from the English Teaching Forum Part Two*. Washington D.C.
- Balrin, J. (1995). *The Elements of Language Curriculum : A System Approach to Program Development*. Boston: Heinle & Heinle Publishers.
- Blevins, W. (2006). *Phonics from A to Z*. New York: Scholastic.
- Brahmanand. (2000). *The Meaning of Phonics*. Retrieved March 17, 2011, from <http://www.oknation.net/blog/Kruwee>.
- Bush, G. (2001). *No Child Left Behind Act of 2001 (NCLB)*. Retrieved March 10, 2011, from http://www.en.wikipedia.org/wiki/No_Child_Left_Behind_Act.
- Dahl, K.L; Scharer, P.L.; Lawson, L.L.; & Grogan, P.R. (2001). *Rethinking Phonics Making the Best Teaching Decisions*. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Dewey, J. (1956). *The Child and the Curriculum and the School and Society*. Chicago: Phoenix Books.
- Dibiasio, M.C. (1978, November). The Relationship of Listening and Reading in Grade Two, Four and Six. *Dissertation Abstracts International*. 39: 273A – 274A.
- Doff, A. (1991). *Teaching English : A Training Course for Teacher*. Great Britain: Cambridge University Press.
- Fitzgerald, J.A.; & Fitzgerald, P.G. Z. (1967). *Fundamental of Reading Instruction*. America: The Bruce Publishing.
- Fixman, J. (2008). *Early Phonics*. CA: Edutunes.
- Florida Department of Education. (1994). *Phonics*. Retrieved March 20, 2012, from <http://www.oknation.net/blog/Kruwee>.
- Foster, K. (2012). *Different Types of Phonics—What are They? Sound Bytes Reading*. Retrieved April 15, 2012, from <http://www.sounbytesreading.com>.
- Golf. (1998). *Phonics*. Retrieved April 15, 2012, from <http://www.oknation.net/blog/kruwee>.
- Goodman, K. (1986). *What's Whole in Whole Language*. New Hampshire: Heinemann.
- Graddol, D. (1997). *The Future of English? A Guide to Forecasting the Popularity of the English Language in 21st Century*. London: British Council. Retrieved January 15, 2012, from http://www.en.wikipedia.org/wiki/David_Graddol.

- Groff, P. (2002). *Blending Speech Sounds a Neglected Phonics Skill, The National Right to Read Foundation*, Strasburg. VA. Retrieved October 20, 2012, from <http://www.nrrf.org>.
- Handcock; & Wingert. (1996, May 13). *Phonics Information Newswheet*. Retrieved November 3, 2011, from [http://www.cdipage.com/phonics.htm./](http://www.cdipage.com/phonics.htm/)
- Harmer, J. (1991). *The Practice of English Language Teaching*. 6th ed. Hong Kong: Longman.
- Hiskes, G. D. (1982). *Phonic Pathways*. CA: Jossey-Bass.
- Husen, Torsten; & Postlethwaite, Neville T. (1994). *The International Encyclopedia of Education : Editors – in – Chief*. Oxford: Pregamon Press.
- Johnston, C. B. (1995, May). Interactive Storybook Software and Kindergarten Children: The Effect on Verbal Ability and Emergent Storybook Reading Behaviors. *Dissertation Abstracts International-A*. 56(11): 1996.
- Kennedy, L. D. (1975). *Teaching Elementary Language Arts*. New York: Harper and Row, Publishers.
- Lado. (1964). *Language Teaching : A Scientific Approach*. New York: McGraw – Hill Book.
- McCrimmon, P.M.; & James, McCrimmon. (1978). *Writing with a Purpose Shortened*. Boston: Houghton Mifflin.
- Machado, M.J. (2003). *Early Childhood Experience in Language Arts*. Canada Thomas–Delmar Learning.
- McDonell, W. (1992). *Language and Cognitive Development through Cooperative Group Work*. In *Cooperative Language Learning*. pp. 51 – 64. Edited by Caloryn Kessler. New Jersey: Prentice Hall Regents.
- McKinney, K. (2008). *Sociology Through Active Learning*. Pine Forge Pr., San Francisco: Jossey – Bass.
- Olivia, P. F. (1988). *Developing the Curriculum/Peter F. Olivia*, Glenview, Ill: Scott, Foresman.
- Penfield, D. A ; & Marasculio. (1972, June). Learning to Listing : An Experimental Study. *Education Research*. 14(8): 20 – 224.
- Pine, J.M.; Liven, Elena V.M.; & Rowland, C.F. (1997, October). Single-word Stage : Relations between Maternal Speech Characteristics and Children's Vocabulary Composition and Usage. *Child development*. 68(5): 807 – 819.
- Reutzel; & Cooter. (1992). *Teaching Children to Read :From Basals to Book*. New York: Merrill.
- Rigg, P. (1991). Whole Language in TESOL. *TESOL Quarterly*. 25(3): 521 – 548.

- Rowlingson, K. (2006 – 2011). *The Different Types of Phonics*. Retrieved September 9, 2011, from http://www.astepatatime.co.nz/what_is_synthetic_phonics.htm.
- Savage, J.F. (2001). *Sound It Out! Phonics in a Balance Reading Program*. Boston, MA: McGraw Hill.
- Shaywitz, S. (2008). *Imaging Study Reveals Brain Function of Poor Readers can Improve*. Retrieved November 20, 2012 from <http://www.pbs.org/newshour/bb/science/jan-june98/dyslexia3-4.html>.
- Stanovich, K. E. (1986). Matthew Effects in Reading : Some Consequence of Individual Differences in the Acquisition of Literacy. *Reading Research Quarterly*. 21.
- Strickland, D. (1998). *Teaching Phonic Today : A Primer for Education*. Newark, DE: International Reading Association.
- Tutolo, Daniel J. A. (1977, March). *Cognitive Approach to Teaching Listening Language Arts*. 54: 265 – 267.
- Vygotsky. (1996). *Sociocultural Dynamics in Children's Development*. New York: Plenum Press. L.S. Vygotsky. Collected Works Vol. 2. Mosco: Pedagogika.
- Warriner, J. E. (1990). *Warriner's English Grammar and Composition*. U.S.A.: Harcourt Brace Jovanovich.
- Wilson, R.M. (1997 – 2000). *Teaching Reading – a History*. Retrieved November 27, 2011, from <http://www.scosci.kun.nl/ped/whp/histedu/wilson11.html>.
- Woodward, V. A.; Burke, C.; & Haste, J. (1977). Children's Initial Encounters with Written Language. In *Early Childhood Education*. U.S.A., Indiana: Indiana University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- คู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำป้องกันเสียงด้วยภาพคำศัพท์
- แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำป้องกันเสียงด้วยภาพคำศัพท์ จำนวน 10 สัปดาห์

คำชี้แจง:

กิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์เป็นกิจกรรมที่ใช้ในการปูพื้นฐานในการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตามหลักและวิธีการของโฟนิกส์ (Phonics) โดยสอนให้เด็กได้รู้จักเสียงของพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษแต่ละตัว จนสามารถแยกแยะหน่วยเสียงนำมาถอดรหัสเสียงได้ และนำมาประสมเป็นคำศัพท์ จนอ่านออกได้เป็นคำอย่างง่ายตายถูกต้องชัดเจน แม้แต่คำใหม่ๆก็สามารถอ่านได้หรือที่เรียกว่า “ดีโคดดิ้ง สกิล” (Decoding Skill) มีการร่วมทำกิจกรรมฝึกการออกเสียงพร้อมๆ กับแนะนำคำศัพท์เพิ่มเติมจากคีย์เวิร์ด (Key Word) ที่กำหนดให้อย่างละ 5 คำ เพื่อเป็นการสอนทักษะให้เด็กได้รู้จักคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัส เสียงเดียวกันตามที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์ นอกจากนี้ยังมีการเสริมด้วยกิจกรรมพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์อันเป็นกิจกรรมภาคปฏิบัติ โดยการจัดทำสื่อการเรียนรู้ด้วยภาพ เพื่อใช้ในการสื่อความหมายของคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้งให้สอดคล้องเชื่อมโยงกับการออกเสียงของอักษรตัวแรกของคำศัพท์แต่ละตัว (ตรงกับเสียงโฟนิกส์ ที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์) นอกจากนี้ยังได้ค้นคว้าจัดหาภาพต่างๆ มาประกอบคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ รวมทั้งภาพวาดที่ผู้วิจัยได้ทำขึ้นเอง ตลอดจนภาพต่างๆ ที่ได้มาจากความร่วมมือของผู้ปกครอง มีการจัดเตรียมภาพคำศัพท์ที่เป็นกลุ่มคำพ้องต่างๆ แยกออกเป็นกลุ่มตามเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เพื่อนำมาประกอบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสมบูรณ์แบบตามที่กำหนดไว้ตามลำดับตัวอักษรในการทำกิจกรรมแต่ละครั้ง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวที่กำหนด คือ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวที่กำหนดคือ s, a, t, p, m, g, d, n, r, b
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัว และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการจัดกลุ่มจากภาพวาดและภาพที่ได้จากนิตยสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ของเสียง “s” (สสสี) “a” (แอะ) “t” (เทอะ) “p” (เพอะ) “m” (เมอะ) “g” (เกอะ) “d” (เดอะ) “n” (เนอะ) “r” (เรอะ) “b” (เบอะ) ให้เป็นกลุ่มของคำพ้องเสียงกลุ่มเดียวกัน เพื่อให้เด็กสามารถออกเสียงและสามารถแยกแยะกลุ่มของคำพ้องเสียงเดียวกันกับกลุ่มคำพ้องเสียงที่ต่างกันได้

วิธีการออกเสียงและอ่านคำศัพท์แต่ละคำที่ใช้ประกอบการจัดแผนกิจกรรมกลุ่มคำ พ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ในแต่ละสัปดาห์ มีดังต่อไปนี้

สัปดาห์ที่ 1

ตัวอักษร “s” (เอส)

เสียง s หรือ ส. เสือ

คำที่ขึ้นต้นด้วย s ให้ออกเสียงต้นเป็นเสียง ส. เสือ แต่คำที่ลงท้ายด้วย s ให้ออกเสียง ซือออออ ซึ่งน่าจะเป็นเสียง คล้ายเสียงลมผ่านช่องกระจก ในการนี้เป็นการพูดให้เพียงแค่มองออกจากปาก และลำคอไม่สั่นเป็นเสียงแบบ วอยซ์เลส (voiceless) เช่นคำว่า

sock มีเสียงต้นเป็น s จึงอ่าน ซ็อคสล

box มีเสียงท้ายเป็น s จึงอ่าน บ็อกซื่อ เป็นต้น

scissor อ่านว่า ซีซเอิสส

scis – sor (siz'erz)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า scis หรือ ซีซ ด้วยระดับเสียงธรรมดา
2. ท้ายเสียงของคำว่า scis เป็นเสียงตัว s ให้ลากเสียงสั้นๆ มาเชื่อมกับคำพยางค์สุดท้าย คือ คำว่า erz หรือ เอิส
3. แต่ให้เน้นเสียงคำว่า erz แล้วลากเสียงต่อท้ายด้วย ซือออออ

รวมอ่านว่า ซีซเอิส (ซือออออ)

Snake อ่านว่า ซเนคค

snake (snáke)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านด้วยระดับเสียงธรรมดา
2. โดยออกเสียง s หรือ ซ. โซ เบาๆ
3. แล้วตามด้วยคำว่า nake หรือ เนค
4. ให้เอื้อนคำว่า nake หรือ เนค นิดหนึ่ง
5. แล้วตามด้วยเสียง k (เค) ท้ายคำ

รวมอ่านว่า ซเนคค

sock อ่านว่า ซ็อค

s + ock = sock

ส + อ็อก = ซ็อค

วิธีอ่าน : 1. ออกเสียง s หรือ เสียง ส. ซ ก่อน
2. และตามด้วยเสียง ock (อ็อก)
3. เน้นอักษรท้ายคำเบาๆ เป็นเสียง k หรือ ค

รวมอ่านว่า ซ็อค

spoon อ่านว่า สูปน

spoon (shŏon)

- วิธีอ่าน : 1. ให้ออกเสียง ส. เสือ นำหน้าก่อน
2. แล้วตามด้วยเสียง poon หรือ ปูนยาวๆ

รวมอ่านว่า สูปนน หรือ ซ. ปูนน

strawberry อ่านว่า ซ. ทรอเบอร์รี่

straw-ber-ry (strŏ'beri)

- วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านออกเสียงตัว ซ. ก่อนแล้วเน้นเสียงหนักมากที่คำว่า tro

หรือ ทรอ

2. ต่อจากนั้นให้เน้นเสียงหนักรองลงมาจากคำว่า ber หรือ เบอ

3. แล้วมาออกเสียงหนักอีกครั้งหนึ่งที่พยางค์สุดท้าย คือ i หรือ อิ

หมายเหตุ: y ในที่นี้มีเสียงเป็นสระอี

รวมอ่านว่า ซ...ทรอ-เบอ-ริ

สัปดาห์ที่ 2

ตัวอักษร "a" (เอ)

a เป็นสระ พอเทียบเคียงกับภาษาไทยได้ คือ

เ, แ, _ะ, อ, อั- (แอะ, เอ-)

Airplane อ่านว่า แอร์-เพลน

air-plane (â. 'plane)

- วิธีอ่าน : 1. ^ ให้เน้นเสียงหนักที่ สระ a (ของคำว่า air) ซึ่งเป็นสระเสียงสั้น
2. ' ให้เน้นเสียงหนักรองลงมาจากอักษร p (ของคำว่า plane)

หรือ เพลน

3. - สระ a (ของคำว่า plane) เป็นสระเสียงยาว จึงต้องลาก

เสียงออกไปเล็กน้อย

รวมอ่านว่า แ๊ะ - พ - เพลน

alligator อ่านว่า แอลลิเกเตอร์

al-li-ga-tor (al'ŏ-gă'tor)

- วิธีอ่าน : 1. al (แอล) ให้ออกเสียงเบา
2. เน้นเสียงหนักที่ e (ของคำว่า ale, ในที่นี้ li ออกเสียง le)
3. ลากเสียงนิดหนึ่งที่สระ a (ของคำว่า ga หรือ เก) ซึ่งเป็นสระ

เสียงยาว

4. แล้วเน้นหนักที่เสียงตัว t (ของคำว่า ter หรือ เตอะ)

รวมอ่านว่า แอล – ลิ – เก – (ท) เตอะ

ambulance อ่านว่า แอมบิวแลนส์

am-bu-lance (am'byoo-lens)

- วิธีอ่าน :
1. คำว่า am (แอม) ให้ออกเสียงธรรมดา ก่อน
 2. แล้วจึงเน้นเสียงหนักที่คำว่า bu (บิว)
 3. ต่อด้วยคำว่า len หรือ แลน
 4. พร้อมด้วยลากเสียงท้ายของตัว s ด้วยเสียง ชี้อออ

รวมอ่านว่า แอม – บิว – แลน (ชี้อออ)

ant อ่านว่า แอนท์

ant

- วิธีอ่าน :
1. ให้อ่านออกเสียงธรรมดาของคำว่า an (แอน)
 2. แล้วต่อด้วยเสียง เทอะ ของตัว t ลงท้าย

รวมอ่านว่า แอน + n = แอนท์

apple อ่านว่า แอปเปิ้ล

ap – ple (ap'l)

- วิธีอ่าน :
1. ให้ออกเสียง ap หรือ แอป
 2. แล้วต่อด้วยเสียงตัว p (พี) ควบกับเสียงตัว l (แอล) ที่เน้นเสียง

รวมอ่านว่า แอปเปิ้ล

สัปดาห์ที่ 3

ตัวอักษร “t” (ที)

เสียง t ท. ทหาร หรือ ต. เต่า

เสียงตัน --ท. ทหาร เช่น tank (แท็งค์)

เสียง st—ต. เต่า เช่น street (สตรีท), star (สตาร์)

หมายเหตุ: 1. จะไม่ออกเสียง t ในคำว่า listen (listen อ่านว่า ลิชเชิน) โดยเน้นเสียงที่ตัว s หรือ ซ. โซ่)

2. เสียง tt (2 ตัว) เช่น คำว่า better จะออกเสียงเป็นเสียง d โดยอ่านคำว่า better เป็น bedder หรือ เบด-เดอร์ (ไม่ใช่ เบ้ทเทอะ)

teapot อ่านว่า ทีพ็อท

tea-pot (tē-pot)

วิธีอ่าน : 1.ให้อ่านว่า ที โดยการเอื้อนเสียงอีนิทหนึ่ง

2. แล้วต่อด้วยคำว่า พ..อท

รวมอ่านว่า ที..พี..อท

teddy bear อ่านว่า เท็ดดี้ – แบริ

Ted-dy (tedi), bear (bâr)

วิธีอ่าน : 1. เป็นคำสองคำให้แยกอ่านทีละคำ

2.ให้อ่านคำว่า teddy ก่อน โดยเน้นเสียงหนักที่ i (อี) อ่าน teddy

ว่า เท็ดดี้

3. อ่านคำว่า bar เป็น แบริ แต่เน้นเสียงหนักที่สระ a (เอ)

รวมอ่านว่า เท็ดดี้ – บ..แอ หรือ เท็ดดี้ แบริ

Teeth อ่านว่า ทีธ

teeth (tēth)

วิธีอ่าน : 1.ให้ออกเสียงตัว t หรือ ท. (ทหาร) เบาๆ

2. แล้วจากเสียง e (อี) ให้ยาวหน่อย

3. ส่วนเสียง th ทำพยัญชนะให้แลบลิ้นไปแตะริมฝีปากด้านบน

รวมอ่านว่า ท..ทีดด – (เออะ)

telephone อ่านว่า เทล'ละโฟน

tel – e – phone (tel'Θ - fon')

วิธีอ่าน : 1.ให้อ่าน tel ว่า เทล โดยเน้นเสียงที่ตัว l หรือ ล

2. เน้นเสียงที่ตัว e (ที่จะต้องลากเสียง l มาเชื่อมกับเสียง e)

3. ส่วน ph ให้ออกเสียงเป็นตัว f หรือ ฟ. แล้วลากเสียง อ. นิทหนึ่ง

พองาม

รวมอ่านว่า เทล' ละโฟน

tiger อ่านว่า ไท' เกอร์

ti - ger (ti' - ger)

วิธีอ่าน : 1.ให้ออกเสียงเน้นหนักที่ ti หรือ ไท

2. แล้วต่อด้วยเสียง ger หรือ เกอร์

3. คำว่า ger ให้ลากเสียงตัว e นิทหนึ่ง

รวมอ่านว่า ไทเกอร์

สัปดาห์ที่ 4

ตัวอักษร “p” (พี)

เสียง p พ. พาน หรือ ป. ปลา

เสียงต้น p --- พ. พาน เช่น คำว่า Pest (เพสต์)

เสียงต้น p --- ป. ปลา เช่น คำว่า Peter (ปีเตอร์)

papaya อ่านว่า พา – ฟา – ยา

Pa – pa – ya (p๑ - p๒ - ya)

- วิธีอ่าน :
1. ออกเสียงคำว่า pa หรือ พะ ก่อน
 2. ตามด้วยเสียง pa หรือ ฟา (ลากเสียง)
 3. แล้วต่อด้วยการเน้นเสียงคำว่า ya หรือ ยา

รวมอ่านว่า พะ – ฟา – ยา

Parrot อ่านว่า แพ – เร็ท

par - rot (par' at)

- วิธีอ่าน :
1. ออกเสียงอ่านคำว่า par (แพ) ก่อน
 2. ตัว r ทำยคำให้ห่อลิ้น ลากเสียงมาเชื่อมกับคำว่า at
 3. แต่ต้องเน้นเสียงหนักที่ at หรือ เร็ท

รวมอ่านว่า แพ – เร็ท

pencil อ่านว่า เพน – เชิล

pen - cil (pen' s'l)

- วิธีอ่าน :
1. ออกเสียงคำว่า pen หรือ เพน ก่อน
 2. แล้วเน้นเสียงตัว s หรือ ส
 3. ตามด้วยเสียงท้ายพยางค์ตัว l หรือ ล

รวมอ่านว่า เพน (ซ) เชิล

piano อ่านว่า พี – แอน - โน

pi – an – o (pi – an - ๑)

- วิธีอ่าน :
1. ให้อ่านออกเสียง p หรือ พี ก่อน
 2. แล้วตามด้วยเสียง an หรือ แอน
 3. แล้วเน้นเสียงหนักที่ o หรือ โอ พร้อมเอื้อนเสียงให้ยาวนิดหนึ่ง

รวมอ่านว่า พีแอนโน

pig อ่านว่า พิก

วิธีอ่าน : 1. อ่านออกเสียงตรงตามตัวสะกด

รวมอ่านว่า พิก

สัปดาห์ที่ 5

ตัวอักษร “m” (เอ็ม)

เสียง m (เมอะ), m ม. ม้า monkey (มั่งคิ), money (มันนี่)

mango อ่านว่า แมงโก

man - go (man' go)

วิธีอ่าน : 1. อ่านคำว่า man หรือ แมง ด้วยระดับเสียงธรรมดา

2. แล้วเน้นเสียงหนักที่คำว่า Go หรือ โก

3. โดยการเอื้อนเสียง go (โก) ให้ยาวขึ้น

รวมอ่านว่า แมงโกกก

milk อ่านว่า มิลค

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า milk หรือ มิลค ด้วยระดับเสียงธรรมดา

2. แต่ให้เน้นพยางค์ท้ายด้วยเสียง L (ล) เบาๆ และตามด้วย

เสียง k หรือ เสียง ค เป็นตัวสะกดท้ายพยางค์รวม

รวมอ่านว่า มิลค

mirror อ่านว่า มีเรอร์

mir - ror (mir' ēr)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า mir หรือ มี ด้วยระดับเสียงธรรมดา

2. อักษร r หรือ ร. เรือ ท้ายคำของ mir ให้อ่านควบกล้ำไปกับ

คำว่า er หรือ เรอร์

3. แต่ลงเสียงหนักที่คำท้าย คือ er หรือ เรอร์

รวมอ่านว่า มีเรอร์

monkey อ่านว่า มั่งคิ

mon - key (mun' ki)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า mon หรือ มั่ง ด้วยระดับเสียงธรรมดา

2. แต่ให้เน้นเสียงหนักที่คำว่า ki หรือ คี

รวมอ่านว่า มั่งคิ

mosquito อ่านว่า มัซ – คีโต

mos – qui-to (m๑-skē'to)

- วิธีอ่าน :
- 1.ให้อ่านคำว่า มัซ ด้วยระดับเสียงธรรมดา ma
 - 2.แล้วต่อท้ายด้วยเสียง s (ส) ไปเชื่อมกับคำว่า ke หรือ คี (ที่ออกเสียงยาวขึ้นนิดหนึ่ง)
 - 3.แล้วเน้นเสียงที่พยางค์สุดท้ายของคำว่า to หรือ โต

รวมอ่านว่า มัซ (ชะ)คีโต

สัปดาห์ที่ 6

ตัวอักษร “g” (จี)

เสียง g จะไม่มีเสียงในภาษาไทย แต่จะเป็นเสียงควบ ก. ไก่ กับ ง. งู เช่น คำว่า gas = g + as (เกอะ + แอส = แก๊ส) หรือมีเสียง จ. จาน กับ ย. ยักษ์ (ตรงกับ เสียง j (เจ) ในภาษาอังกฤษ) เช่น คำว่า giant = gi + ant หรือ ใจ + แ็นท

รวมอ่านว่า ใจแ็นท

gate อ่านว่า เกท

วิธีอ่าน : g + ate = gate

เกอะ (g)+ เอท = เกท

รวมอ่านว่า เกท

gift อ่านว่า กิฟท

วิธีอ่าน : g + ift = gift

เกอะ (g)+ อีฟ = กิฟท

ท้ายเสียงมีเสียงตัว t สะกด

รวมอ่านว่า กิฟท

gloves อ่านว่า กโฝส

วิธีอ่าน : gl + oves = gloves

เกอะ (g)+ โฝส = กโฝส

ท้ายเสียงมีเสียงตัว s (ส. เสือ) หรือเสียง ซือออ

รวมอ่านว่า กโฝส

grapes อ่านว่า กรอพส

วิธีอ่าน : g (r)+ apes

เกอะ + เอฟ = กรอพส

ท้ายเสียงมีเสียง s (ส. เสือ) หรือเสียง ซื่อออ

รวมอ่านว่า กรพสส

garlic อ่านว่า การ์ – ลิค

เกอล + อิค = การ์ ‘ ลิค

เกอ....อล + อิค = การ์ ‘ ลิค

gar - lic (gǎr'lik)

วิธีอ่าน : 1. ให้ออกเสียงของคำว่า gar หรือ เกอ (ล) ในระดับเสียงปกติแต่
ลากเสียงนิดหนึ่ง

2. แล้วให้เสียงตัว r (ร) มาเชื่อมกับคำว่า lik (ลิค)

3. แต่เน้นเสียงคำว่า lik (ลิค) ให้หนักขึ้น

รวมอ่านว่า การ์ลิค

สัปดาห์ที่ 7

ตัวอักษร “d” (ดี)

เสียง d—ด. เด็ก เช่น dog (ด็อก)

dinosaur อ่านว่า ไดโนซอ

di – no – saur (di – n๑ - sôr)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า di หรือ ได ด้วยเสียงธรรมดา

2. ต่อจากนั้นให้เน้นคำว่า ทอ หรือ โนะ

3. แล้วคำว่า sor หรือ ซอ หนักที่สุด

รวมอ่านว่า ไดโนซอ

doll อ่านว่า ด็อล

doll (dol)

วิธีอ่าน : 1. อ่านธรรมดาตรงตามตัวสะกด

รวมอ่านว่า ด็อล

dress อ่านว่า ดเร็ชส

dress (dres)

วิธีอ่าน : 1. อ่านธรรมดาตรงตามตัวสะกด เพียงแต่ ss 2 ตัว ให้อ่านออก
เสียง s เพียงตัวเดียว โดยออกเสียง ดเร็ชส ตามด้วย ซื่อ

รวมอ่านว่า ดเร็ชส

drum อ่านว่า ดรัมม

วิธีอ่าน : 1. ออกเสียงตัว d (ดี) แล้วห่อลิ้นลงท้ายด้วยเสียง m (เมอระ) เบาๆ

รวมอ่านว่า ดรัมม

duck อ่านว่า ดัคค

วิธีอ่าน : 1. อ่านตรงตัวด้วยเสียงท้ายเป็นเสียงอักษร ค. ควาย

รวมอ่านว่า ดัคค

สัปดาห์ที่ 8

ตัวอักษร “n” (เอ็น)

เสียง n น. หनु เช่น no (โน)

nail อ่านว่า เนล

nail (nāl)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านด้วยระดับเสียงธรรมดา

2. ไม่ออกเสียงตัว i

3. แต่เอื้อนเสียงสระ เอ นิดหนึ่ง

รวมอ่านว่า เนล (ไม่มีการอ่านเสียง L ท้ายพยางค์)

necklace อ่านว่า เนค-เกล๊ซ (ชีซซซซ)

neck - lace (nek'lis)

วิธีอ่าน : 1. ให้อ่านคำว่า neck หรือ เนค ด้วยระดับเสียงปานกลาง

2. แต่เน้นเสียงตัว k หรือ เคอะ ให้เชื่อมกับคำว่า lis หรือ ลิซ

รวมอ่านว่า เนค-เกล๊ซ (ชีซซซซ)

necktie อ่านว่า เนค ไท

neck - tie (nek'ti')

วิธีอ่าน : 1. ให้ออกเสียงคำว่า nek

2. โดยเน้นเสียง k (ค. ควาย) ให้มาเชื่อมกับคำว่า ti หรือ ไท

รวมอ่านว่า เนค ไท

nest อ่านว่า เนสท

วิธีอ่าน : 1. อ่านตรงตามตัวสะกด ระดับเสียงปานกลาง แต่ท้ายพยางค์มี

เสียง s และ t ต่อท้าย

รวมอ่านว่า เนสท

nurse อ่านว่า เนิร์ซ

- วิธีอ่าน : 1. อ่างตรงตัว
2. แต่มีท้ายเสียงเป็นเสียง ซ. โซ่

รวมอ่านว่า เนิร์ซ

สัปดาห์ที่ 9

ตัวอักษร “r” (อา)

rainbow อ่านว่า เรน โบ

rain - bow (r^{ain} ' b^o)

- วิธีอ่าน : 1. ออกเสียงคำว่า ran หรือ เรน
2. แล้วเน้นเสียงหนักที่คำว่า bo หรือ โบ
3. พร้อมกับลากเสียง bo ที่ o ด้วย

รวมอ่านว่า เรนโบ

ring อ่านว่า ริง

- วิธีอ่าน : 1. อ่านออกเสียงตรงตามสะกดคำว่า “ริง”

รวมอ่านว่า ริง

rocket อ่านว่า ร็อค คิต

rock - et (rok'it)

- วิธีอ่าน : 1. ออกเสียงคำว่า rock หรือ ร็อค
2. ลากเสียงตัว k หรือ ค.ควาย มาเชื่อมกับคำว่า it หรือ อิท
3. โดยเน้นเสียงของคำว่า it หรือ อิท

รวมอ่านว่า ร็อคคิท

rope อ่านว่า โรพ

- วิธีอ่าน : 1. อ่านออกเสียงตรงตามสะกดคำว่า “โรพ”

รวมอ่านว่า โรพ

rose อ่านว่า โรส

- วิธีอ่าน : 1. อ่านว่า โรส แต่มีเสียงท้ายเป็นเสียง ซ. ตามมา

รวมอ่านว่า โรส

สัปดาห์ที่ 10

ตัวอักษร “b” (บี)

เสียง b ... บ.ใบไม้ หรือออกเสียง “เบอะ” เช่น boat (โบท)

b + oat = boat

เบอะ + โอท = โบท

วิธีอ่าน: ให้อ่านคำว่า boat หรือ โบท ด้วยเสียงธรรมชาติมาก่อน พร้อมกับลากเสียงตัว o หรือ (โอ)

รวมอ่านว่า โบท

basket อ่านว่า บาซเค็ท

bas - ket (bas'kit)

วิธีอ่าน: 1. ให้อ่านคำว่า bas หรือ บาซ ด้วยเสียงธรรมชาติมาก่อน พร้อมกับลากเสียงตัว s หรือ ซืออ ไม่ต้องยาวนัก

2. แล้วจึงเน้นคำว่า kit หรือ เค็ท

รวมอ่านว่า บาซซเค็ท

bicycle อ่าน ไบซิคล

bi - cy - cle (bi' - si - k'l)

วิธีอ่าน: 1. ให้อ่านคำว่า bi หรือ ไบ ด้วยเสียงธรรมชาติมาก่อน
2. แล้วจึงเน้นเสียงที่คำว่า si (ซี)
3. จากนั้นให้ควบเสียงของ k และ l โดยเน้นเสียงตัว l ซึ่งเป็น

พยางค์หลัง

รวมอ่านว่า ไบซิเคิล

Butterfly อ่าน บัทเทอะฟไล

but - ter - fly (but' - er - fli')

วิธีอ่าน: 1. ให้อ่านคำว่า but หรือ บัท ด้วยเสียงธรรมชาติมาก่อน แล้วลงท้ายด้วยเสียง t (ที)

2. แล้วอ่านควบอักษรที่ (t) แต่เน้นเสียงหนักที่คำว่า er (เออร์)

3. แล้วเน้นเสียงต่อท้ายด้วยคำว่า ฟไล

รวมอ่านว่า บัทเทอะฟไล

banana อ่าน เบอะ – เน้น – นาสซซซซ

ba – na – nas (b๑ - nan'nas)

- วิธีอ่าน :
- 1.ให้อ่านออกเสียงธรรมชาติของคำว่า ba หรือ เบอะ
 - 2.แล้วต่อด้วยคำว่า nan
 - 3.แล้วจึงเน้นคำสุดท้าย คือ nas หรือ นาส ด้วยการลากเสียง

ตัว s ด้วยเสียง ซือออ

รวมอ่านว่า เบอะ – เน้น – นาสซือออ

การดำเนินการกิจกรรม

แนะนำตัวอักษร และรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) 1 ตัวอักษรในการสอนแต่ละครั้ง โดยกำหนดให้เรียน 1 เสียง ต่อ 1 สัปดาห์ โดยกำหนดการเรียนรู้สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ใช้เวลาเรียนคาบละ 45 นาทีต่อวัน ต่อครั้ง

1. การกำหนดการดำเนินการกิจกรรมของวันจันทร์ มีดังนี้

1.1 ครูแนะนำตัวอักษร และการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่เรียนให้เด็กๆ ได้ฝึกออกเสียงตาม

1.2 ครูแนะนำคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้เด็กได้ฝึกออกเสียงตามเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร

1.3 ให้เด็กทำกิจกรรมปฏิบัติเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดตามแผนการดำเนินการที่ออกแบบไว้สำหรับตัวอักษรและการออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด

2. การกำหนดการดำเนินการกิจกรรมของวันพุธ มีดังนี้

2.1 ครูชวนเด็กให้ทบทวนตัวอักษรรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) รวมกับคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดสำหรับตัวอักษรที่เรียนมาทบทวนอีกครั้ง

2.2 ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ตามตัวอักษร และเสียงโฟนิกส์ที่กำหนดให้เรียนทุกวัน ในแต่ละสัปดาห์ โดยการแนะนำคำศัพท์ ทั้ง 5 คำ โดยทำเป็นบัตรคำ และกำหนดให้ภาพและคำศัพท์กำกับคู่กันต่อ 1 บัตรคำ

2.3 ให้เด็กแต่ละคนทำกิจกรรมระบายสีภาพคำศัพท์ที่กำหนดให้ทั้ง 5 ภาพ ที่อยู่รวมกันบนกระดาษแผ่นขนาด A3 เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูและเด็กช่วยกันตัดภาพคำศัพท์ที่เด็กระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน

2.4 จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่า และทำท่าทางประกอบ

2.5 ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดเพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์

2.6 ครูหาภาพคำศัพท์จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนดเรียนในสัปดาห์เดียวกัน รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ไม่ได้กำหนดให้เรียนในสัปดาห์เดียวกัน แต่เป็นภาพคำศัพท์จากเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ของสัปดาห์ถัดไป เพื่อนำมาประกอบการจัดกิจกรรมการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงในวันศุกร์ ในการเตรียมและใช้ภาพคำศัพท์ด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่เป็นภาพคำศัพท์ของกิจกรรมในสัปดาห์ถัดไปจะเป็นภาพคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ซึ่งเป็นการนำเสนอให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับคำศัพท์และเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่จะได้เรียนในกิจกรรมของสัปดาห์ถัดไป

3. การกำหนดการดำเนินกิจกรรมของวันศุกร์ มีดังนี้

3.1 ครูชวนเด็กให้ทบทวนตัวอักษรหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) และคำศัพท์จำนวน 5 คำ ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยหัดเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดให้เรียนในสัปดาห์เดียวกัน พร้อมกับภาพประกอบ

3.2 ครูและเด็กนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านมานำเสนอในชั้นเรียน

3.3 ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่มีหัดเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เดียวกันที่กำหนดเรียนในสัปดาห์เดียวกันให้จัดกลุ่มอยู่ด้วยกัน โดยการปะติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ส่วนภาพคำศัพท์ที่มีหัดเสียงที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ต่างจากรหัสเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนดให้เรียนในสัปดาห์นั้น ให้ใส่ลงในตะกร้า แยกไว้

สื่อการสอน

1. ภาพคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่เป็นภาพวาดโครงร่างของตัวอักษร “s, a, t, p, m, g, d, n, r, b” โดยมีตัวอักษร ภาพคำศัพท์ และคำศัพท์กำกับภาพ เป็นจำนวน 10 ภาพ ศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word)

2. ภาพคำศัพท์จำนวน 5 คำ โดยมีภาพ และคำศัพท์กำกับภาพที่ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยกำหนด ให้ 1 ตัวอักษร มีจำนวนของภาพคำศัพท์ จำนวน 5 คำ สำหรับตัวอักษร “s, a, t, p, m, g, d, n, r, b” รวมทั้งหมด 10 ตัวอักษร รวมภาพคำศัพท์ทั้งหมดเป็นจำนวน 50 ภาพ 50 คำ โดยใช้สำหรับทำกิจกรรมในการเรียนรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ในแต่ละสัปดาห์ให้เด็กได้ระบายสี รวมถึงการนำมาทำเป็นบัตรภาพคำศัพท์การเล่นทาน และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

3. สื่อการสอนในข้อ 1. และ ข้อ 2. จะอยู่ในคู่มือการใช้แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ของแต่ละสัปดาห์

4. ครูจัดเตรียมภาพจากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่สอดคล้องกับคำศัพท์ที่กำหนดในแผนการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง

บทบาทของเด็ก

1. เด็กปฏิบัติตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ในแต่ละวันตามที่กำหนด
2. เด็กปฏิบัติและฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ตามตัวอักษรที่กำหนดไว้ในแต่ละสัปดาห์
3. เด็กนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นหรือลงท้ายด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดในแต่ละครั้งที่ทำกิจกรรม
4. เด็กฟัง พูดสนทนา ซักถาม และนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ร่วมกับเพื่อนๆ อย่างอิสระ
5. เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนการสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเด็กในการหาคำศัพท์ และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดเรียนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อนำมาประกอบกิจกรรมการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วย ภาพคำศัพท์
6. เด็กนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ค้นคว้าจากความร่วมมือของผู้ปกครองมาประกอบกิจกรรม และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่เป็นกลุ่มคำพ้องเสียงเดียวกันไว้ด้วยกัน

บทบาทของครู

1. ศึกษาแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ให้เข้าใจ โดยการศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมร่วมกับวัสดุอุปกรณ์ให้พร้อมในการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง
2. ครูจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งให้พร้อม
3. ครูสร้างข้อตกลงและอธิบายขั้นตอนในการปฏิบัติกิจกรรมให้เด็กเข้าใจอย่างชัดเจน
4. ครูเตรียมเด็กให้พร้อมก่อนการดำเนินกิจกรรมโดยการกระตุ้น และส่งเสริมเด็กในการออกเสียงของตัวอักษร รหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) และคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ตามตัวอักษรที่เรียนในแต่ละสัปดาห์ตามลำดับที่กำหนดไว้
5. ครูให้การตอบรับและชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรได้ รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) คำศัพท์ทั้ง 5 คำ และคำศัพท์อื่นๆ ที่เด็กนำเสนอ ที่มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกับรหัสเสียงที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ตรงตามสัปดาห์ของตัวอักษรที่เรียนตามที่กำหนด
6. ครูไม่ควรทำให้เด็กมีความรู้สึกเขินอาย ถ้าหากว่าเด็กออกเสียงผิด หรือนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ไม่ตรงกับเสียงขึ้นต้นตามรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนด แต่ครูควรช่วยให้เด็กได้ฟังและสังเกตการออกเสียง รวมถึงการสังเกตต้นเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่เป็นต้นเสียงของคำศัพท์แต่ละตัวที่ถูกต้อง
7. ครูควรส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในการกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าออกเสียง โดยการสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง และเป็นมิตรกับเด็ก

8. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่เด็กนำเสนอในข้อที่ 4. ลงในกระดานป๊อฟ สำหรับตัวอักษรแต่ละตัว โดยการบันทึกตลอดสัปดาห์ที่ทำการกิจกรรม

9. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์ และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดเรียนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อนำมาประกอบกิจกรรมการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

10. ครูจัดเตรียมและหาภาพคำศัพท์จากนิตยสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่เรียนในแต่ละสัปดาห์ รวมถึงภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของสัปดาห์ที่เรียน สัปดาห์เดียวกัน แต่จะเป็นภาพคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของสัปดาห์ถัดไป ตามลำดับที่กำหนดของตัวอักษร และกำกับของคำศัพท์ในการจัดกิจกรรมแต่ละครั้ง

การประเมินผล

1. ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) เชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแต่ละตัวในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

2. ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ

3. ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ คำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนด

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ จำนวน 10 สัปดาห์

สัปดาห์ที่ 1	เสียงของตัวอักษร “s” (เอส)	The sound of letter “s”
สัปดาห์ที่ 2	เสียงของตัวอักษร “a” (เอ)	The sound of letter “a”
สัปดาห์ที่ 3	เสียงของตัวอักษร “t” (ที)	The sound of letter “t”
สัปดาห์ที่ 4	เสียงของตัวอักษร “p” (พี)	The sound of letter “p”
สัปดาห์ที่ 5	เสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม)	The sound of letter “m”
สัปดาห์ที่ 6	เสียงของตัวอักษร “g” (จี)	The sound of letter “g”
สัปดาห์ที่ 7	เสียงของตัวอักษร “d” (ดี)	The sound of letter “d”
สัปดาห์ที่ 8	เสียงของตัวอักษร “n” (เอ็น)	The sound of letter “n”
สัปดาห์ที่ 9	เสียงของตัวอักษร “r” (อา)	The sound of letter “r”
สัปดาห์ที่ 10	เสียงของตัวอักษร “b” (บี)	The sound of letter “b”

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 1

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “s” (เอส) (The sound of letter “s”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “s” (เอส) โดยออกเสียงว่า “s” (สสส)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “s” (สสส) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “s” (สสส)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “s” (สสส) ที่ออกเสียงว่า “s” (สสส) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “s” (สสส)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “s” (สสส)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “s” (สสส) ได้แก่ “sun” (ซัน)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “s” (สสส) จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “socks” (ซ็อกส) “strawberry” (สตรอเบอรี่) “scissors” (ชีซเอิส) “spoon” (สปูน) และ “snake” (สเนค)
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสี โดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. สีอะคริลิก (Acrylic) หรือโปสเตอร์ (Poster Paint) สีเหลือง แดง และส้ม
8. ถ้วยใส่สีขนาดเล็ก 12 ใบ
9. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
10. กาว / กรรไกร / สกอตเทป

11. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
12. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
13. ขงพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
14. ตะกร้า
15. ขงพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
16. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “s” (สสส) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส)
3. ขวนเด็กฝึกออกเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ ชัน (Sun)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “s” (สสส) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด คือ ชัน (sun) ได้
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “sock” (ซ็อก) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ซีซเอิส) “spoon” (ซพูน) และ “snake” (ซเนค)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนดให้ถูกต้อง
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปรูฟ เพื่อครูได้รับรู้ความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมทั้งการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “s” (สสส) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

10. ให้เด็กทำกิจกรรมการวาดภาพและระบายสีภาพดวงอาทิตย์ด้วยสีน้ำ โดยการจุ่มนิ้วลงในถ้วยสีโปสเตอร์ (Poster Paint) หรือสีอะคริลิก (Acrylic) ที่ครูเตรียมไว้ให้ และวาดลงบนกระดาษ A3 ของเด็กๆ โดยกำหนดให้เด็กๆ ได้วาดภาพดวงอาทิตย์ของตัวเอง

11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบและทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “sun” (ซัน) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “s” (สสส)

12. ให้เด็กๆ นำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาดหลังการทำกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “s” (เอส) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “s” (เอส) คือ คำว่า ซัน (Sun)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัว “s” (สสส) พร้อมกับภาพประกอบแต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “socks” (ซ็อกส) “strawberry” (ช-ทรอเบอรี่) “scissors” (ชีซเอิส) “spoon” (ชพูน) และ “snake” (ชเนค) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชมเชยเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้ถูกต้อง
5. ครูเขียนคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (เอส) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดาษปรูฟต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพถุงเท้า “socks” (ซ็อกส) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “socks” (ซ็อกส) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ ให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอน โดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์ และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “s” (สสส) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) รวมทั้งภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียง “s” (สสส) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “a” (เอ) ซึ่งออกเสียงว่า “ă” (แอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “ant” (แอนท) “apple” (แอปพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนส์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “s” (เอส) รหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “s” (สสส) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร ได้แก่ “s” (เอส) คือ ชัน (Sun) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “s” (สสส) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “socks” (ซ็อกส) “strawberry” (ซ-ทรอเบอรี่) “scissors” (ชีซเอิส) “spoon” (ซพูน) “snake” (สเนค) มาทบทวนอีกครั้ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) นำมาเสนอใน ชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “s” (สสส) ให้เด็กทราบบจนครบทุกภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “s” (สสส) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “a” (แอะ) จำนวน 5 ภาพ คำศัพท์ให้เด็กทราบบ ได้แก่ คำว่า “ant” (แอนท) “apple” (แอปพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนส์) และ “alligator” (แอลลิเกเตอร์)
6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำ ภาพที่เลือกถูกต้องนั้นไปติดลงบนกระดานโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “s” (สสส) แต่กลับไปเลือกเสียง ของ “ă” (แอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ใน การนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับ

การจัดกิจกรรม ในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “s” (สสส) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วย “อ” (อะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (สสส) ที่กำหนด

7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “s” (เอส)

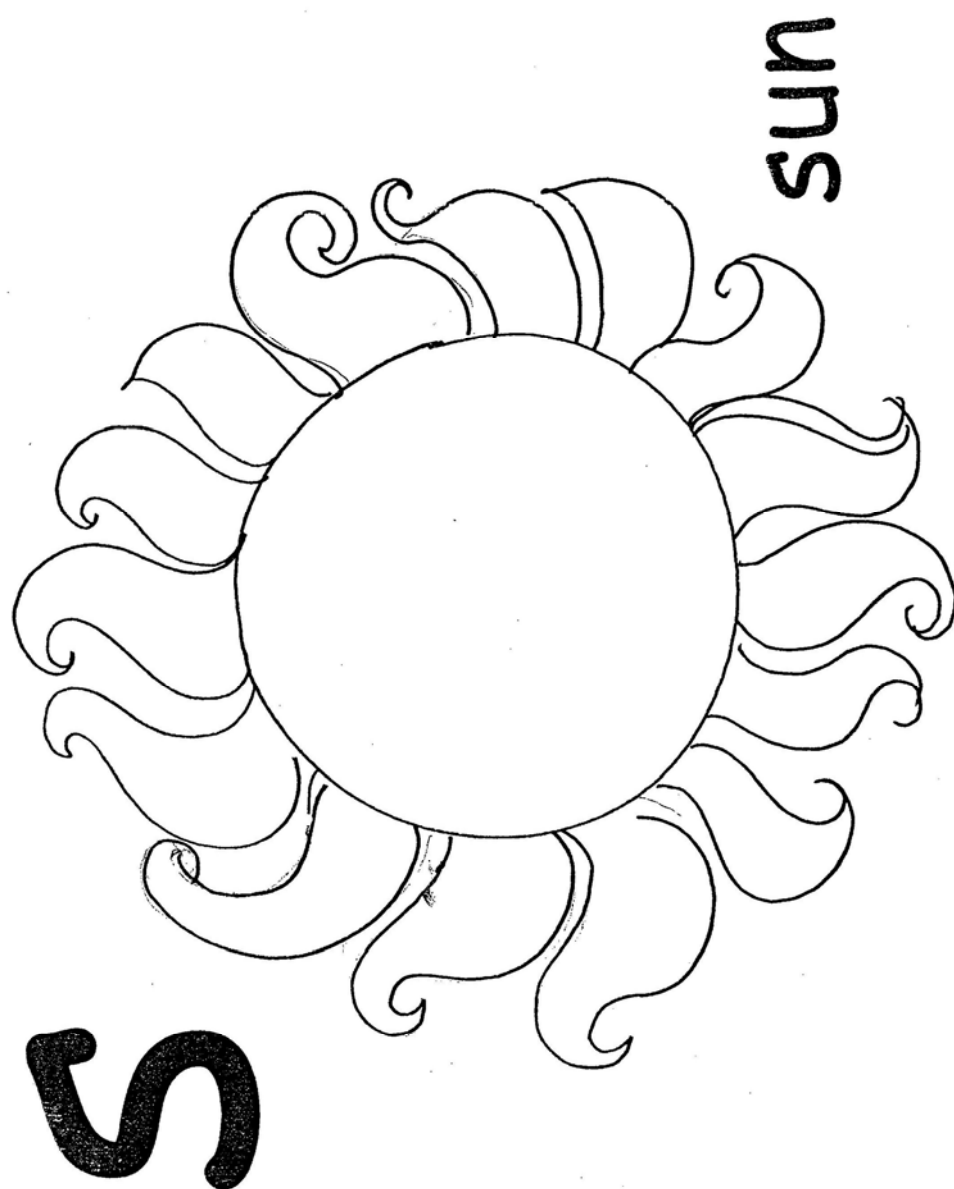
8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. ออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “s” (สสส) ของตัวอักษร “s” (เอส) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือ ถูกต้องทั้งหมด)

2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ

3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

S

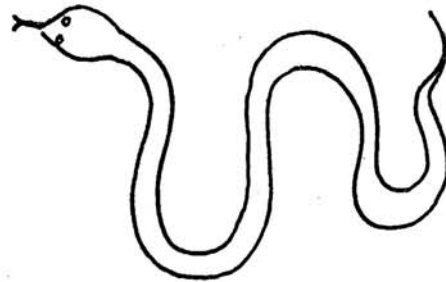
socks

spoon

strawberry

snake

scissors

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 2

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “a” (เอ) (The sound of letter “a”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “a” (เอ) โดยออกเสียงว่า “อ” (แอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “a” (เอ) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “อ” (แอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “a” (เอ) ที่ออกเสียงว่า “อ” (แอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่าง ๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของเสียง “อ” (แอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “a” (เอ)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “a” (เอ) ได้แก่ “apple” (แอปเปิ้ล)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “อ” (แอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “apple” (แอปเปิ้ล) “ant” (แอน) “airplane” (แอร์เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์) โดยทำเป็นบัตรคำและมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสีโดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
7. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์
8. กาว / กรรไกร / สก๊อตเทป
9. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก

10. ซองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
11. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์
12. วัสดุอุปกรณ์เพิ่มเติมสำหรับกิจกรรมประกอบอาหาร แอปเปิ้ลซอส (Applesauce) ภายในวันจันทร์ มีดังนี้ต่อไปนี
 - 12.1 ผลไม้ประกอบด้วย ลูกแอปเปิ้ลที่ปอกเปลือกแล้วจำนวน 4 ลูก (โดยครูจะเป็นผู้ผ่าลูกแอปเปิ้ลออกเป็นเสี่ยงๆ ทั้ง 4 ลูก)
 - 12.2 น้ำเปล่า ½ ถ้วยตวง
 - 12.3 น้ำตาลทรายแดง ¼ ถ้วยตวง
 - 12.4 อบเชยป่น “กแรนด์ ชินนะมัน” (ground cinnamon) ¼ ช้อนชา
 - 12.5 ลูกจันทร์เทศป่น “กแรนด์ นัทเม็ก” (ground nutmeg) ½ ช้อนชา
 - 12.6 ขนมะปรางสำหรับเด็กแต่ละคน
 - 12.7 เครื่องปั่นขนมปัง
 - 12.8 จานและมีพลาสติกให้เด็กแต่ละคน
 - 12.9 ซามโหลหะไบใหม่สำหรับผสมเครื่องปรุง และส่วนผสมของอาหารทั้งหมด
 - 12.10 ถ้วยพร้อมฝาปิดสำหรับใส่ในเตาไมโครเวฟ
 - 12.11 ท็อปปิ้ง ผสมอาหาร และผักอาหาร 2 ใบ
 - 12.12 ช้อน และถ้วยเสิร์ฟอาหารให้เด็กแต่ละคน
 - 12.13 เครื่องบด หรือปั่นอาหาร 1 เครื่อง
 - 12.14 เตาไมโครเวฟ

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)
3. ครูชักชวนเด็กให้ช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ แอปเปิ้ล (apple)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “ă” (แอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “apple” (แอปเปิ้ล)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “apple” (แอปเปิ้ล) “ant” (แอน) “airplane” (แอร์เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) และ “alligator” (แอลลิเกเตอร์) ให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)

7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ)

8. ครูตอบรับกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด

9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดานปฐพี เพื่อครูได้รับรู้ความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวของตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “อ” (แอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

10. ก่อนให้เด็กลงมือทำกิจกรรมประกอบอาหาร แอปเปิลซอส (Applesauce) ครูและเด็กๆ ทุกคนควรล้างมือด้วยสบู่ให้สะอาดและเช็ดมือให้แห้งเสียก่อนทุกครั้ง

11. เมื่อเด็กๆ ล้างมือเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กเข้านั่งประจำที่โต๊ะกิจกรรม

12. จากนั้นครูจึงแจกลูกแอปเปิลที่ผ่าออกเป็นเสี้ยวๆ บนจานพลาสติก พร้อมกับแจกมีดพลาสติกให้เด็กแต่ละคน เพื่อเด็กๆ จะได้ช่วยกันหั่นแอปเปิลให้เป็นชิ้นเล็กๆ

13. ให้เด็กนำแอปเปิลที่หั่นออกเป็นชิ้นเล็กๆ ใส่ลงไปในชามผสมอาหารใบใหญ่ที่เตรียมไว้

14. ในขณะที่เด็กๆ หั่นแอปเปิลออกเป็นชิ้นเล็กๆ ครูควรชักชวนให้เด็กทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “apple” (แอปเปิล) รวมถึงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “อ” (แอะ) ด้วยไปพร้อมๆ กัน

15. เมื่อเด็กหั่นแอปเปิลออกเป็นชิ้นเล็กๆ และใส่ลงไปในชามผสมอาหารใบใหญ่เรียบร้อยแล้ว จึงให้เด็กๆ ช่วยกันนำส่วนผสมอื่นๆ ที่เตรียมไว้ใส่ลงไปในชามผสมให้ครบถ้วน จากนั้นจึงตวงน้ำเปล่า ½ ถ้วยตวง น้ำตาลทรายแดง ¼ ถ้วยตวง และอบเชยป่น “กแรนด์ ซีนะมัน” (ground cinnamon) ¼ ถ้วยตวง และลูกจันทร์เทศป่น “กแรนด์ นัทเม็ก” (ground nutmeg) ¼ ถ้วยตวง

16. แล้วจึงให้เด็กๆ ช่วยกันกวนส่วนผสมต่างๆ ในชามด้วยทัพพีทีละคน จนครบตามจำนวนเด็ก

17. ต่อจากนั้นให้ครูและเด็กนำส่วนผสมแอปเปิลที่กวนเรียบร้อยแล้วใส่ลงไปในเครื่องบด และปั่นส่วนผสมทั้งหมดให้เข้ากันจนเป็นเนื้อเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง

18. ขณะที่ปั่นส่วนผสมในเครื่องปั่นอาหาร ครูจะต้องชักชวนให้เด็กสังเกตการเปลี่ยนแปลงของส่วนผสมที่เกิดขึ้น

19. เมื่อส่วนผสมทั้งหมดถูกปั่นจนเป็นเนื้อเดียวกันเรียบร้อยแล้ว ให้ครูนำส่วนผสมนั้นใส่ลงไปในซามและปิดฝาให้สนิท เพื่อนำเข้าเวฟในเตาไมโครเวฟ ประมาณ 10 ถึง 12 นาที ด้วยอุณหภูมิ 250 °C

20. ขณะที่รอส่วนผสมหรือแอปพลซอส (Applesauce) จากเตาไมโครเวฟ ครูควรสอนให้เด็กๆ รู้จักวิธีปั่นขนมปัง โดยการให้เด็กใส่ขนมปังลงไปเครื่องปั่นขนมปัง และกดเครื่องปั่นขนมปังให้ทำงาน ทุกขั้นตอนในการปฏิบัติครูต้องคอยแนะนำและดูแลเด็กอย่างใกล้ชิดเพื่อความปลอดภัย เมื่อปั่นขนมปังเสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูก็จะนำขนมปังที่ปั่นเรียบร้อยแล้ววางลงบนจานของเด็กๆ ที่เตรียมไว้จนครบทุกคน

21. เมื่อแอปพลซอส (Applesauce) ได้รับความร้อนจากการเวฟในเตาไมโครเวฟเรียบร้อยแล้วให้นำออกมาพักไว้เพื่อให้อุณหภูมิเย็นลงประมาณ 2 – 3 นาที จากนั้นจึงนำไปเสิร์ฟใส่ถ้วยที่เตรียมไว้ให้เด็กแต่ละคน เพื่อรับประทานกับขนมปังที่เตรียมไว้

22. ขณะที่เด็กรับประทานขนมปังปั่นจุ่มแอปพลซอส (Applesauce) ครูก็ชวนให้เด็กๆ ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “apple” (แอปพล) รวมถึงการออกเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) อีกครั้งหนึ่ง

23. เมื่อเด็กๆ ทานขนมปังปั่นจุ่มแอปพลซอส (Applesauce) เสร็จเรียบร้อยแล้ว ครูและเด็กช่วยกันทำความสะอาดและเก็บอุปกรณ์ต่างๆ ให้เข้าที่ตามตำแหน่งที่อยู่เดิม

หมายเหตุ

จะใช้ แอปพลซอส (Applesauce) ทาลงบนขนมปัง หรือให้เด็กๆ นำขนมปังจุ่มลงในแอปพลซอส (Applesauce) ก็ได้

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็ก ๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “a” (เอ) คือ คำว่า แอปพล (Apple)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัว “ă” (แอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำโดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำได้แก่คำว่า “ant” (แอนท) “apple” (แอปพล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “a” (เอ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ใน ข้อ 4. ลงในกระดานสรุปต่อจากวันจันทร์

6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3

7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพมด “ant” (แอนท) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “ant” (แอนท) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์

8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “ă” (แอะ)

9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง

10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูก็จะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “a” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ ให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่า และทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์ และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์

2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “ă” (แอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “t” (ที) ซึ่งออกเสียงว่า “t” (เทอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบร์) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ

2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “a” (เอ) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “a” (เอ) ได้แก่ แอปเปิ้ล (apple) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ “ant” (แอนท) “apple” (แอปเปิ้ล) “airplane” (แอร์-เพลน) “ambulance” (แอมบิวเลนซ์) “alligator” (แอลลิเกเตอร์) มาทบทวนอีกครั้ง

3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้าน โดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็ก ในการค้นหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน

4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) ให้เด็กทราบจนครบทุกภาพ

5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “ă” (แอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (ที) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟส) “teddy bear” (เท็ดดี้แบร์) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอร์)

6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “ă” (แอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “t” (เทอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรม ในข้อ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) จึงจะให้เด็กเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “ă” (แอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วย “t” (เทอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ) ที่กำหนด

7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “ă” (แอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

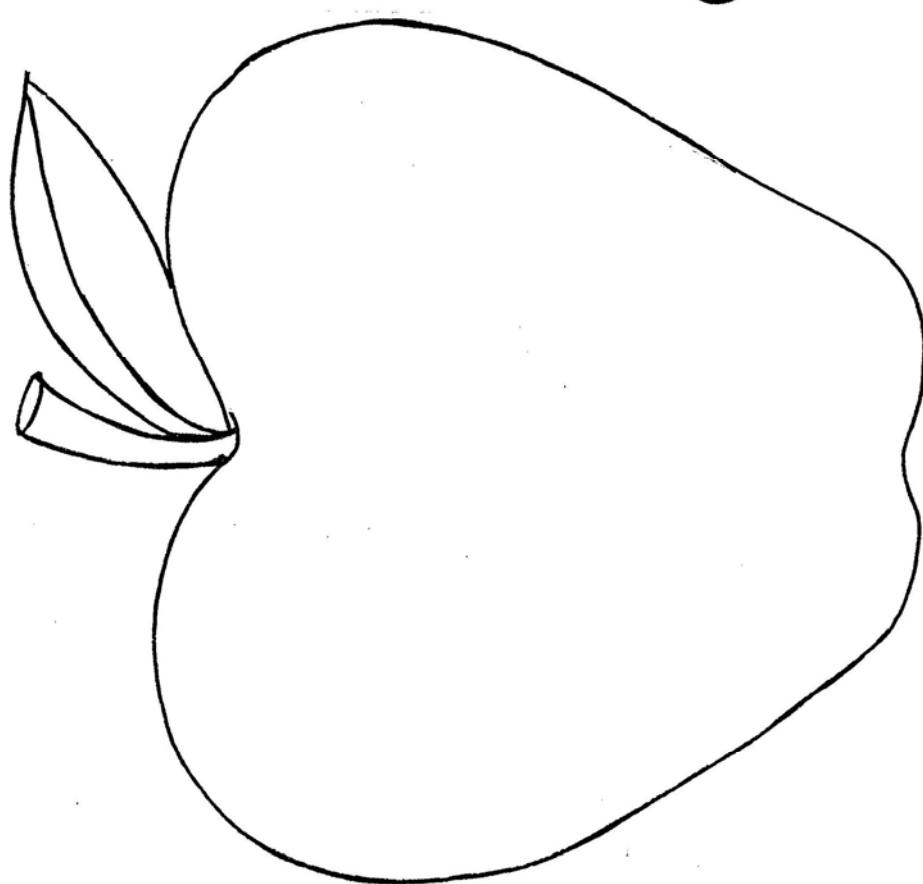
การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “ă” (แอะ) ของตัวอักษร “a” (เอ) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)

2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ

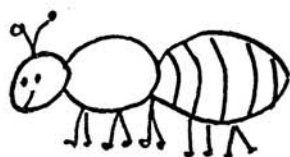
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

apple

a

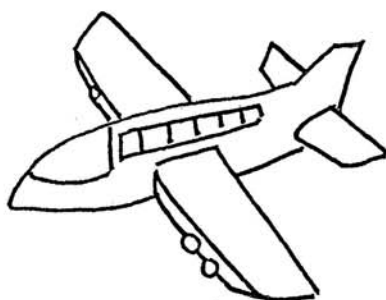
a

ant

apple

airplane

ambulance

alligator

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 3

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “t” (ที) (The sound of letter “t”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (ที) โดยออกเสียงว่า “t” (เทอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (ที) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “t” (เทอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (เทอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “t” (ที)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “t” (ที)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “t” (ที) ได้แก่ “trurtle” (เทอเท็น)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลลิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบร์) “teapot” (ทีพ็อท) “tiger” (ไทเกอร์) โดยทำเป็นบัตรคำและมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสีโดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. ภาพวาดโครงร่างของเตาบนกระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน
7. กระดาษสีน้ำตาล สีเขียวเข้ม และสีเขียวอ่อน หลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle) ที่ตัดออกเป็นชิ้นเล็กบ้างใหญ่บ้าง
8. กาว / กรรไกร / สกอตเทปใส
9. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก

10. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
11. ซองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
12. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “t” (เทอะ) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “t” (เทอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิคส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ เทอเทิน (turtle)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “t” (เทอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “turtle” (เทอเทิน)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบร์) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (Phonics) ของ “t” (เทอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ)
8. ครูตอบรับกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปรู๊ฟ เพื่อครูได้รับรู้ความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “t” (เทอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ
10. ครูแจกภาพวาดโครงร่างของเต่าให้เด็กแต่ละคน
11. จากนั้นให้เด็กทำกิจกรรมปะติดกระดาษบนรูปเต่า โดยใช้กระดาษสีน้ำตาล สีเขียวเข้มและสีเขียวอ่อน ที่ครูได้ตัดเตรียมไว้ให้

12. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “turtle” (เตอเท็น) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “t” (เทอะ)
13. ให้เด็กๆ นำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาดหลังการทำกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “t” (เทอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “t” (ที) คือ คำว่า เตอเท็น (turtle)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้แบ) “teapot” (ทีพ็อท) และ “tiger” (ไทเกอะ) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (ที) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดานสรุปต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาน A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพฟัน “teeth” (ทีธ) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “teeth” (ทีธ) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ได้
11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “t” (เทอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “t” (เทอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “p” (พี) ซึ่งออกเสียงว่า “p” (เพอะ) จำนวน 5 ภาพ คำศัพท์ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (ปา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “t” (ที) รหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “t” (ที) ได้แก่ (turtle) เตอเทิล และคำศัพท์ จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “teeth” (ทีธ) “telephone” (เทลอิโฟน) “teddy bear” (เท็ดดี้เบ) “teapot” (ทีพ็อท) “tiger” (ไทเกอะ) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ให้เด็กทราบบนกระดานภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “t” (เทอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กทราบบนกระดานภาพ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (ปา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก)
6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “t” (เทอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “p” (เพอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรม ในข้อ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) จึงจะให้เด็ก

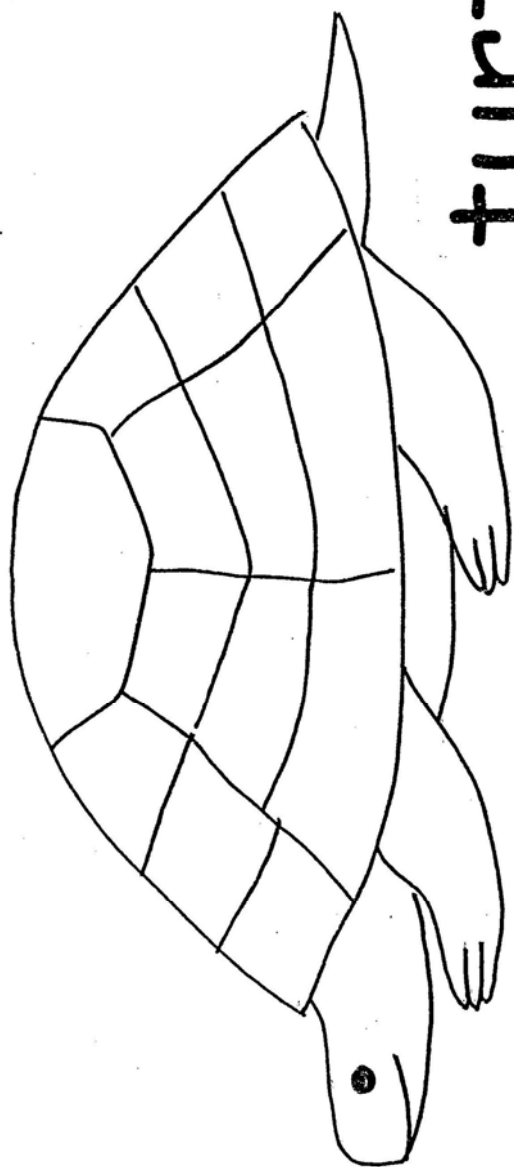
ลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “t” (เทอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วย “p” (เพอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ) ที่กำหนด

7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “t” (เทอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “t” (เทอะ) ของตัวอักษร “t” (ที) ในภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

turtle

+

teeth

teapot

telephone

tiger

teddy bear

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 4

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “p” (พี) (The sound of letter “p”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “p” (พี) โดยออกเสียงว่า “p” (เพอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “p” (เพอะ) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “p” (เพอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “p” (พี) ที่ออกเสียงว่า “p” (เพอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อ หรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของเสียง “p” (เพอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “p” (พี)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “p” (พี) ได้แก่ “pencil” (เพนซิล)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “p” (เพอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร็อท) และ “pig” (พิก)
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสีโดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. ดินสอ
8. กาว / กรรไกร / สก๊อตเทปใส
9. กระดาษโปสเตอร์ขนาด A0 จำนวน 1 แผ่น
10. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)

11. วัสดุ และภาชนะที่มีพื้นผิวขรุขระแบบต่างๆ เช่น ตะกร้า ตะแกรงลวด ไข่ไม้ เหรียญบาท หวีพลาสติกอย่างแบน ฯลฯ
12. ขອງพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
13. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “p” (เพอะ) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ “Pencil” (เพนซิล)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “p” (เพอะ) และออกเสียง คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “p” (เพอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดานปฐพี เพื่อครูได้รับรู้ความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “p” (เพอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ
10. ให้เด็กทำกิจกรรมฉายวัสดุและภาชนะ ด้วยดินสอ บนกระดาน โดยการนำภาชนะ และวัสดุที่มีพื้นผิวขรุขระแบบต่างๆ เช่น ตะกร้า ตะแกรงลวด เหรียญบาท ไข่ไม้ หวีพลาสติกอย่างแบน ฯลฯ

มารองใต้กระดาษ และใช้ดินสอระบายหรือถูไปมาจนเกิดเป็นลายบนกระดาษ

11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “pencil” (เพนซิล) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “p” (เพอะ)
12. ให้เด็กช่วยกันรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ เก็บเข้าที่ หลังจากทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว และล้างมือให้สะอาด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “p” (เพอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “p” (เพอะ) คือ คำว่า “Pencil” (เพนซิล)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำโดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่คำว่า “pencil” (เพนซิล) “papaya” (ปา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ในข้อ 4. ลงในกระดาษปฐพีต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่เด็กระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพดินสอ “pencil” (เพนซิล) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “pencil” (เพนซิล) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ ให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “p” (เพอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “p” (เพอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “m” (เอ็ม) ซึ่งออกเสียงว่า “m” (เมอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “mirror” (มีเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คีโต)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “p” (เพอะ) รหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “p” (พี) ได้แก่ “pencil” (เพนซิล) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “pencil” (เพนซิล) “papaya” (พา-พายา) “piano” (พี-แอโน) “parrot” (แพร์ท) และ “pig” (พิก) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “p” (เพอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ให้เด็กทราบบนกระดานภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “p” (เพอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ คำว่า “mirror” (มีเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คีโต)
6. ให้เด็กให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “p” (เพอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “m” (เมอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรม ในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์

และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “p” (เพอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วย “m” (เมอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ) ที่กำหนด

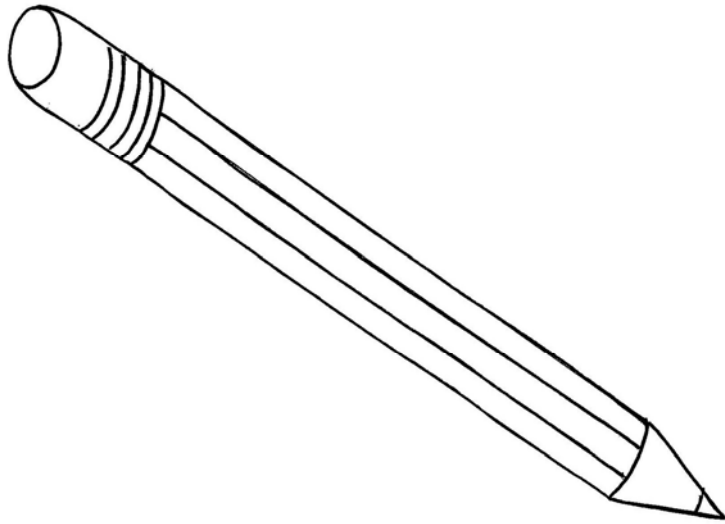
7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “p” (เพอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ว่า “p” (เพอะ) ของตัวอักษร “p” (พี) ในภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่กำหนด

pencil

p

P

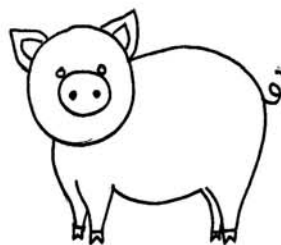
pencil

parrot

papaya

pig

piano

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 5

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม) (The sound of letter “m”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “m” (เอ็ม) โดยออกเสียงว่า “m” (เมอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “m” (เมอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ที่ออกเสียงว่า “m” (เมอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของเสียง “m” (เมอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “m” (เอ็ม)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ได้แก่ “mouse” (เมาส์)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “m” (เมอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “mirror” (มีเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัทช-คีโต) โดยทำเป็นบัตรคำ และมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสีโดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
8. กาว / กรรไกร / สก๊อตเทปใส
9. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก

10. ดินน้ำมันสีน้ำตาล สีเทา สีขาว และสีดำ
11. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
12. ซองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
13. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็ก ๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “m” (เอ็ม) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เอ็ม) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด คือ “Mouse” (เมาส์)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “m” (เมอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “m” (เมอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “mirror” (มีเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คีโต) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปรู๊ฟ เพื่อครูได้รับรู้ความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “m” (เมอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ
10. ให้เด็กทำกิจกรรมปั้นรูปหนู “mouse” (เมาส์) ด้วยดินน้ำมัน

11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “mouse” (เมาส์) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “m” (เมอะ)
12. ให้เด็กนำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาดหลังจากทำกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “m” (เมอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “m” (เอ็ม) คือ คำว่า เมาส์ (Mouse)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่คำว่า “mirror” (มิเรอ) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คีโต) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดานสรุปต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาน A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพกระจกเงา “mirror” (มิเรอ) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “mirror” (มิเรอ) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เอ็ม) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ได้
11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทาน โดยครูและเด็กช่วยกันเล่า และทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ:

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “m” (เมอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “m” (เมอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “g” (จี) ซึ่งออกเสียงว่า “g” (เกอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “gate” (เกต) “gift” (กิฟท์) “gloves” (กิลอฟ) “grapes” (เกรพส์) “garlic” (กอลิค)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “m” (เอ็ม) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ได้แก่ “Mouse” (เอ็ม) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “m” (เมอะ) จากกิจกรรมในวันพุธได้แก่คำว่า “mirror” (มิเรอร์) “monkey” (มังคิ) “milk” (มิลค) “mango” (แมงโก) และ “mosquito” (มัส-คีโต) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “m” (เมอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ให้เด็กทราบบททุกภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “m” (เมอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กทราบบท ได้แก่ คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟท์) “gloves” (กิลอฟ) “grapes” (เกรพส์) และ “garlic” (กอลิค)
6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดานโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “m” (เมอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “g” (เกอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรมในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือก ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่

อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “m” (เมอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นด้วย “g” (เกอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ) ที่กำหนด

7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “m” (เมอะ)
8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “m” (เมอะ) ของตัวอักษร “m” (เอ็ม) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

mouse

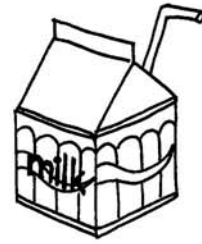

m

m

mirror

milk

monkey

mango

mosquito

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 6

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “g” (จี) (The sound of letter “g”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “g” (จี) โดยออกเสียงว่า “g” (เกอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “g” (จี) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “g” (เกอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “g” (จี) ที่ออกเสียงว่า “g” (เกอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “g” (เกอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “g” (จี)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “g” (จี) ได้แก่ “grape” (เกรพ)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “g” (เกอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟท์) “gloves” (โกลฟ์) “grapes” (เกรพ) “garlic” (กาหลิก)
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสี โดยการรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
8. กาว / กรรไกร / สกอตเทปใส
9. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
10. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)

11. พวงลูกอม 2 พวง และจานใส่ของ
12. ดินน้ำมันสีเขียว และสีม่วง
13. จานกระดาษขนาดกลางให้เด็กแต่ละคน
14. ชองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
15. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “g” (จี) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ เกรพ (Grapes)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “g” (เกอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “g” (เกอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟ) “gloves” (กอล์ฟ) “grapes” (เกรพ) และ “garlic” (กาลีค) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปฐพี เพื่อครูได้รับความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “g” (เกอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

10. ให้เด็กๆ ทำกิจกรรมปั้นลูกอมด้วยดินน้ำมัน สีเขียว และสีม่วง และติดบนจานกระดาษด้วยกาวยาว
11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “grapes” (เกรพส) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “g” (เกอะ)
12. ให้เด็กนำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาดหลังจากทำกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “g” (เกอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “g” (จี) คือ คำว่า เกรพส (Grapes)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟท์) “gloves” (โกลฟ์) “grapes” (เกรพส) และ “garlic” (กาลีค) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (จี) ที่เด็กๆ พุดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดาษปรู๊ฟต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพประตูรั้ว “gate” (เกต) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “gate” (เกต) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพุดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพุดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ ให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็ก โดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “g” (เกอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “g” (เกอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “d” (ดี) ซึ่งออกเสียงว่า “d” (เดอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “doll” (ด็อล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (ดรีซ)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “g” (จี) หรือเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “g” (เจ) ได้แก่ “Grapes” (เกรป) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “gate” (เกต) “gift” (กิฟท์) “gloves” (โกลฟ์) “grapes” (เกรพส์) และ “garlic” (กาลิค) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครอง และเด็กในการหา ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “g” (เกอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ให้เด็กทราบบนกระดานภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “g” (เกอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ คำว่า “doll” (ด็อล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (ดรีซ)
6. ให้เด็กให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้นไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่า เด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “g” (เกอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “d” (เดอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรม ในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์

และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “g” (เกอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นด้วย “d” (เดอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ) ที่กำหนด

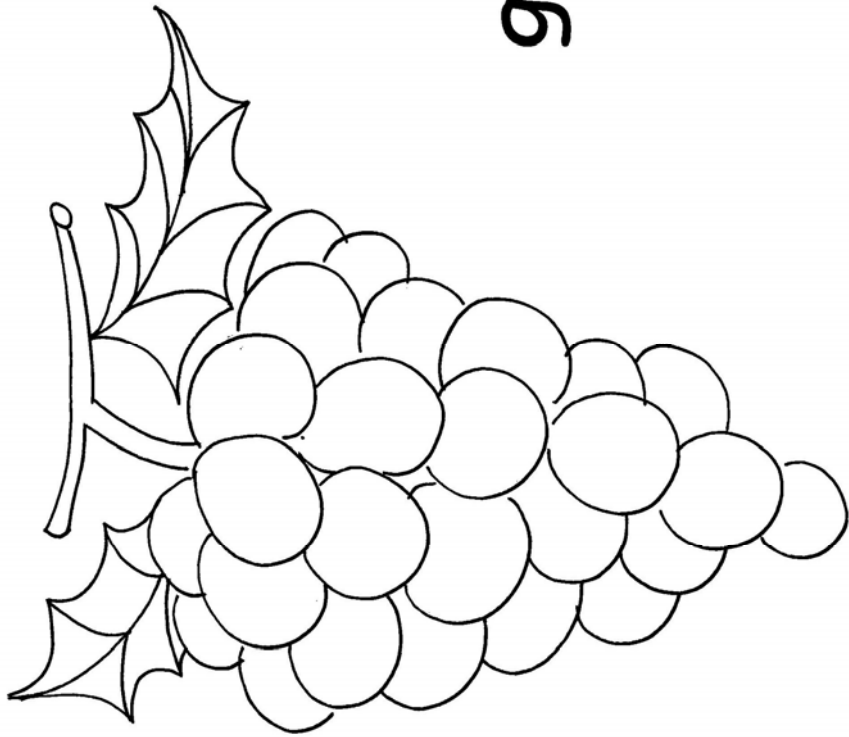
7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “g” (เกอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

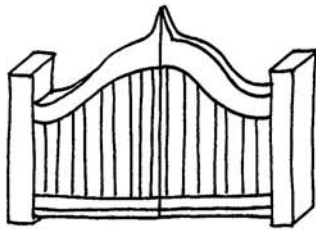
1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “g” (เกอะ) ของตัวอักษร “g” (จี) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร ที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

grapes

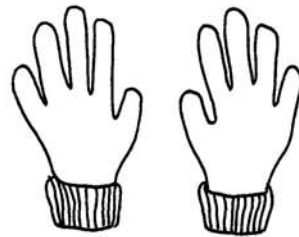

g

g

gate

gloves

gift

grapes

garlic

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 7

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “d” (ดี) (The sound of letter “d”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “d” (ดี) โดยออกเสียงว่า “d” (เดอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “d” (ดี) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “d” (เดอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “d” (ดี) ที่ออกเสียงว่า “d” (เดอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยใช้ภาพวาด และหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “d” (เดอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “d” (ดี)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “d” (ดี) ได้แก่ “doll” (ตุ๊กต)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “d” (เดอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ “doll” (ตุ๊กต) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัค) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (เดรส) โดยทำเป็นบัตรคำ และมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสี โดยการรวมภาพ คำศัพท์ทั้ง 5 คำให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. ภาพวาดโครงร่างของตุ๊กตาบนกระดาษ A4 ให้เด็กแต่ละคน
7. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 จำนวน 1 แผ่น
8. กาว / กรรไกร / สกอตเทปใส
9. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
10. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
11. ชองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
12. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “d” (ดี) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ “doll” (ด็อล)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “d” (เดอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “d” (เดอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “doll” (ด็อล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (เดรส) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดานปฐพี เพื่อครูได้รับความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “d” (เดอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ
10. ให้เด็กทำกิจกรรมระบายสีภาพโครงร่างของตุ๊กตาบนกระดาษขนาด A4 ให้สวยงาม
11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบและทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “doll” (ด็อล) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
12. ให้เด็กๆ ช่วยกันรวบรวมอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้แล้ว และนำเก็บเข้าที่ให้เรียบร้อยเก็บเข้าที่

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “d” (เดอะ) และรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “d” (ดี) คือ คำว่า “Doll” (ดอลล์)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่คำว่า “doll” (ดอลล์) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (เดรส) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ที่เด็กๆ พุดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดานสรุปต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพตุ๊กตา “doll” (ดอลล์) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “doll” (ดอลล์) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพุดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพุดคำศัพท์ที่ได้รับสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ได้
11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่นเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ:

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “d” (เดอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์

2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “d” (เดอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “n” (เน็น) ซึ่งออกเสียงว่า “n” (เนอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “nest” (เน็ตซท) “nurse” (เนืซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) และ “necktie” (เน็ตไท้)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “d” (เดอะ) รหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “d” (เดอะ) ได้แก่ “doll” (ดอลล์) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “doll” (ดอล) “drum” (ดรัม) “duck” (ดัก) “dinosaur” (ไดโนเสาร์) และ “dress” (ดริซ) มาทบทวนอีกครั้ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครองและเด็ก ในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “d” (เดอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ให้เด็กทราบบนทุกภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “d” (เดอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กทราบบน ได้แก่ คำว่า “nest” (เน็ตซท) “nurse” (เนืซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) และ “necktie” (เน็ตไท้)
6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้นไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่า เด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “d” (เดอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “n” (เนอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรม ในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “d” (เดอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นด้วย “n” (เนอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ) ที่กำหนด

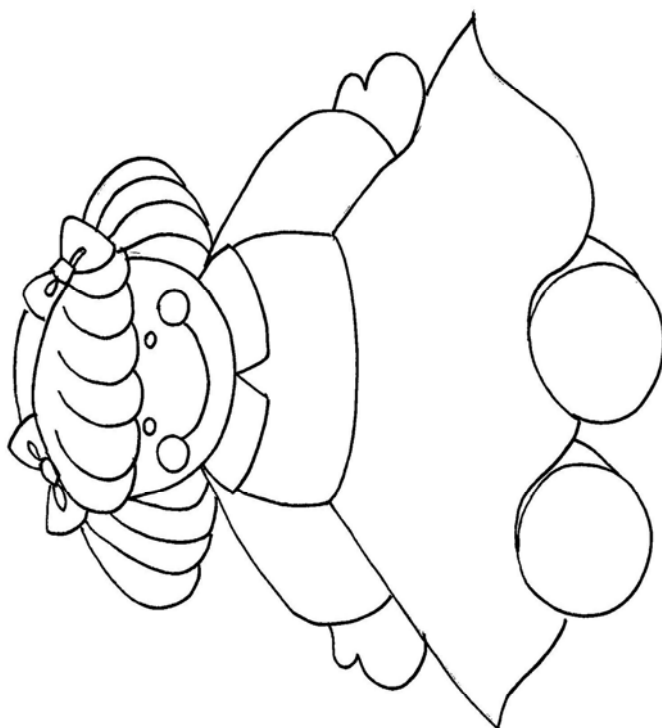
7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “d” (เดอะ)
8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “d” (เดอะ) ของตัวอักษร “d” (ดี) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

doll

d

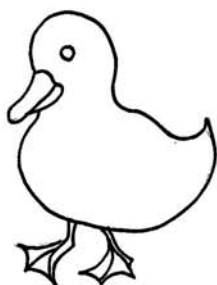
d

doll

drum

duck

dinosaur

dress

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 8

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “n” (เอ็น) (The sound of letter “n”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “n” (เอ็น) โดยออกเสียงว่า “n” (เนอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “n” (เอ็น) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “n” (เนอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “n” (เอ็น) ที่ออกเสียง “n” ว่า (เนอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “n” (เนอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “n” (เอ็น)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “n” (เอ็น) ได้แก่ “nest” (เนส)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “n” (เนอะ) จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “nest” (เน็ตซท) “nurse” (เนิซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) และ “necktie” (เน็ตไท้) โดยทำเป็นบัตรคำและมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3 สำหรับให้เด็กระบายสี โดยการรวบรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. กระดาษสีอย่างแข็งสีฟ้า ขนาด A4 ตามจำนวนเด็ก
6. กระดาษหนังสือพิมพ์ม้วนให้เล็กและแน่นตัดออกเป็นท่อนๆ จำนวน 1 กิโลกรัม
7. กิ่งไม้ขนาดเล็ก จำนวน 1 กิโลกรัม
8. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ

9. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
10. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
11. กาว / กรรไกร / สกอตเทปใส
12. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
13. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
14. ซองพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
15. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “น” (เอ็น) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ “Nest” (เนส)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “น” (เนอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “น” (เนอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “nest” (เน็ตซท) “nurse” (เนิซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) และ “necktie” (เน็คไท) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “น” (เนอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปฐพี เพื่อครูได้รับความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ

และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “n” (เนอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

10. ให้เด็กทำกิจกรรมประดิษฐ์รูปภาพร่างนก “nest” (เนส) โดยการนำกิ่งไม้และกระดาษหนังสือพิมพ์ที่ม้วนเป็นแท่งเล็กๆ และตัดเป็นท่อนๆ นำมาประดิษฐ์เป็นรังนกบนกระดาษแข็งสีฟ้าด้วยกาว

11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “nest” (เนส) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “n” (เนอะ)

12. ให้เด็กนำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาด

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “n” (เนอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “n” (เนอะ) คือ คำว่า “Nest” (เนส)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “nest” (เนซท) “nurse” (เนิซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) “necktie” (เน็คไท) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดาษปรู๊ฟต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาษ A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพร่างนก “nest” (เนซท) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “nest” (เนซท) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูก็จะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “n” (เนอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอ

และพูดคำศัพท์ที่ได้รับบ้ายสีทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ:

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “n” (เนอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “n” (เนอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “r” (อา) ซึ่งออกเสียงว่า “r” (เรอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (รอกเค็ท) “rainbow” (เรนโบว) และ “ring” (ริง)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็ก ๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็ก ๆ ทบทวนตัวอักษร “n” (เอ็น) รหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “n” (เอ็น) ได้แก่ “Nest” (เน็ซท) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “nest” (เน็ซท) “nurse” (เน็ซ) “nail” (เนล) “necklace” (เน็คเกิลส์) และ “necktie” (เน็คไท) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครอง และเด็ก ในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “n” (เนอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ให้เด็กทราบจนครบทุกภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “n” (เนอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (รอกเค็ท) “rainbow” (เรนโบว) และ “ring” (ริง)
6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “n” (เนอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “r” (เรอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้

กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรมในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “n” (เนอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นด้วย “r” (เรอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ) ที่กำหนด

7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “n” (เนอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ว่า “n” (เนอะ) ของตัวอักษร “n” (เอ็น) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์ และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่กำหนด

nest

n

n

nest

nail

nurse

necklace

necktie

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 9

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และ วันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลาตั้งแต่ 9:00 – 9 45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “r” (อา) (The sound of letter “r”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “r” (อา) โดยออกเสียงว่า “r” (เรอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “r” (อา) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “r” (เรอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “r” (อา) ที่ออกเสียงว่า “r” (เรอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียง โดยการใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อหรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของเสียง “r” (เรอะ)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “r” (อา)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “r” (อา) ได้แก่ “rabbit” (แรบบิท)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “r” (เรอะ) จำนวน คำ ได้แก่ คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (รอกเก็ต) “rainbow” (เรนโบว์) และ “ring” (ริง) โดยทำเป็นบัตรคำ และมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสี โดยการรวบรวมภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. ภาพวาดโครงร่างรูปกระต่ายบนกระดาษ A4 ให้เด็กแต่ละคน
8. สำลี
9. ลูกตาสำหรับงานประดิษฐ์

10. จมูกกระต่ายสีชมพู โดยการขยำกระดาษสีชมพูเป็นก้อนกลมๆ
11. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
12. กาว / กรรไกร / สกอตเทปใส
13. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
14. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
15. ขงพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
16. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็ก ๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “r” (อา) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ “Rabbit” (เรบบิท)
5. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “r” (เรอะ) และออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “r” (เรอะ)
6. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (รอกเค็ต) “rainbow” (เรนโบว) และ “ring” (ริง) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
7. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
8. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกเขินอาย แต่ครูควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
9. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปฏึก เพื่อครูได้รับความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ

และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “r” (เรอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

10. ให้เด็กทำกิจกรรมประดิษฐ์รูปกระต่ายบนภาพโครงร่างรูปกระต่าย โดยการให้เด็กระบายสีภาพโครงร่างรูปกระต่าย จากนั้นให้เด็กปะติดสาส์นตัวกระต่าย และติดลูกตารวมถึงจมูกของกระต่ายให้เรียบร้อยสมบูรณ์

11. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อย ให้เด็กๆ นำผลงานมาให้ครูรับทราบ และทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) “rabbit” (แรบบิท) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “r” (เรอะ)

12. ให้เด็กนำผลงานของตัวเองไปตาก และล้างมือให้สะอาดหลังการทำกิจกรรม

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “r” (เรอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “r” (เรอะ) คือ คำว่า “Rabbit” (แรบบิท)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (รอกเก็ต) “rainbow” (เรนโบว์) และ “ring” (ริง) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูเขียนบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (อา) ที่เด็กๆ พุดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำใน ข้อ 4. ลงในกระดานปรู๊ฟต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาน A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพดอกกุหลาบ “rose” (โรส) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “rose” (โรส) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพุดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) พร้อมกับการให้คำชื่นชมเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง

10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วและส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้รับรายชื่อทั้ง 5 คำให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วย เสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “r” (เรอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์

2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “r” (เรอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “b” (บี) ซึ่งออกเสียงว่า “b” (เบอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “boat” (โบท) “bananas” (บะ-แนนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาซเค็ท) และ “bicycle” (ไบซิเคิล)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ

2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “r” (อา) รหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “r” (อา) ได้แก่ “rabbit” (แรบบิต) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “rope” (โรพ) “rose” (โรส) “rocket” (ร็อคเค็ท) “rainbow” (เรนโบว) และ “ring” (ริง) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง

3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครอง และเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “r” (เรอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน

4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ให้เด็กทราบจนครบทุกภาพ

5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “r” (เรอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (บะ-แนนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาซเค็ท) และ “bicycle” (ไบซิเคิล)

6. ให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ใบ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์

ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดาษโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “r” (เรอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “b” (เบอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรมในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์ และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “r” (เรอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นด้วย “b” (เบอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ) ที่กำหนด

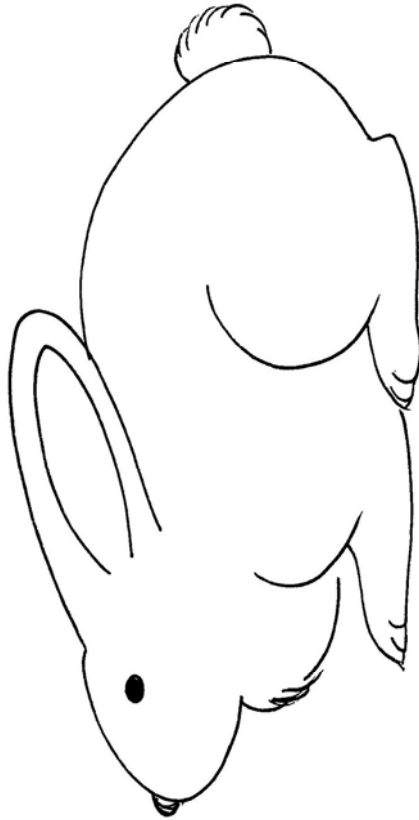
7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “r” (เรอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ว่า “r” (เรอะ) ของตัวอักษร “r” (อา) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่กำหนด

rabbit

r

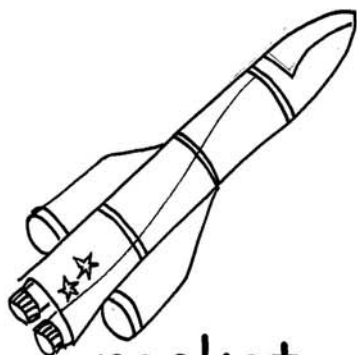
r

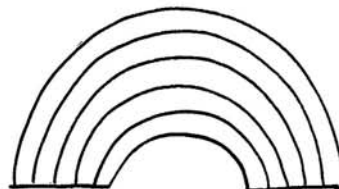
rope

rose

rocket

rainbow

ring

แผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

สัปดาห์ที่ 10

โดยกำหนดการดำเนินการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 วัน ต่อ 1 ตัวอักษร ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ โดยกำหนดใช้เวลา ตั้งแต่ 9:00 – 9:45 น.

ชื่อกิจกรรม

เสียงของตัวอักษร “b” (บี) (The sound of letter “b”)

จุดมุ่งหมาย

1. เพื่อให้เด็กรู้จักรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “b” (บี) โดยออกเสียงว่า “b” (เบอะ)
2. เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “b” (บี) ให้ตรงกับคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่ออกเสียงว่า “b” (เบอะ)
3. เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “b” (บี) ที่ออกเสียงว่า “b” (เบอะ) และสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์ต่างๆ รวมถึงการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงโดยใช้ภาพวาดและหาภาพที่เป็นสื่อ หรือตัวแทนของคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของเสียง “b” (บี)

วัสดุอุปกรณ์

1. ภาพตัวอักษร “b” (บี)
2. ภาพศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “b” (บี) ได้แก่ “boat” (โบท)
3. ภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “b” จำนวน 5 คำ ได้แก่ คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (บะ-แนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาสเก็ต) และ “bicycle” (ไบซิเคิล) โดยทำเป็นบัตรคำและมีภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ
4. ภาพรูปคำศัพท์ทั้ง 5 คำ จากข้อ 3. สำหรับให้เด็กระบายสีโดยการรวบรวมภาพ ทั้ง 5 คำ ให้อยู่ในแผ่นเดียวกัน โดยใช้กระดาษขนาด A3 ให้เด็กแต่ละคน
5. ภาพจากนิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ
6. กระดาษขนาด A4 ให้เด็กแต่ละคน เพื่อใช้ในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
7. กระดาษสี A4 ให้เด็กแต่ละคน
8. อ่างใส่น้ำหรือกะละมังใส่น้ำขนาดใหญ่ จำนวน 2 ใบ
9. กระดาษโปสเตอร์ ขนาด AO จำนวน 1 แผ่น
10. กาว / กรรไกร / สก๊อตเทปใส

11. ดินสอ สีไม้ ปากกาเมจิก
12. กระดาษหลากสีหลากชนิดที่เป็นกระดาษสำหรับรีไซเคิล (Recycle)
13. ขงพลาสติกสำหรับใส่ภาพคำศัพท์ให้เด็กแต่ละคน
14. ตะกร้าใส่ภาพคำศัพท์

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันจันทร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูแนะนำตัวอักษร “b” (บี) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
3. ให้เด็กช่วยกันฝึกออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
4. เด็กออกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) จากคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดคือ “boat” (โบท)
5. เด็กและครูพับเรือกระดาษด้วยกระดาษสี และเขียนชื่อหรือติดชื่อเด็กๆ บนเรือ
6. นำเรือกระดาษไปลอยในอ่างน้ำหรือกะละมังที่ใส่น้ำ
7. ครูทบทวนคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ของตัวอักษร “b” (บี) รวมถึงการออกเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “b” (เบอะ) ขณะที่เด็กทำกิจกรรมลอยเรือกระดาษสีในน้ำ
8. ครูตอบรับและให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่ออกเสียง “b” (เบอะ) และออกเสียง คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด “b” (เบอะ)
9. ครูเตรียมคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) และพูดออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ เช่น คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (บะ-แนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาสเก็ต) และ “bicycle” (ไบซิเคิล) ตามความเหมาะสม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
10. ครูเปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการพูดและนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
11. ครูตอบรับเด็กโดยการชมเชยเด็กที่มีส่วนร่วมในการนำเสนอคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียง โฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) และสามารถออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถูกต้องอีกครั้ง ถ้าหากเด็กนำเสนอคำศัพท์ที่ไม่ตรงกับเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ครูไม่ควรทำให้เด็กเกิดความรู้สึกอาย แต่ควรช่วยให้เด็กฝึกสังเกตการออกเสียงของรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของตัวอักษรตามที่กำหนด
12. ครูทำการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอลงบนกระดาษปฐพี เพื่อครูได้รับความเข้าใจของเด็กเกี่ยวกับการเชื่อมโยงรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ถึงคำศัพท์ที่เด็กๆ ได้นำเสนอ รวมถึงการบันทึกและยอมรับความคิดเห็นในการนำเสนอของเด็กๆ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความมั่นใจในตัวเอง นอกจากนี้การบันทึกคำศัพท์ยังเป็นการช่วยให้เด็กได้ฝึกสังเกตตัวอักษร การอ่าน การสะกดคำ

และการจัดกลุ่มของคำที่ออกเสียงด้วยรหัสเสียง “b” (เบอะ) แต่ถ้าหากเด็กคนใดนำเสนอคำศัพท์ไม่ถูกต้องตามที่กำหนดไว้ ครูจะต้องให้โอกาสเด็กได้นำเสนอใหม่ หรือชี้แจงให้เด็กเข้าใจ

13. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว ให้ครูและเด็กช่วยกันเก็บอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมครั้งนี้ ให้เรียบร้อย

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันพุธ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนตัวอักษร “b” (เบอะ) และรหัสเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
3. ครูชวนเด็กๆ ให้ทบทวนคำศัพท์เฉพาะคือเวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “b” (บี) คือ คำว่า “boat” (โบท)
4. ครูแนะนำคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) พร้อมกับภาพประกอบคำศัพท์แต่ละคำ โดยใช้เป็นลักษณะของบัตรคำ ได้แก่ คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (ปะ-แนอะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาเซ็ท) และ “bicycle” (ไบซิเคิล) โดยให้เด็กออกเสียงและฝึกพูดคำศัพท์แต่ละคำ พร้อมกับการให้คำชี้แนะเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ได้
5. ครูบันทึกคำศัพท์อื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ที่เด็กๆ พูดนำเสนอในชั้นเรียนที่นอกเหนือจากคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ใน ข้อ 4. ลงในกระดานปรู๊ฟ ต่อจากวันจันทร์
6. ครูแจกภาพคำศัพท์ทั้ง 5 คำ ในข้อ 4. โดยที่จะเป็นภาพโครงร่างกำกับคำศัพท์แต่ละคำบนกระดาน A3
7. เมื่อเด็กๆ ระบายสีเสร็จเรียบร้อยแล้วครูและเด็กตัดภาพคำศัพท์ที่ได้ระบายสีออกเป็นคำๆ โดยให้มีภาพและคำศัพท์กำกับคู่กัน เช่น ภาพเรือใบ “boat” (โบท) และคำศัพท์ที่เป็นตัวหนังสือ “boat” (โบท) ให้อยู่คู่กัน ทำเช่นนี้ให้ครบทุกภาพคำศัพท์
8. ขณะที่เด็กๆ ทำกิจกรรม ครูก็คอยชวนพูดถึงคำศัพท์และเสียงต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) “b” (เบอะ) พร้อมกับการให้คำชี้แนะเด็กที่พูดออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)
9. เก็บภาพคำศัพท์ใส่ซองพลาสติก และติดชื่อเด็กผู้เป็นเจ้าของผลงานบนซอง
10. เมื่อเด็กทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้วส่งผลงานให้ครูรับทราบ ครูจึงจะทบทวนคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” ให้กับเด็กอีกครั้งหนึ่ง โดยให้เด็กนำเสนอและพูดคำศัพท์ที่ได้ระบายสีทั้ง 5 คำ ให้ครูรับทราบ พร้อมกับการที่ครูให้การเสริมแรงกับเด็กโดยการชื่นชมเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์ต่างๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิกส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ได้

11. จากนั้นให้นำคำศัพท์ทั้ง 5 คำ มาเล่าเป็นนิทานโดยครูและเด็กช่วยกันเล่าและทำท่าทางประกอบ

หมายเหตุ :

1. ครูส่งเสริมให้เด็กทบทวนกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยขอความร่วมมือจากผู้ปกครองของเด็กในการหาคำศัพท์และภาพประกอบที่ได้จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษร “b” (เบอะ) เพื่อนำมาทำกิจกรรมในวันศุกร์
2. ครูช่วยหาภาพคำศัพท์จากนิตยสารและสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เป็นภาพของคำศัพท์ที่มีเสียงขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b”(เบอะ) รวมถึงภาพที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วย “b” (เบอะ) โดยกำหนดภาพที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร “h” (เฮอะ) ซึ่งออกเสียงว่า “h” (เฮอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ได้แก่ “house” (เฮ้าส์) “horse” (โฮลส) “helicopter” (เฮลิคอปเตอร์) “horn” (ฮอน) และ “harp” (ฮาบ)

ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรม

วันศุกร์ เวลา 9:00 – 9:45 น.

1. ทำกิจกรรมวงกลมร้องเพลงทักทายเด็กๆ ตอนเช้าตามปกติ
2. ครู และเด็กๆ ทบทวนตัวอักษร “b” (บี) รหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) รวมถึงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดของตัวอักษร “b” (บี) ได้แก่ “boat” (โบท) และคำศัพท์ จำนวน 5 คำ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) จากกิจกรรมในวันพุธ ได้แก่ คำว่า “boat” (โบท) “bananas” (บะ-แนะนะ) “butterfly” (บัทเทอะไฟล์) “basket” (บาสเก็ต) และ “bicycle” (ไบซิเคิล) มาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง
3. ให้เด็กแต่ละคนนำภาพคำศัพท์ที่เป็นการบ้านโดยความร่วมมือจากผู้ปกครอง และเด็กในการหาภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “b” (เบอะ) มานำเสนอในชั้นเรียน
4. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ให้เด็กทราบบนกระดานภาพ
5. ครูนำเสนอภาพคำศัพท์ที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) “b” (เบอะ) แต่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “h” (เฮอะ) จำนวน 5 ภาพคำศัพท์ ให้เด็กรับทราบ ได้แก่ “house” (เฮ้าส์) “horse” (โฮลส) “helicopter” (เฮลิคอปเตอร์) “horn” (ฮอน) และ “harp” (ฮาบ)
6. ให้เด็กให้เด็กจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) โดยการให้เด็กเลือกภาพ 1 ภาพ และพูดออกเสียงคำศัพท์ของภาพนั้นๆ ถ้าหากเด็กเลือกเสียงคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ได้อย่างถูกต้อง จึงให้เด็กนำภาพที่เลือกถูกต้องนั้น ไปติดลงบนกระดานโปสเตอร์ ขนาด A0 แต่ถ้าหากว่าเด็กเลือกภาพคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง แทนที่จะเลือกเสียง “b” (เบอะ) แต่กลับไปเลือกเสียง “h” (เฮอะ) แทน ก็ให้เด็กนำภาพนั้นไปใส่ตะกร้า ในการนี้ กำหนดให้เด็กแต่ละคนเลือกภาพคนละภาพสลับกันไปจนครบทุกคน และครบทุกภาพ ในลำดับการจัดกิจกรรมในข้อที่ 6. นี้ ครูให้การเสริมแรงเด็ก โดยการชื่นชมเด็กที่สามารถพูดออกเสียงคำศัพท์

และจัดกลุ่มภาพคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ได้ถูกต้อง ส่วนเด็กที่ออกเสียงคำศัพท์จากภาพคำศัพท์ที่เลือกไม่ตรงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) จึงจะให้เด็กลองเลือกภาพคำศัพท์ใหม่อีกครั้ง โดยที่ครูไม่ทำให้เด็กรู้สึกเขินอาย แต่ครูช่วยให้เด็กสังเกตต้นเสียงจากการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่ขึ้นต้นด้วย “b” (เบอะ) ต่างจากคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วย “h” (เฮอะ) และช่วยเด็กให้จัดกลุ่มเสียงขึ้นต้นของภาพคำศัพท์ให้ถูกต้องกับกลุ่มภาพคำศัพท์ของเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ) ที่กำหนด

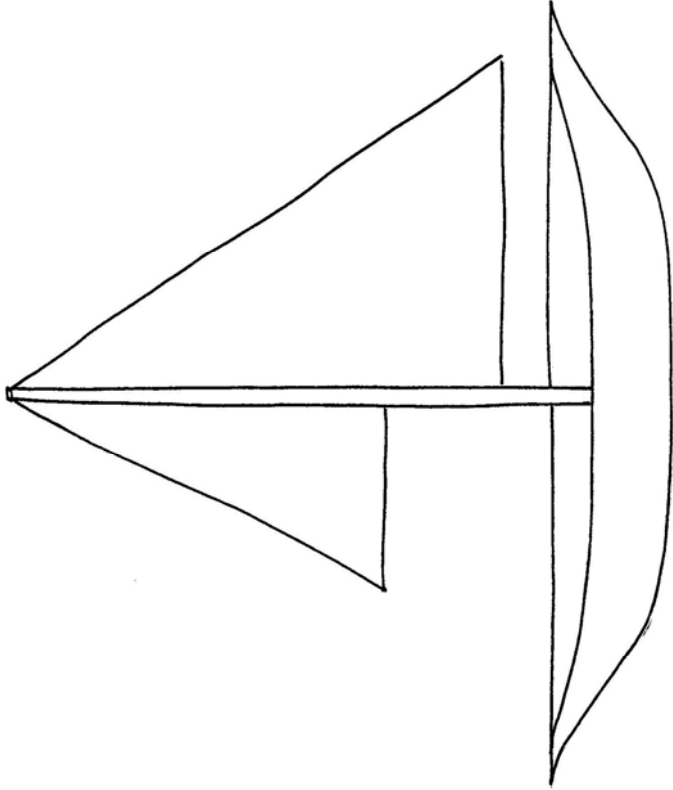
7. เมื่อทำกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยให้เด็กทบทวนภาพคำศัพท์ที่จัดกลุ่มที่ขึ้นต้นด้วยเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของ “b” (เบอะ)

8. ครูทำการบันทึกการนำเสนอความเข้าใจ และการตอบสนองของเด็กๆ ในการเรียนรู้ และทำกิจกรรม

การประเมินผล

1. การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ว่า “b” (เบอะ) ของตัวอักษร “b” (บี) ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง (ร้อยละ 80 – 100 หรือถูกต้องทั้งหมด)
2. การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ
3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิคส์ (PHONICS) ที่กำหนด

boat

b

b

boat

butterfly

bananas

basket

bicycle

ภาคผนวก ข
คู่มือดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)
ของเด็กปฐมวัย

คู่มือดำเนินการทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธี ของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรตามวิธี ของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบ ตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 20 ตัว (20 คะแนน)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่ กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน (10 คะแนน)

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด จำนวน 10 ภาพ (10 คะแนน)

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

คำชี้แจง:

1. แบบทดสอบชุดนี้ใช้เพื่อทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาล 1 (อายุ 3 – 4 ปี) ที่ได้รับการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง ด้วยภาพคำศัพท์
2. ในการดำเนินการทดสอบให้มีผู้ดำเนินการทดสอบ 1 คน และผู้ช่วยดำเนินการทดสอบ 1 คน สำหรับดูแลและอำนวยความสะดวกให้ผู้รับการทดสอบ สามารถปฏิบัติได้ถูกต้องตามคำอธิบาย ของผู้ดำเนินการทดสอบ
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) มีทั้งหมด 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบ ตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 20 ตัว (20 คะแนน)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน (10 คะแนน)

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด จำนวน 10 ภาพ (10 คะแนน)

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ จำนวน 10 ข้อ (10 คะแนน)

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดสอบ

4.1 แบบทดสอบตอนที่ 1 กำหนดเวลาทั้งหมด 5 นาที

4.2 แบบทดสอบตอนที่ 2 ตอนที่ 3 และตอนที่ 4 กำหนดเวลาข้อละ 1 นาที

5. เกณฑ์ในการให้คะแนน

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนด 1 คะแนนต่อการออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ถูกต้องชัดเจน 1 เสียง

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนด ด้วยภาพประกอบตัวอักษร จำนวน 10 ข้อ โดยกำหนด 1 คะแนนต่อการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดประกอบตัวอักษรที่ตรงกัน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่กำหนด จำนวน 10 ข้อ โดยกำหนด 1 คะแนนต่อการออกเสียงคำศัพท์จากภาพที่กำหนดที่ถูกต้อง

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับคู่คำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ จำนวน 10 ข้อ โดยกำหนด 1 คะแนนต่อการออกเสียงของคู่คำพ้องเสียงที่ถูกต้อง

วิธีดำเนินการทดสอบ

การดำเนินการทดสอบ ผู้ทดสอบจะทำการทดสอบกับผู้รับการทดสอบแบบตัวต่อตัว

1. ผู้ดำเนินการทดสอบเตรียมการก่อนสอบ ดังนี้

1.1 ตรวจจำแนกแบบทดสอบให้ครบถ้วน และเขียนชื่อของผู้รับการทดสอบให้เรียบร้อย

1.2 ศึกษาแบบทดสอบและคู่มือให้เข้าใจกระบวนการทั้งหมด จนสามารถใช้คำอธิบาย

คำสั่งได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

1.3 จัดสถานที่ในการสอบให้อยู่ในสภาพที่สะดวกสบาย โดยการจัดโต๊ะ และเก้าอี้ ให้เหมาะสมกับผู้เข้าสอบ

1.4 เตรียมอุปกรณ์ในการทดสอบ ดังนี้

1.4.1 แบบทดสอบและคู่มือทดสอบ อย่างละ 1 ชุด ให้ครบตามจำนวนของผู้ดำเนินการทดสอบ และผู้รับการทดสอบ

1.4.2 นาฬิกาจับเวลา

1.4.3 ดินสอที่มีคุณภาพดี สีเข้ม และเห็นชัดเจน

1.5 ก่อนทำการทดสอบ จัดให้ผู้รับการทดสอบดื่มน้ำและเข้าห้องน้ำให้เรียบร้อย

1.6 ผู้ดำเนินการทดสอบต้องแสดงความเป็นมิตรกับเด็ก เพื่อให้เด็กไม่ตื่นเต้น ไม่กังวล มีความมั่นใจและร่วมมือทำแบบทดสอบได้เป็นอย่างดี

1.7 ผู้ดำเนินการทดสอบให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงบนตัวอักษร และภาพที่ผู้รับการทดสอบตอบได้ถูกต้อง

2. ดำเนินการทดสอบตามขั้นตอน ดังนี้

2.1 ให้เขียนชื่อ นามสกุล ที่หน้าปกแบบทดสอบของผู้รับการทดสอบทุกคน ให้เรียบร้อย ก่อน ดำเนินการทดสอบทุกครั้ง

2.2 ดำเนินการทดสอบครั้งละ 1 แบบทดสอบ

2.3 ให้ผู้ดำเนินการทดสอบ และผู้รับการทดสอบเปิดที่ละหน้า และทำที่ละข้อตามลำดับ

2.4 ผู้ดำเนินการทดสอบอ่านคำสั่ง ข้อละ 2 ครั้ง

2.5 ผู้ดำเนินการทดสอบและผู้ช่วยสังเกตผู้รับการทดสอบทุกคน

2.6 เมื่อเสร็จสิ้นการทดสอบตอนที่ 1 ให้ผู้รับการทดสอบพักประมาณ 5 นาที แล้วจึงต่อด้วยแบบทดสอบที่ 2 ทำเช่นนั้นจนครบแบบทดสอบทั้ง 4 ตอน

คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธี ของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 1 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษ ตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมดเป็นจำนวน 20 ตัว

จุดมุ่งหมาย

เพื่อทดสอบความสามารถของเด็กปฐมวัยในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ได้ถูกต้อง ชัดเจน และตรงกับเสียงของตัวอักษรที่กำหนดไว้แต่ละตัว

การให้คะแนน

กำหนดให้คะแนนจากการออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่ถูกต้องชัดเจน และตรงกับอักษร 1 ตัว จะได้ 1 คะแนน ในแบบทดสอบชุดนี้มีตัวอักษรทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่ รวมทั้งหมด 20 ตัว 20 คะแนน

เวลาในการทดสอบ

กำหนดเวลารวมทั้งหมดสำหรับการอ่านออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรทั้งหมด 20 ตัว เป็นจำนวนเวลา รวมทั้งสิ้น 5 นาที

ลักษณะในการทดสอบ

เป็นข้อสอบปฏิบัติการออกเสียงปากเปล่า (Oral Test)

คำชี้แจง:

1. ข้อสอบนี้เป็นการทดสอบรายบุคคล
2. ครูเป็นผู้อ่านคำอธิบายวิธีการในการทดสอบให้เด็กเข้าใจก่อนการทดสอบ
3. ให้เด็กนักเรียนดูตัวอักษรทีละตัว และออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดในแบบทดสอบ ทีละ 1 ตัว โดยการอ่านออกเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรแรกไปเรื่อยๆ จนถึงตัวอักษรตัวสุดท้ายที่กำหนดให้ในแบบทดสอบให้ถูกต้อง
4. ให้ครูทำเครื่องหมาย ✓ ทับบนตัวอักษรที่เด็กอ่านออกเสียงถูกต้อง

แบบทดสอบตอนที่ 1

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกกรหสเสียงของตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) โดยทดสอบการออกเสียงของตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, b, r, n โดยกำหนดทดสอบตัวอักษรภาษาอังกฤษ ทั้งตัวพิมพ์เล็ก และตัวพิมพ์ใหญ่

ชั้นอนุบาลปีที่ 1

(อายุ 3 – 4 ปี)

Oral Test
Say the Phonic sound of each letter

s	B	a	G	t	p	D
M	n	R	r	N	m	d
P	T	g	A	b	S	

จำนวน 20 ตัวอักษร 20 คะแนน

คำสั่ง:

ให้นักเรียนออกเสียงตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ให้ถูกต้องและตรงกับตัวอักษรแต่ละตัว

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test
Say the Phonic sound of each letter

s B a G t p D

M n R r N m d

P T g A b S

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

1. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

2. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

3. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

4. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

5. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

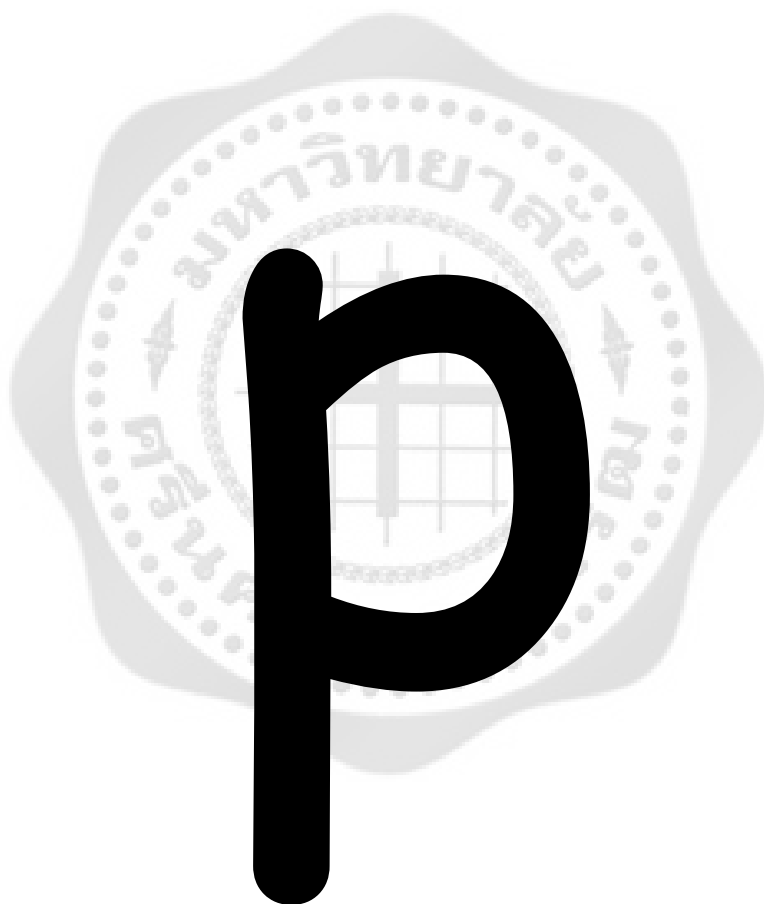
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

6. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

7. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

8. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

9. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

10. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

11. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

12. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

13. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

14. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

15. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

16. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

17. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

18. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

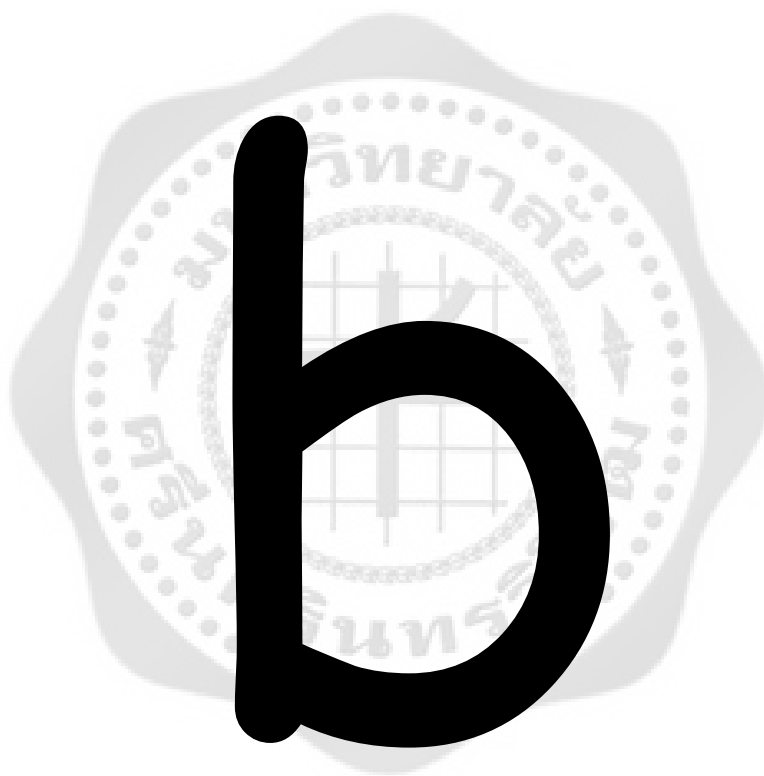
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

19. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

20. Oral Test

Say the Phonic sound of each letter

Correct Key Words Points

คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธีของโฟ นิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน

จุดมุ่งหมาย

เพื่อทดสอบความสามารถของเด็กปฐมวัยในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

การให้คะแนน

กำหนดให้คะแนนจากการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ให้ถูกต้องชัดเจนต่อ 1 ภาพคำศัพท์ประกอบตัวอักษร 1 ตัว จะได้ 1 คะแนน รวมทั้งหมด 10 คะแนน

เวลาในการทดสอบ

กำหนดเวลารวมทั้งหมดสำหรับการอ่านออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ด้วยภาพประกอบตัวอักษร 10 ตัว เป็นจำนวนเวลารวมทั้งสิ้น 5 นาที

ลักษณะในการทดสอบ

เป็นข้อสอบปฏิบัติการออกเสียงปากเปล่า แบบออรอลเทส (Oral Test)

คำชี้แจง:

1. ข้อสอบนี้เป็นการทดสอบรายบุคคล
2. ครูเป็นผู้อ่านคำอธิบายวิธีการในการทดสอบให้เด็กเข้าใจก่อนการทดสอบ
3. ให้เด็กนักเรียนดูภาพและตัวอักษรไปทีละตัว และออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพที่กำหนดด้วยตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ให้ถูกต้องชัดเจนไปเรื่อยๆ จนถึงตัวสุดท้ายที่กำหนดให้ในแบบทดสอบ
4. ให้ครูทำเครื่องหมายถูก (✓) ทับบนภาพและตัวอักษรที่เด็กอ่านออกเสียงถูกต้อง

แบบทดสอบตอนที่ 2

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word)

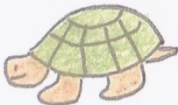
ที่กำหนดด้วยภาพให้ตรงกับตัวอักษรตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

จำนวน 10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน

ชั้นอนุบาลปีที่ 1

(อายุ 3 – 4 ปี)

Oral Test
Say the Key word for each letter out loud

				
s	a	t	p	m
				
r	n	d	g	b

จำนวน 10 ภาพประกอบ 10 ตัวอักษร 10 คะแนน

คำสั่ง:

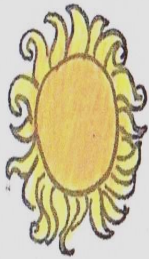
ให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด (key word) ที่กำหนดให้ตรงกับตัวอักษร ตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)

Teacher : Name of student :

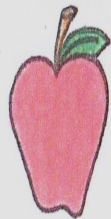
Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

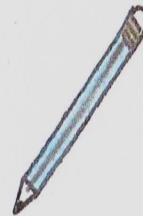
s

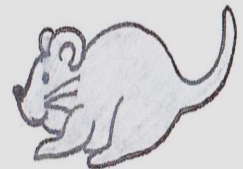
a

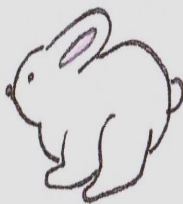
t

p

m

r

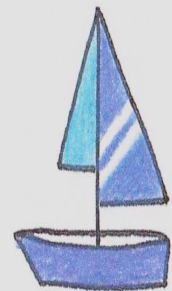
n

d

g

b

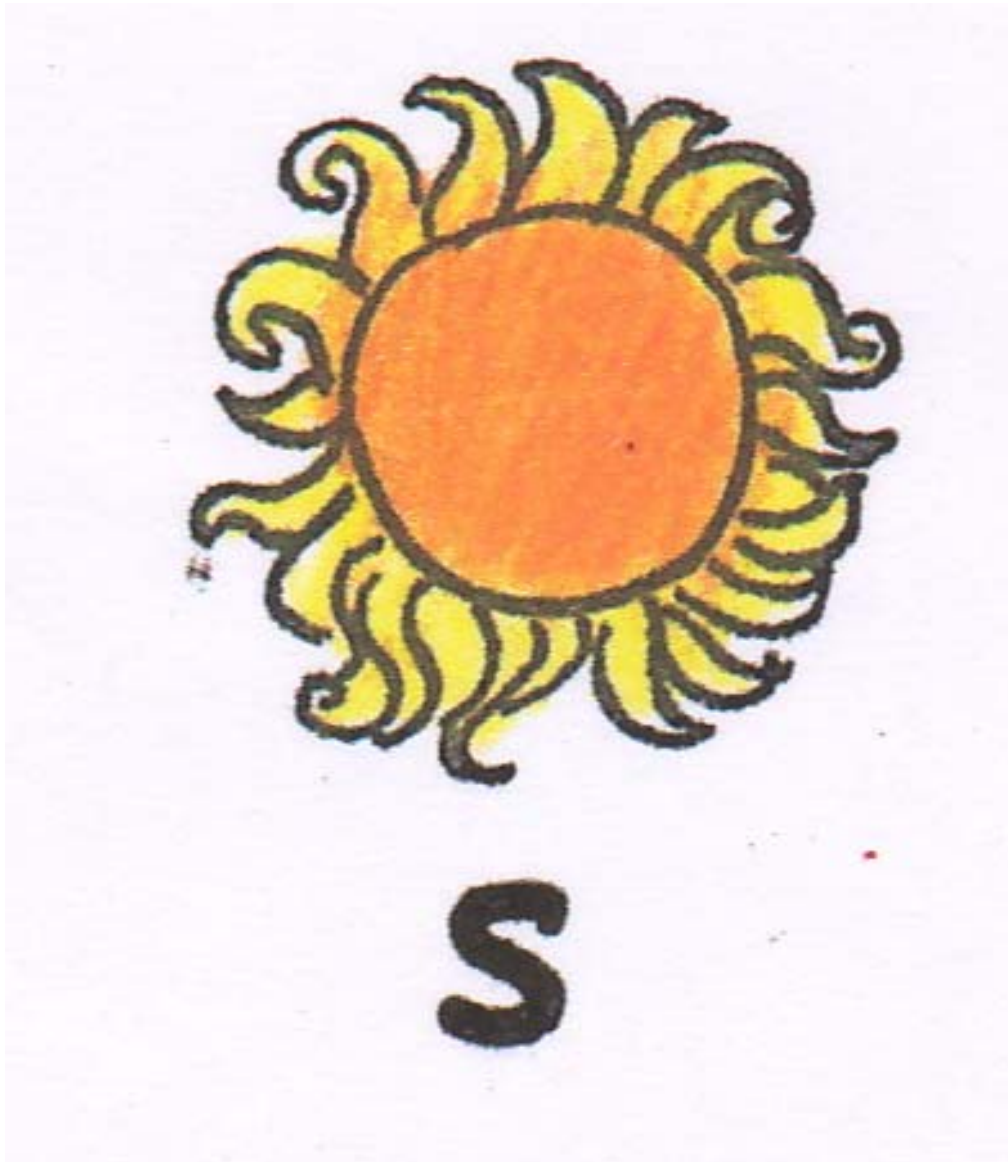
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

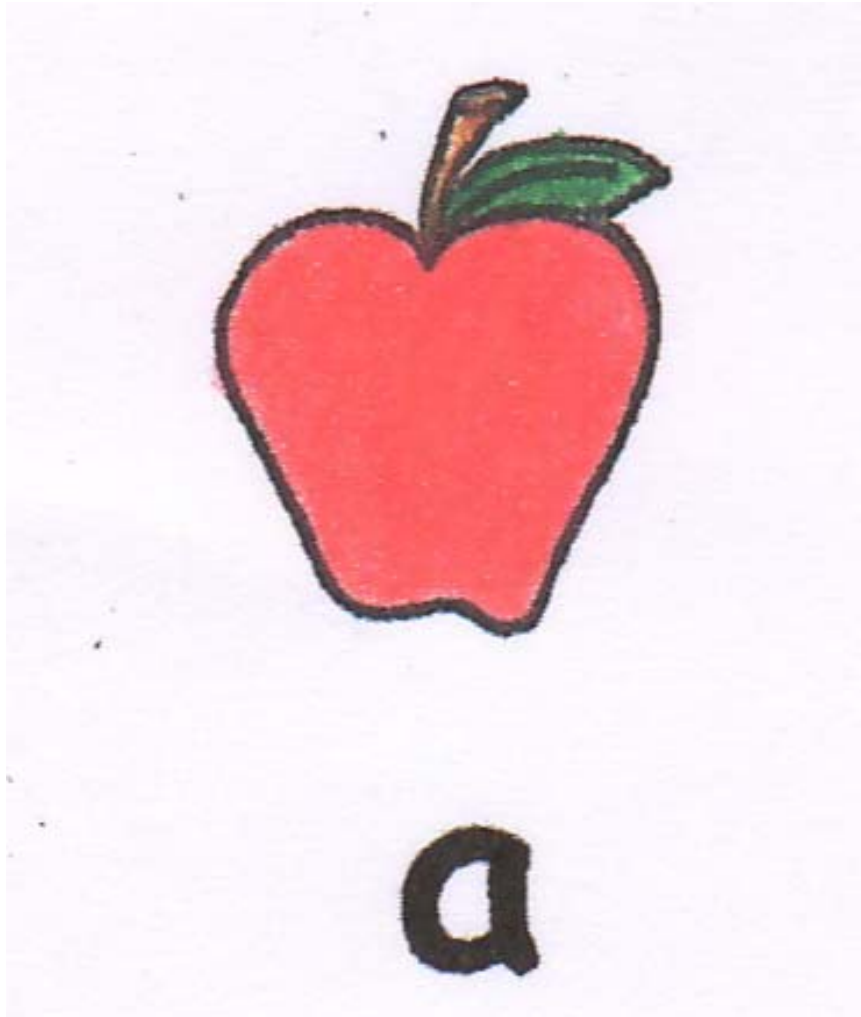
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

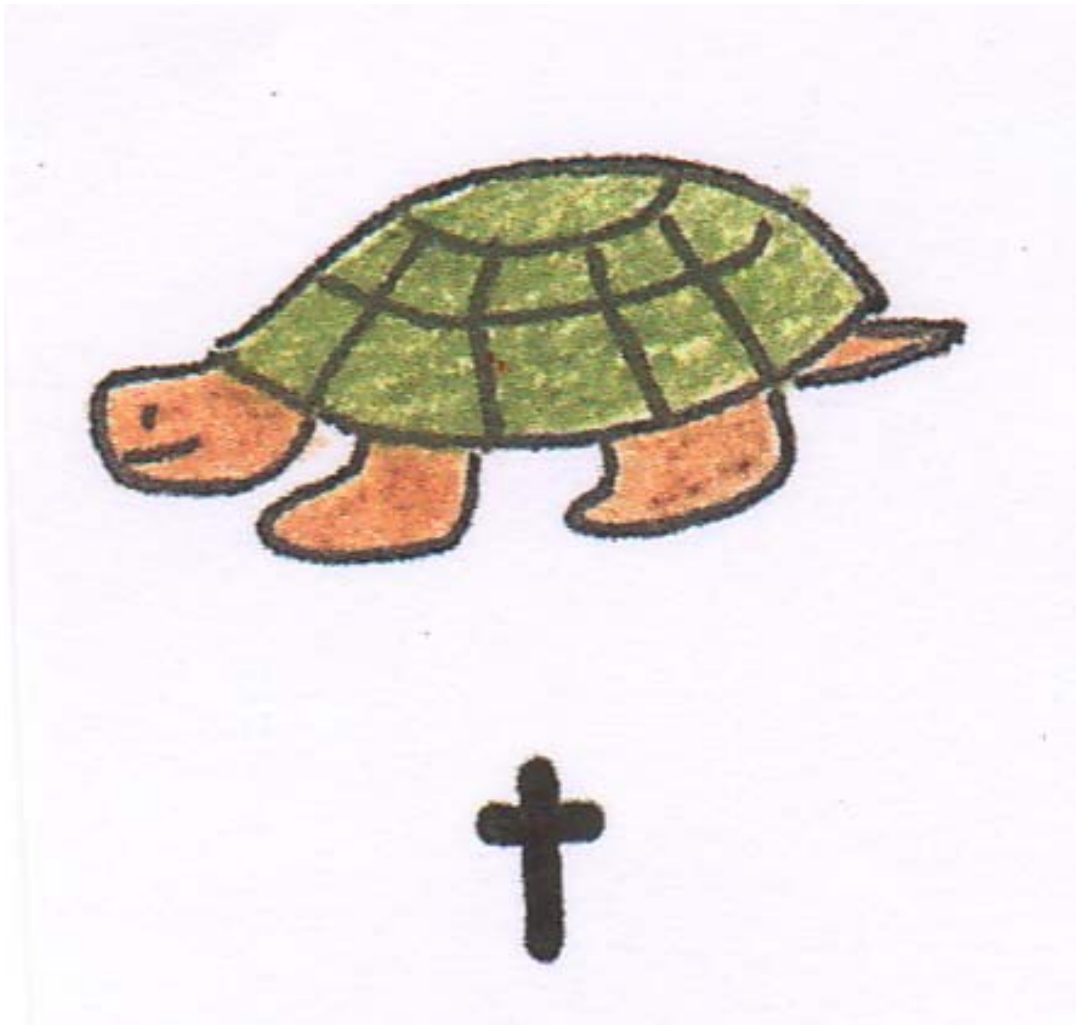
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

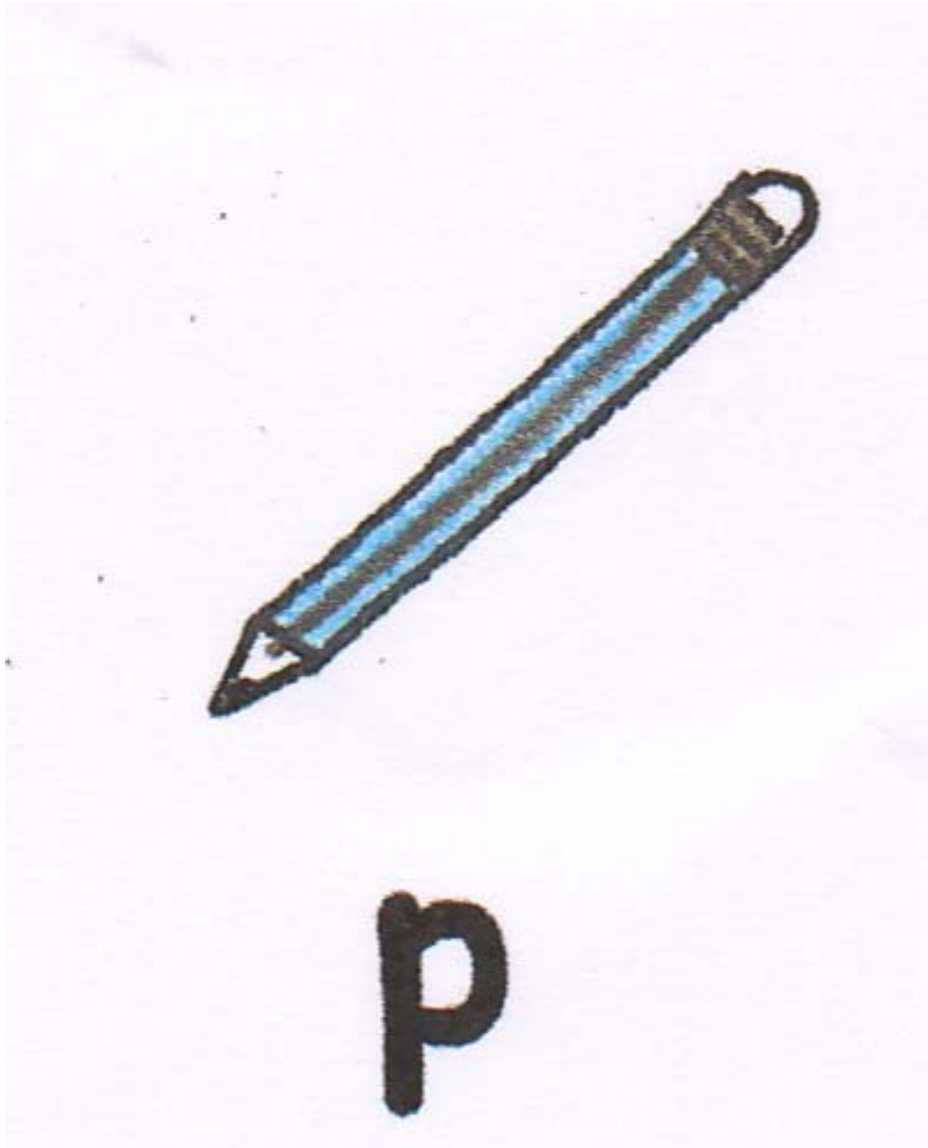
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

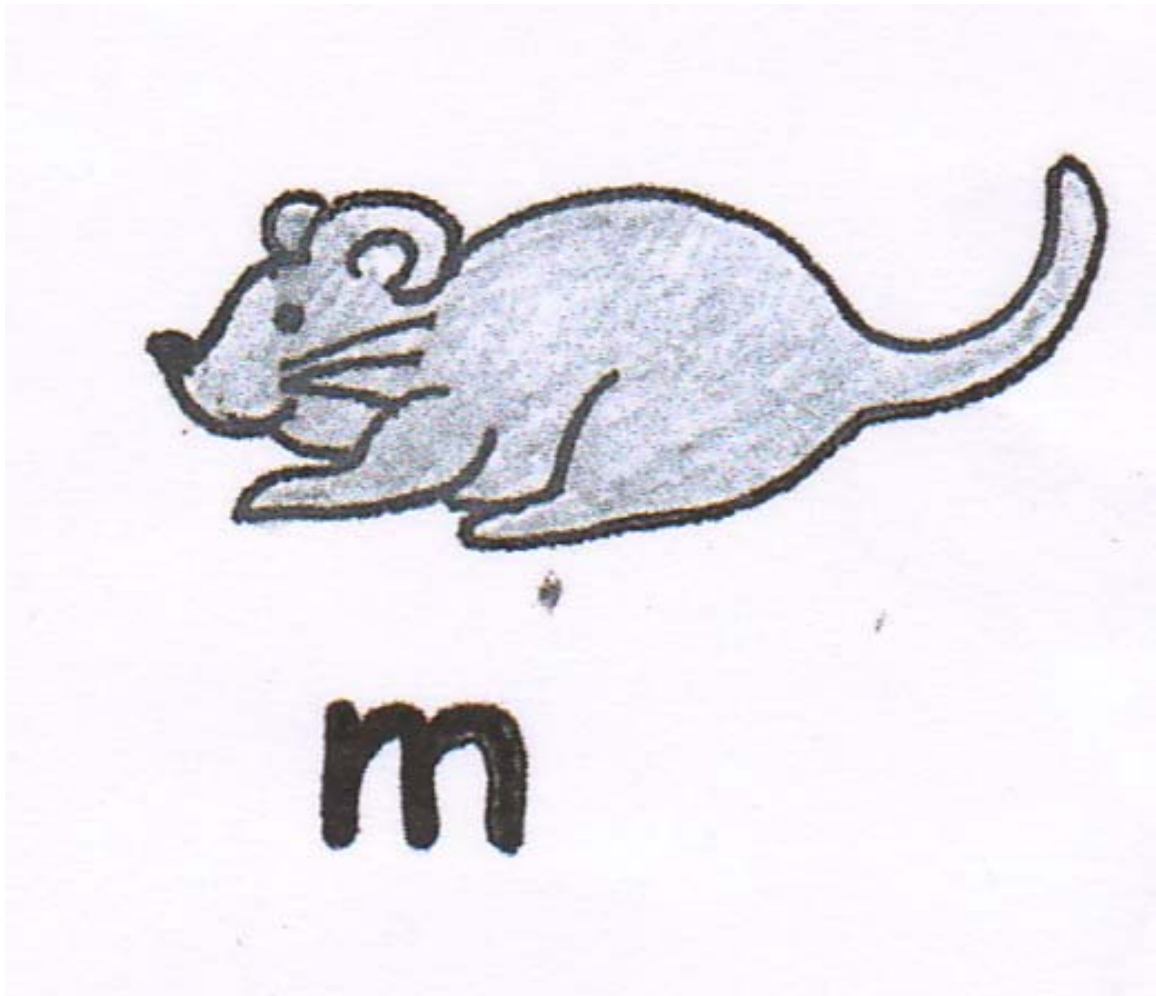
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

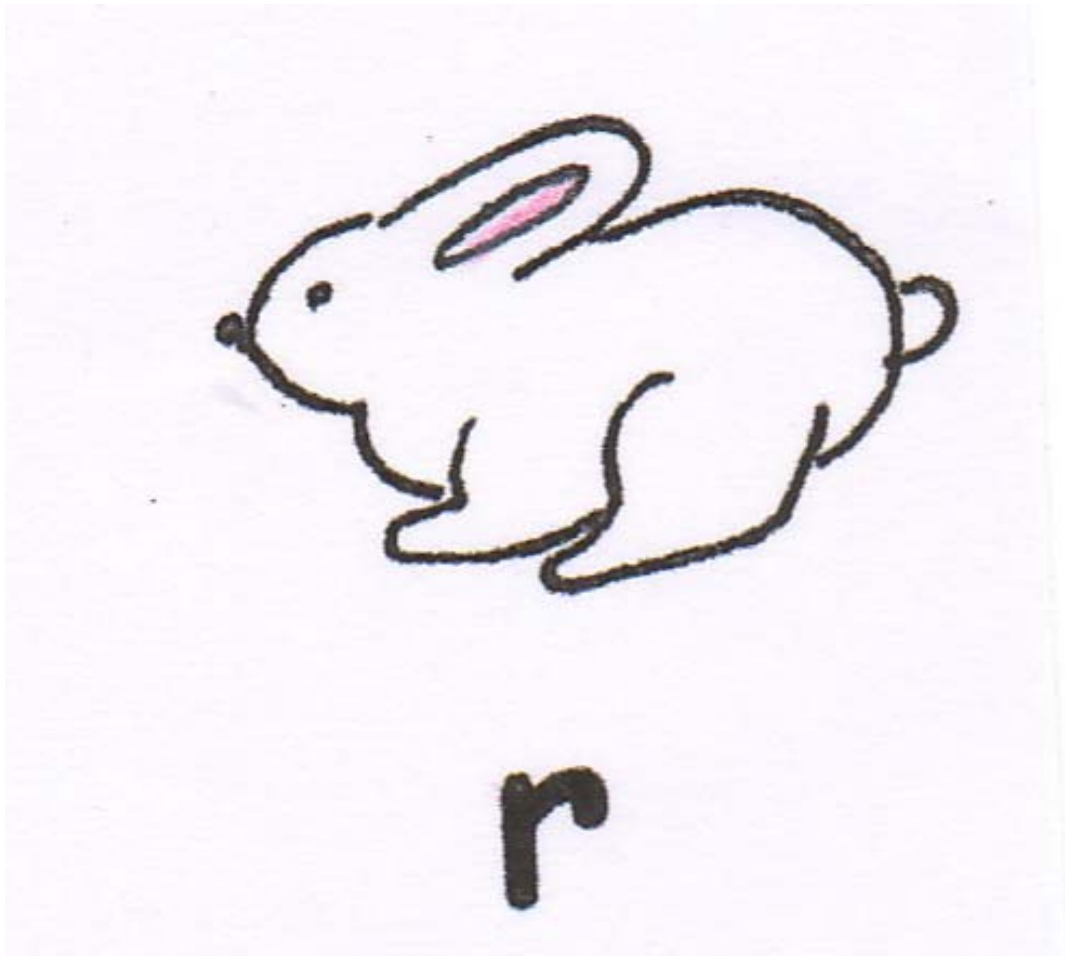
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

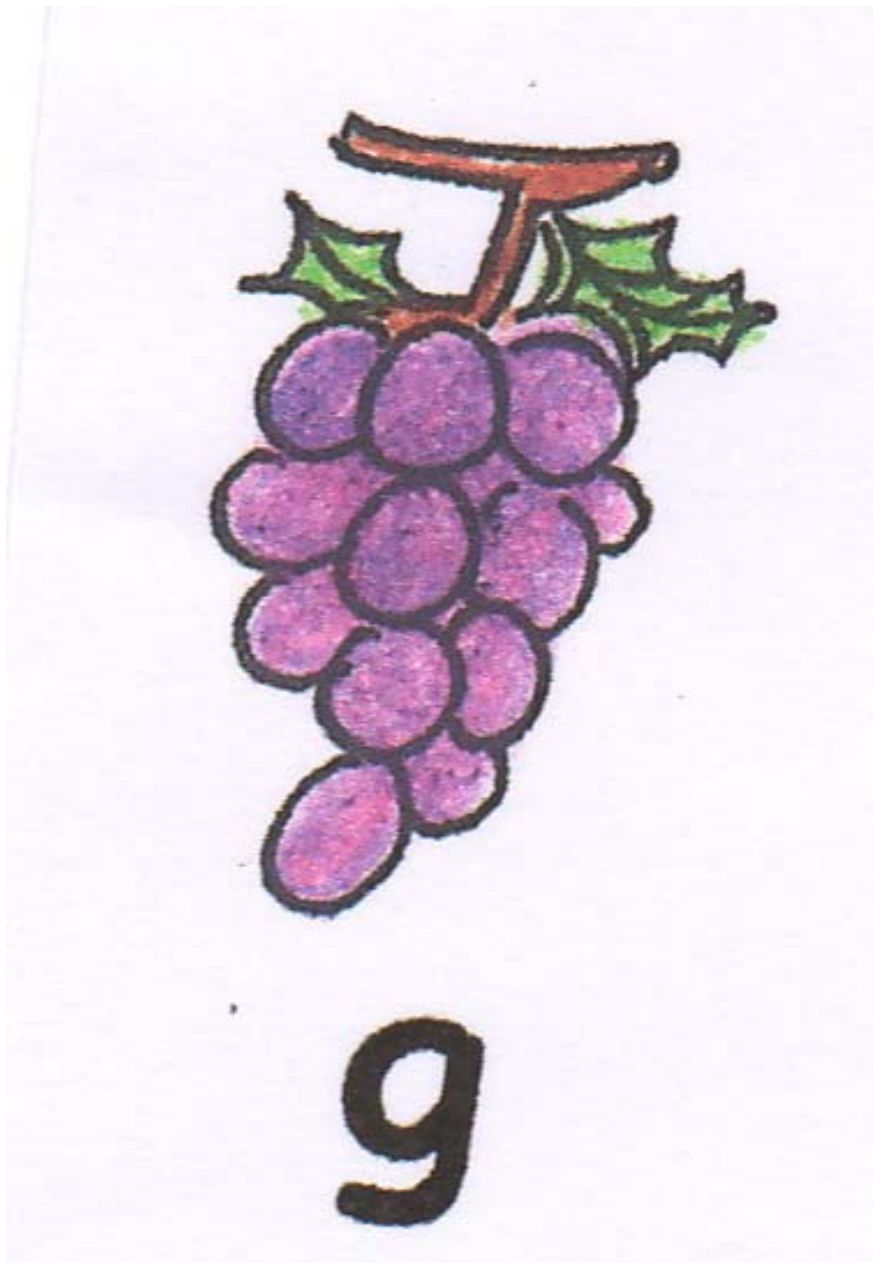
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

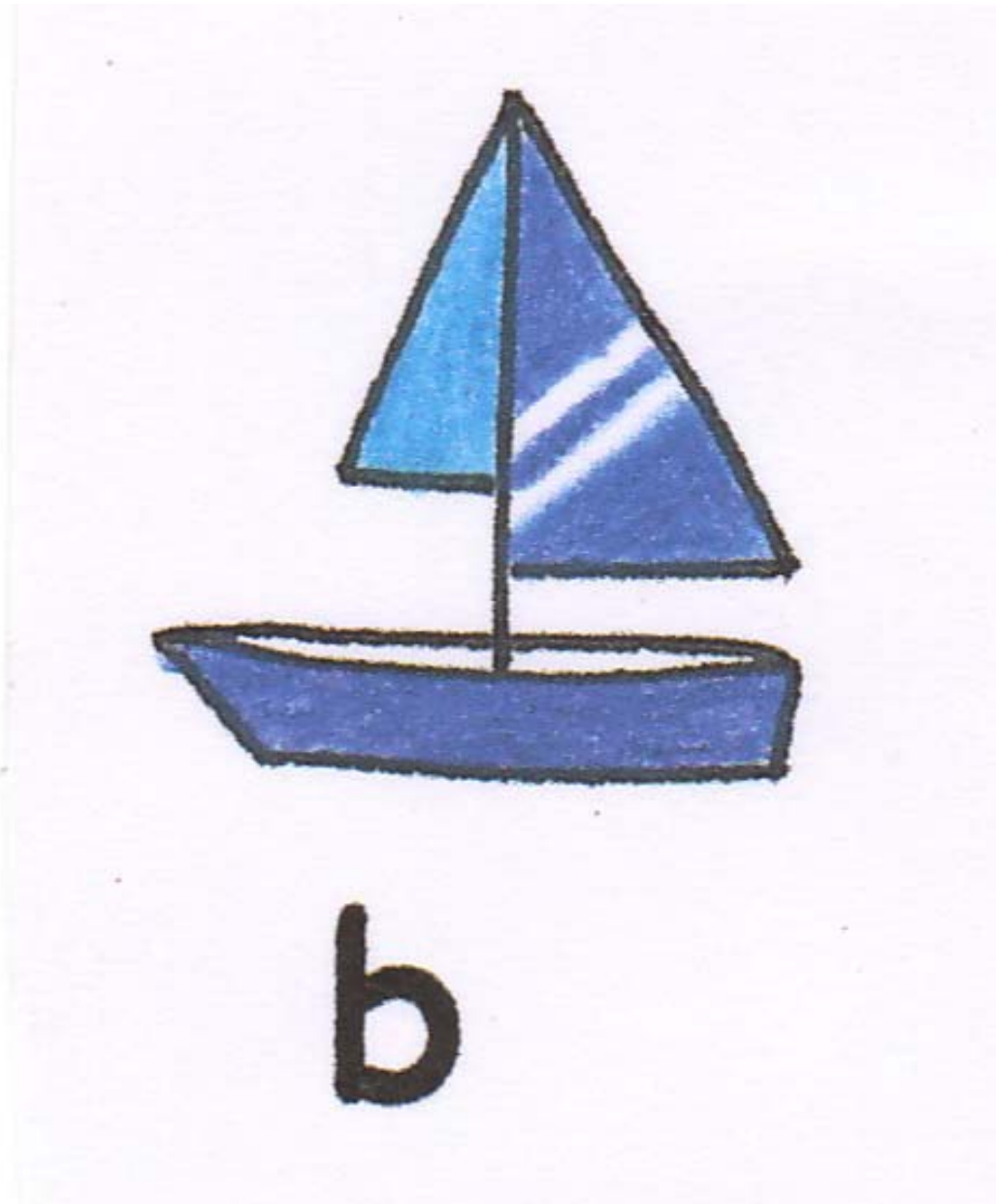
Correct Key Words Points

Teacher : Name of student :

Exam Date : Kindergarten :

Oral Test

Say the Key word for each letter out loud

Correct Key Words Points

คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธี ของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด

จุดมุ่งหมาย

เพื่อทดสอบความสามารถของเด็กปฐมวัยในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง

การให้คะแนน

ในแบบทดสอบชุดนี้มี 10 ภาพ รวมเป็นคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

1. คำศัพท์ถูกต้อง ออกเสียงถูกต้อง 1 คะแนน
2. คำศัพท์ถูกต้อง ออกเสียงไม่ถูกต้อง 0.5 คะแนน
3. คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ออกเสียงไม่ถูกต้อง 0 คะแนน

เวลาในการทดสอบ

กำหนดเวลารวมทั้งหมดสำหรับการอ่านออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพทั้งหมด 10 ภาพ รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 5 นาที

ลักษณะในการทดสอบ

1. เป็นข้อสอบปฏิบัติการออกเสียงปากเปล่า (Oral Test)
2. กำหนดให้ภาพละ 1 หน้า รวมทั้งหมด 10 ภาพ 10 หน้า

คำชี้แจง:

1. ข้อสอบนี้เป็นการทดสอบรายบุคคล
2. ครูเป็นผู้อ่านคำอธิบายและวิธีการในการทดสอบให้เด็กเข้าใจก่อนการทดสอบ
3. ให้เด็กนักเรียนดูภาพคำศัพท์ และออกเสียงคำศัพท์ให้ตรงกับภาพให้ถูกต้องชัดเจนเมื่ออ่านจบ 1 ภาพ ให้พลิกไปที่หน้าถัดไป ทำอย่างนี้จนครบทั้ง 10 ภาพ รวมทั้งหมด 10 หน้า
4. ให้ครูทำเครื่องหมายถูก (✓) ทับลงบนคะแนนที่นักเรียนได้ เช่น คำศัพท์ถูกต้องออกเสียงถูกต้อง 1 คะแนน

(Correct word correct pronunciation 1 Points)

คำศัพท์ถูกต้อง ออกเสียงไม่ถูกต้อง 0.5 คะแนน

(Correct word incorrect pronunciation 0.5 Points)

คำศัพท์ไม่ถูกต้อง ออกเสียงไม่ถูกต้อง หรือไม่ออกเสียง 0 คะแนน

(Incorrect word or no pronunciation 0 Points)

แบบทดสอบตอนที่ 3

แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด

ชั้นอนุบาลปีที่ 1

(อายุ 3 – 4 ปี)

ชื่อ – นามสกุล

แบบทดสอบ 10 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน คะแนนที่ได้ คะแนน

ผู้ดำเนินการทดสอบ

วันที่ดำเนินการทดสอบ

Oral Test

1. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation	1 Point
Correct word but incorrect pronunciation	0.5 Point
Incorrect word or no pronunciation	0 Point

Oral Test

2. Look at the picture and say the word out loud.

- Correct word and correct pronunciation 1 Point
Correct word but incorrect pronunciation 0.5 Point
Incorrect word or no pronunciation 0 Point

Oral Test

3. Look at the picture and say the word out loud.

- Correct word and correct pronunciation 1 Point
Correct word but incorrect pronunciation 0.5 Point
Incorrect word or no pronunciation 0 Point

Oral Test

4. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation	1	Point
Correct word but incorrect pronunciation	0.5	Point
Incorrect word or no pronunciation	0	Point

Oral Test

5. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation 1 Point

Correct word but incorrect pronunciation 0.5 Point

Incorrect word or no pronunciation 0 Point

Oral Test

6. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation	1	Point
Correct word but incorrect pronunciation	0.5	Point
Incorrect word or no pronunciation	0	Point

Oral Test

7. Look at the picture and say the word out loud.

- Correct word and correct pronunciation 1 Point
Correct word but incorrect pronunciation 0.5 Point
Incorrect word or no pronunciation 0 Point

Oral Test

8. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation	1	Point
Correct word but incorrect pronunciation	0.5	Point
Incorrect word or no pronunciation	0	Point

Oral Test

9. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation 1 Point

Correct word but incorrect pronunciation 0.5 Point

Incorrect word or no pronunciation 0 Point

Oral Test

10. Look at the picture and say the word out loud.

Correct word and correct pronunciation	1	Point
Correct word but incorrect pronunciation	0.5	Point
Incorrect word or no pronunciation	0	Point

คู่มือแบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงตามหลักวิธี ของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 4 แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ

จุดมุ่งหมาย

เพื่อทดสอบความสามารถของเด็กปฐมวัยในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงให้เป็นกลุ่มเดียวกัน

การให้คะแนน

ในการทดสอบชุดนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ รวมเป็นคะแนน 10 คะแนน โดยมีเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

1. จับกลุ่มคำพ้องเสียงถูกต้อง 1 คำ กำหนดให้ 1 คะแนน
2. จับกลุ่มคำพ้องเสียงไม่ถูกต้อง 1 คำ กำหนดให้ 0 คะแนน

เวลาในการทดสอบ

กำหนดเวลารวมทั้งหมดสำหรับการอ่านออกเสียงคำศัพท์ด้วยทั้งหมด 10 ภาพ รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น 10 นาที

ลักษณะในการทดสอบ

เป็นข้อสอบปฏิบัติการออกเสียงปากเปล่า (Oral Test)

คำชี้แจง:

1. ข้อสอบนี้เป็นการทดสอบรายบุคคล
2. ครูเป็นผู้อ่านคำอธิบายวิธีการในการทดสอบให้เด็กเข้าใจก่อนการทดสอบ
3. ให้เด็กนักเรียนดูภาพคำศัพท์ที่กำหนด และออกเสียงคำศัพท์ที่มีเสียงพ้องกับคำศัพท์ที่กำหนด
4. ให้ครูทำเครื่องหมายถูก (✓) ทับลงบนคะแนนที่เด็กนักเรียนได้ เช่น

ออกเสียงคำพ้องเสียงถูกต้อง	1	คะแนน
(Correct rhyme word	1	point)
ออกเสียงคำพ้องเสียงไม่ถูกต้อง	0	คะแนน
(Incorrect rhyme word	0	point)

แบบทดสอบตอนที่ 4

แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพ

ชั้นอนุบาลปีที่ 1

(อายุ 3 – 4 ปี)

ชื่อ – นามสกุล:

แบบทดสอบ 10 ข้อ คะแนนเต็ม 10 คะแนน คะแนนที่ได้ คะแนน

ผู้ดำเนินการทดสอบ

วันที่ดำเนินการทดสอบ

Oral Test

1. Which word sounds like cap? Is it cap and tap or cap and pen?

cap

tap

pen

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

2. Which word sounds like wig? Is it wig and dig or wig and egg?

Wig

dig

egg

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

3. Which word sounds like egg? Is it egg and peg or egg and pen?

egg

peg

pen

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

4. Which word sounds like fan? Is it fan and pen or fan and can?

Fan

pen

can

Correct answer 1 Point

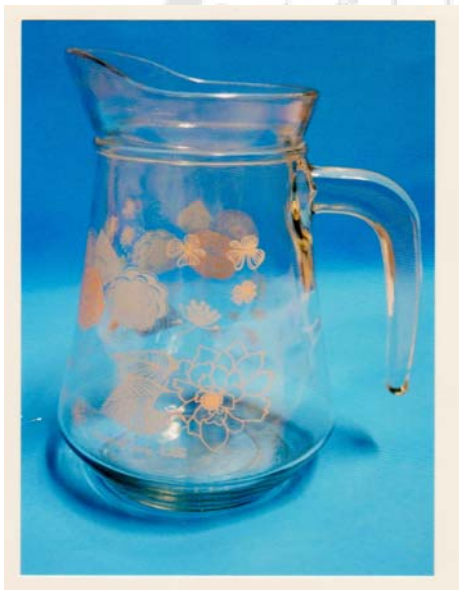
Incorrect answer 0 Point

Oral Test

5. Which word sounds like ham? Is it ham and jug or ham and jam

Ham

jug

jam

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

6. Which word sounds like hat? Is it hat and pot or hat and rat?

hat

pot

rat

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

7. Which word sounds like van? Is it van and peg or van and pan?

van

peg

pan

Correct answer 1 Point

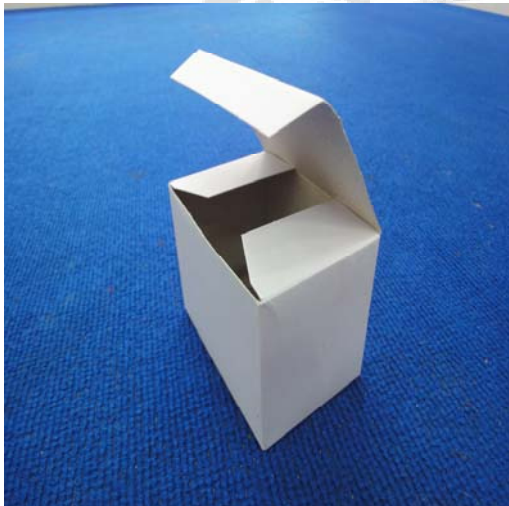
Incorrect answer 0 Point

Oral Test

8. Which word sounds like rock? Is it rock and box or rock and lock?

rock

box

Lock

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

Oral Test

9. Which word sounds like hug? Is it hug and cap or hug and mug?

Hug

cap

mug

Correct answer 1 Point

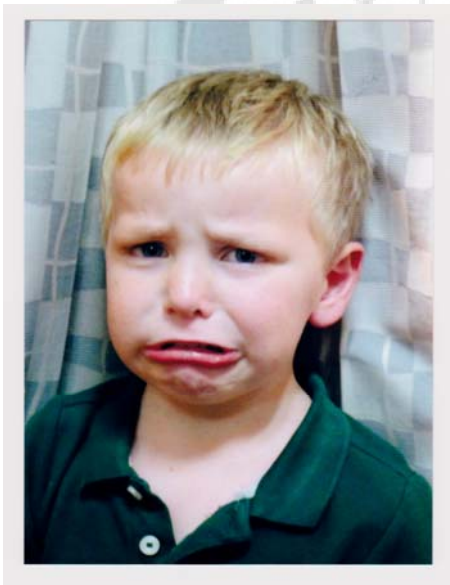
Incorrect answer 0 Point

Oral Test

10. Which word sounds like mad? Is it mad and sad or mad and van?

Mad

Sad

van

Correct answer 1 Point

Incorrect answer 0 Point

ภาคผนวก ค

- สรุปแบบประเมินแผนจากผู้เชี่ยวชาญในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์
- สรุปแบบทดสอบจากผู้เชี่ยวชาญเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

สรุปแบบประเมินแผนในการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรุณี สกุลทาร์ักษ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ

ภาควิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

อาจารย์ รังรอง สมมิตร

อาจารย์ประจำ

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

อาจารย์ประจำ

ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ อรพรรณ ผดุงการณ์

อาจารย์ประจำ

โรงเรียนประถมสาธิต

สาขาการศึกษาปฐมวัย

หลักสูตรนานาชาติ

ภาคภาษาอังกฤษ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รูปแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรุณี สกูลภักษ์

สัปดาห์ที่ 1 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “s” (เอส)

1. อุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์นั้น นอกจากจะใช้รูปภาพในการจัดกิจกรรมแล้ว นวัตกรรมนี้จะนำของจริงมาให้เด็กได้เห็นและได้สัมผัสด้วย เพื่อให้เด็กจะได้รับประสบการณ์ตรงด้วย

2. ในกิจกรรมของตัวอักษร “a” เมื่อวาดภาพจากคำแล้ว ให้เด็กเขียนตามต้นแบบที่ครูได้จัดเตรียมไว้ และไม่ควรรอคาดหวังเด็กทุกคนจะต้องเขียนได้ แต่ให้เด็กเขียนตามความพร้อมของแต่ละคน

สัปดาห์ที่ 2 อาจารย์เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 3 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “t” (ที)

- การอ่านแยกคำ teddy bear ควรให้ความหมายของ teddy และ
- ความหมายของ bear แล้วมารวมกัน ความหมายเปลี่ยนหรือไม่ อย่างไร

สัปดาห์ที่ 4 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “p” (พี)

คำว่า pencil เมื่อออกเสียงคำว่า pen ควรให้เด็กได้รู้จักความหมายด้วย และเมื่อออกเสียง pencil จะมีความหมายเป็นดินสอ อุปกรณ์ใช้ของจริงมาเปรียบเทียบ เช่น ปากกากับดินสอ ให้เด็กเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

สัปดาห์ที่ 5 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม)

- คำที่ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร m อาจจำแนกออกเป็นหมวดหมู่ เช่น หมวดอาหาร ได้แก่ milk, mango หมวดสัตว์ ได้แก่ mouse, monkey หมวดสิ่งของเครื่องใช้ ได้แก่ mirror จะให้เด็กรู้ความหมาย และการออกเสียงในการจัดหมวดหมู่

สัปดาห์ที่ 6 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “g” (จี)

- ออกเสียง g ให้เด็กทราบว่าเป็นเสียง ก.ไก่ ให้เด็กเข้าใจก่อน เพื่อเด็กจะได้ไม่สับสน จึงเพิ่มเป็น จ.จาน เช่น giant

สัปดาห์ที่ 7 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “d” (ดี)

- การออกเสียง d ที่เป็นคำศัพท์ง่ายๆ ให้เด็กออกเสียง เช่น dog แล้วมาออกเสียง m และ k เด็กจะมีความชำนาญมากขึ้น

สัปดาห์ที่ 8 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “ก” (เอ็น)

- การจำแนกเสียงและรวมคำให้เด็กอ่านได้ชัดเจน จากเสียงพยัญชนะที่ขึ้นต้น และลงท้ายด้วย k, st, se, ce

สัปดาห์ที่ 9 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “ร” (อา)

- การจำแนกคำ rain และ bow ให้เด็กออกเสียงพื้นฐาน นำสองคำมารวมอ่านลากเสียง และให้เด็กสังเกตคำลงท้ายด้วย k จะออกเสียง ค (ควาย) ลงท้ายด้วย p ออกเสียง พ ลงท้ายเสียง s ออกเสียง ส

สัปดาห์ที่ 10 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “บ” (บี)

- รู้จักพื้นฐานเสียง b ตรงกับ บ ใบไม้
- จำแนกคำให้เห็นความหมาย
- รวมคำแล้วความหมายเปลี่ยนไป
- สังเกตการออกเสียงที่ต่างกัน

ตอบ ข้อเสนอแนะของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรุณี สกุลทาร์กซ์

สัปดาห์ที่ 1

1. เห็นด้วยกับข้อเสนอแนะของท่านอาจารย์ และผู้ศึกษาจะนำไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัด
2. สิ่งที่ท่านอาจารย์ได้กรุณาแนะนำ ตรงกับหลักสูตรปฐมวัยที่ผู้ศึกษาได้ร่ำเรียนมา

เพราะความพร้อมของเด็กแต่ละคนไม่เหมือนกัน เราจึงต้องยอมรับและเคารพในกรอบความสามารถที่จำกัดของเด็กแต่ละคนที่แตกต่างจากเด็กอื่น เห็นอ้อในใจทั้งสิ้นครูผู้สอนจะต้องประคับประคองให้กำลังใจแก่เด็ก ๆ ทุกคน เพื่อเขาเหล่านั้น จะได้เรียนรู้อย่างสร้างสรรค์และมีความสุขในการศึกษาเล่าเรียน

สัปดาห์ที่ 2 อาจารย์เห็นด้วยกับการจัดกิจกรรม

สัปดาห์ที่ 3 การแยกคำศัพท์เพื่อให้รู้ความหมายของศัพท์แต่ละคำ ผู้ศึกษาคิดว่า ยังไม่เหมาะสมกับเด็ก อายุ 3 – 4 ขวบ เพราะการแยกคำเป็นการเรียนรู้ในขั้นสูงที่ค่อนข้างละเอียดลึกซึ้งเกินวัยของเด็ก

แต่ประวัติความเป็นมาของตุ๊กตาทมิ “Teddy Bear” น่าสนุกและน่าสนใจไม่น้อย คำว่า “Teddy” เป็นชื่อเล่น หรือ nick name ของ Theodore อดีตประธานาธิบดีอเมริกัน คนที่ 26 ที่มีชื่อเต็มว่า Theodore Roosevelt เรื่องราวเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1902 ท่านมีโอกาสเดินทางไปช่วยเจรจาเรื่อง เขตแดนที่มีปัญหาพิพาทระหว่างมลรัฐมิสซิสซิปปี กับ รัฐหลุยเซียน่า เจ้าภาพทำการต้อนรับอย่างดียิ่ง มีการชวนท่านไปล่าหมีในป่า ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในสมัยนั้น โชคดีที่ไม่พบหมีเลย แต่มีคนหัวใสนำลูกหมีมาล่ามไว้กับต้นไม้ให้ยิง ท่านประธานาธิบดีปฏิเสธที่จะยิงลูกหมีตัวนั้น ทำให้นายเบอร์รีแมน นักวาดภาพการ์ตูนล้อเลียนการเมืองได้แรงบันดาลใจ วาดภาพล้อเลียนท่านด้วยความประทับใจ

ต่อมา สามี-ภรรยา ที่ชื่อ มอริส และโรซ มีชทอมส์ ได้ประดิษฐ์ตุ๊กตาหมีขึ้นมา เพื่อยกย่องการกระทำของท่านประธานาธิบดี รูสเวลท์ และตั้งชื่อว่า “Teddy Bear” และขายดีเหมือน เท้าเทห์ จนต้องตั้งโรงงานผลิตขึ้นมา แม้แต่ในปัจจุบันก็ยังขายดี

ในวัฒนธรรมของอเมริกันชน ชื่อเล่นหรือ nick name นี้มีความสัมพันธ์กับชื่อจริงอย่างแยกออกจากกันไม่ได้ ต่างกับวัฒนธรรมไทย ที่ชื่อเล่นและชื่อจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันเลย ตัวอย่างเช่น

1. บุคคลที่มีชื่อ William ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Bill ในวัยเด็ก พ่อแม่ จะเรียกว่า “Billy”
2. บุคคลที่มีชื่อ Thomas ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Tom ในวัยเด็ก พ่อแม่จะเรียกว่า “Tommy”
3. บุคคลที่มีชื่อ Theodore ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Ted ในวัยเด็ก พ่อแม่จะเรียกว่า “Teddy”
4. บุคคลที่มีชื่อ James ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Jim ในวัยเด็ก พ่อแม่ จะเรียกว่า “Jimmy”
5. บุคคลที่มีชื่อ Victoria ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Vick ในวัยเด็ก พ่อแม่ จะ เรียกว่า “Vicky”
6. บุคคลที่มีชื่อ Elizabeth ชื่อเล่นหรือ Nick Name จะต้องเป็น Beth ในวัยเด็ก พ่อแม่ จะเรียกว่า “Betty” เป็นต้น

สัปดาห์ที่ 4 การเปรียบเทียบคำว่า pen กับ pencil และใช้ของจริงประกอบเป็นเรื่องที่ดี ที่ผู้ศึกษาอาจจะนำไปปฏิบัติ

สัปดาห์ที่ 5 ในการจัดหมวดหมู่ของคำที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะตัวอักษร “m” เช่น milk, mango ให้อยู่ในหมวดของอาหาร mouse, monkey ให้อยู่ในหมวดของสัตว์ และ mirror ให้อยู่ในหมวดของเครื่องใช้ นั้น จุดประสงค์ของผู้ทำวิจัยไม่ต้องการที่จะแยกหมวดหมู่ในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ เพราะต้องการที่จะเน้นความสามารถในการเชื่อมโยงเสียงโฟนิกส์ (Phonics) กับคำศัพท์ต่างๆ มากกว่า การที่จะจัดหมวดหมู่ในช่วงนี้

สัปดาห์ที่ 6 ตามหลักการและบรรทัดฐานที่ผู้ศึกษาได้จัดไว้ เสียงของตัวอักษร “g” (จี) คือ เกอะ เป็นเสียง ก. ไก่ เช่น คำว่า gate และเสียงของอักษร “j” (เจ) คือ เจอะ เป็นเสียง จ.จาน เช่น คำว่า jam ในขั้นต้นนี้ก่อน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความสับสนระหว่างเสียงของอักษร “g” และเสียงของอักษร “j” ซึ่งมีการออกเสียงคล้ายกัน อันเนื่องมาจากภาษาอังกฤษมีกฎเกณฑ์และข้อยกเว้นมากมาย จะต้องอาศัยการอ่าน การฝึกฝน และประสบการณ์จริงอีกมาก ผู้ศึกษาขออนุญาตอธิบายเสียง “g” (จี) และเสียง “j” (เจ) ดังนี้

1. เสียงของอักษร “g” ที่ตามด้วยสระ e, i, หรือ y ก็คือ เสียงของอักษร “j” ที่นุ่มนวลลงหน่อย อย่างเช่นคำว่า gentle ginger aging algebra gem origin และ gum เป็นต้น

2. เสียงของอักษร “j” ที่ตามด้วยสระ a, o หรือ u เช่น just jam jungle injure major job jar job jack jump จะเห็นได้ว่า

เสียงต่างๆ เหล่านี้ของอักษร “j” จะเน้นเสียง จ.จาน มากกว่าเสียงอักษร “g” ที่เป็นเสียง จ.จาน (ที่นุ่มนวล) ดังที่ได้ยกตัวอย่างแล้วข้างต้น

สัปดาห์ที่ 7 (ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับแผนการจัดกิจกรรม)

สัปดาห์ที่ 8 (ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับแผนการจัดกิจกรรม)

สัปดาห์ที่ 9 การสอนโฟนิกส์ (Phonics) สำหรับเด็กปฐมวัย เบื้องต้นจะเน้นเฉพาะอักษรตัวแรกไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะหรือสระ จนเด็กสามารถเข้าใจ และจดจำรหัสเสียงของอักษรแต่ละตัวได้ก่อน จึงจะฝึกฝนการออกเสียงที่ลงท้ายด้วยตัวสะกดจาก Word Families เช่น

1. _ab ได้แก่ cab, tab และ crab เป็นต้น
2. _ack ได้แก่ back, hack, jack, lack, pack, sack และ tack เป็นต้น
3. _ad ได้แก่ bad, dad, had, mad และ sad เป็นต้น
4. _ail ได้แก่ bail, fail, jail และ mail เป็นต้น
5. _ake ได้แก่ bake, brake, lake, make และ take เป็นต้น

สัปดาห์ที่ 10 ในภาษาอังกฤษการออกเสียงลงท้ายในภาษาอังกฤษมีข้อยกเว้นมากมาย เช่น

1. คำที่ลงท้ายด้วย ce ออกเสียง s ได้แก่ practice, palace, reference เป็นต้น
2. คำที่ขึ้นต้นด้วยอักษร k แต่ไม่ออกเสียง k ได้แก่ know, knee, knife เป็นต้น
3. คำที่ขึ้นต้นด้วย p ไม่ออกเสียง p แต่ออกเสียง “s” ได้แก่ psychology เป็นต้น
4. เสียงพยัญชนะตัว “t” แต่ออกเสียง “s” ได้แก่ listen, castle, often (ไม่ออกเสียงตัว “t”) เป็นต้น
5. คำที่ขึ้นต้นด้วย “Ph” ออกเสียง “f” เช่น Phone, Phonics, Phonetics เป็นต้น

รูปแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

โดย อาจารย์รังรอง สมมิตร

- จุดมุ่งหมายในข้อที่ 2 ของสัปดาห์ที่ 1 ท่านอาจารย์ได้ท้วงติงว่า “ไม่พบสื่อหรือตัวอย่างการจัด กิจกรรมของคำศัพท์ที่ลงท้ายด้วยเสียงโฟนิกส์ (Phonics) นั้น ผู้ศึกษาได้แก้ไขแล้ว โดยตัดคำว่า “หรือลงท้าย” ออกไป และขออนุญาตอธิบายเพิ่มเติมว่า ในการสอนโฟนิกส์ (Phonics) โดยทั่วไปแล้ว ไม่ว่าจะสอนเด็กหรือผู้ใหญ่ ประการแรกที่สำคัญคือ การสอนเสียงของอักษรตัวแรกที่ขึ้นต้นคำศัพท์ อันได้แก่ เสียง หรือรหัสเสียงของพยัญชนะ และสระ ก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อเกิดความชำนาญแล้ว จึงจะเรียนรู้ขั้นตอนต่อไป
- ในการประเมินผลแต่ละแผน ควรประเมินให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายรายแผนที่มีความเฉพาะเจาะจงให้มากขึ้น เช่น ในการประเมินผลข้อที่ 1. เดิมเขียนไว้ว่า ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร แต่ละตัวในภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ให้แก้เป็น การออกเสียงรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร “s” (เอส) ได้ถูกต้อง ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการแก้ไขเฉพาะเจาะจงของแผนแต่ละแผนเรียบร้อยแล้ว
- ในการประเมินผลข้อที่ 2 เดิมเขียนไว้ว่า “ข้อ 2. ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องและแม่นยำ” ให้แก้เป็น “ข้อ 2 การออกเสียงคำศัพท์ให้มีความสอดคล้องและตรงกับรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรที่กำหนดได้ถูกต้องแม่นยำ”
- ในการประเมินผลข้อที่ 3 เดิมเขียนไว้ว่า “ข้อ 3. ประเมินผลจากความสามารถของเด็กในการหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนด” ให้แก้เป็น “ข้อ 3. การหาภาพคำศัพท์และการจัดกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์ ให้มีความเชื่อมโยงกับเสียง โฟนิกส์ (Phonics) ที่กำหนด”
- จุดประสงค์ของการบันทึกคำศัพท์ต่างๆ ที่เด็กนำเสนอในกระดานปฐพีในแต่ละวัน ที่ทำกิจกรรม เป็นการบันทึกเพื่อให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจในงานของตนที่ทำได้อย่างถูกต้อง แต่ถ้าหากไม่ถูกต้องก็ให้ออกาสเด็กได้แก้ไข ครูมีแต่คำชมเชยให้กำลังใจ ไม่ตำหนิให้เด็กได้อายเพื่อนๆ
- ในการจัดกิจกรรมของทุกวันพุธของทุกสัปดาห์ สำหรับ 2 ข้อสุดท้ายให้อยู่ในหมายเหตุ โดยให้ลำดับเป็น ข้อ 1. และข้อ 2. เนื่องจากได้ดำเนินกิจกรรมเสร็จเรียบร้อยแล้ว และในสองข้อสุดท้ายนั้นเป็นส่วนของการเตรียมการจัดกิจกรรมสำหรับวันศุกร์
- ให้พิจารณาความกระชับของเวลาในการจัดกิจกรรมให้พอดีกับช่วงความสนใจของเด็ก

สรุปแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพคำศัพท์

โดย อาจารย์ อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

- สัปดาห์ที่ 1 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “s” (เอส)
 สัปดาห์ที่ 2 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “a” (เอ)
 สัปดาห์ที่ 3 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “t” (ที)
 สัปดาห์ที่ 4 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “p” (พี)
 สัปดาห์ที่ 5 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “m” (เอ็ม)
 สัปดาห์ที่ 6 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “g” (จี)
 สัปดาห์ที่ 7 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “d” (ดี)
 สัปดาห์ที่ 8 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “n” (เอ็น)
 สัปดาห์ที่ 9 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “r” (อา)
 สัปดาห์ที่ 10 ชื่อกิจกรรมเสียงของตัวอักษร “b” (บี)

ข้อเสนอแนะเหมือนกันทั้ง 10 กิจกรรม กล่าวคือ

- ตรวจสอบการเขียนเทียบเสียงภาษาไทย อาจใส่เป็นสัทอักษร Phonics แทน
- อาจเปรียบเทียบยืดยุ่นเรื่องเวลา เพราะมีกิจกรรมมากและต้องใช้อุปกรณ์
- เพิ่มเกณฑ์การอ่านการประเมิน

ข้อเสนอแนะจากท่านอาจารย์ อธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

1. ตรวจสอบการเขียนเทียบเสียงภาษาไทย อาจใช้เป็นสัทอักษร **Phonetics** แทน ผู้ศึกษาขอเรียนชี้แจงว่า มักจะมีผู้เข้าใจสับสนระหว่าง Phonics และ Phonetics อยู่เสมอ จึงขออธิบายง่ายๆ ดังนี้

Phonics ง่ายสำหรับเด็กที่จะเรียนรู้ เป็นการฝึกทักษะการฟัง และการเรียนรู้รหัสเสียงของพยัญชนะ และสระ เพื่อนำมาประสมเป็นคำ เป็นการฝึกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างตัวสะกด และการออกเสียง กล่าวคือ เป็นการสอนการอ่าน การออกเสียง และการสะกดตัวของคำศัพท์จริงๆ ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีที่สุดในขณะนี้ และใช้ได้อย่างประสบความสำเร็จในการสอนการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับ

Phonetics เกี่ยวข้องกับการออกเสียงเท่านั้น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวสะกด Phonetics เป็นการเรียนขั้นสูงที่ใช้ในมหาวิทยาลัย และต้องจำสัญลักษณ์มากมายมีส่วนคล้ายกับสัญลักษณ์ในพจนานุกรม สัญลักษณ์ในสัทอักษรสากลนั้นส่วนใหญ่ นำมาจากหรือดัดแปลงมาจากอักษรโรมัน สัญลักษณ์บางตัว นำมาจากอักษรกรีก และบางตัวประดิษฐ์ขึ้นมาใหม่โดยไม่สัมพันธ์กับอักษรภาษาใดเลย

สัทศาสตร์ (Phonetics) เป็นการศึกษาเสียงต่างๆ ซึ่งใช้ร่วมกันในภาษามนุษย์ นักภาษาศาสตร์ ใช้สัทอักษรสากล (International Phonetics Alphabet : IPA) เพื่อแทนหมวดเสียงต่างๆ ที่อวัยวะออกเสียงของมนุษย์สามารถเปล่งเสียงได้ โดยแทนหน่วยเสียงแต่ละหน่วย ด้วยสัญลักษณ์เฉพาะที่ไม่ซ้ำกัน อวัยวะที่ใช้เปล่งเสียง ได้แก่ ริมฝีปากกับฟัน ลิ้นส่วนหน้ากับฟัน ลิ้นส่วนหน้ากับปลายลิ้นม้วน ลิ้นส่วนหลังกับเพดาน โคนลิ้นกับช่องคอ ตลอดจนลมจากปอด การพ่นลมออกจากปาก เป็นต้น สืบค้นจาก <http://wipedia.org/wiki> สืบค้นเมื่อวันที่ 2/28/2011

2. อาจปรับความยืดหยุ่นเรื่องเวลา เพราะมีกิจกรรมมากและต้องใช้อุปกรณ์

ผู้ศึกษาได้น้อมรับและปฏิบัติตามแล้วอย่างเคร่งครัดในการดำเนินกิจกรรมจริง

ข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ อรพรรณ ผดุงการณ

สำหรับทั้ง 10 กิจกรรม มีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายในสัปดาห์ที่ 3 มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้รู้จักรหัสเสียง Phonic ของตัวอักษร “t” ก็น่าที่จะประเมินผลความสามารถเฉพาะตัวอักษร “t”
2. เรื่องวัสดุอุปกรณ์จำเป็นต้องใช้ภาพที่วาดขึ้นเอง หรือภาพถ่ายเป็นประกอบ แต่ในทางปฏิบัติจริง การนำของจริงมาประกอบเพื่อเด็กจะได้เห็นและสัมผัสจากประสบการณ์จริง
3. ขั้นตอนการดำเนินการมีการสนใจผู้เรียนก่อนเข้าสู่เนื้อหา ถือได้ว่า เป็นเรื่องที่ดี แต่อยู่ที่เงื่อนไขของเวลาว่า เพียงพอหรือไม่ อาจมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับกิจกรรม แต่ละครั้ง
4. การประเมินผลใช้ได้

ตอบ ข้อเสนอแนะของอาจารย์ อรพรรณ ผดุงการณ

1. ข้อเสนอแนะในสัปดาห์ที่ 3 มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้รู้จักรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษร “t” แต่การที่จะประเมินความสามารถได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์จำเป็นต้องนำรหัสเสียงโฟนิกส์ (Phonics) ของตัวอักษรอื่น เช่น อักษร “p” มาทดสอบด้วยเพื่อแสดงว่าเด็กจำได้อย่างแม่นยำ ไม่สับสนระหว่างเสียงของตัวอักษร “t” และเสียงของตัวอักษร “p” นอกจากเสียงของตัวอักษร “t” และ “p” แล้ว ในภาษาอังกฤษยังมีตัวอักษรที่เด็กมักจะจำสับสน คือ อักษร “b” กับอักษร “d” ในสัปดาห์ที่ 3 นี้ ถ้าเด็กสามารถแยกแยะความต่างระหว่างเสียงของอักษร “t” และอักษร “p” ได้อย่างถูกต้อง จึงจะถือได้ว่าจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมสัมฤทธิ์ผล

อีกเหตุผลหนึ่งที่คุณศึกษาได้แนะนำอักษร “p” (พี) มาทดสอบร่วมกับอักษร “t” (ที) ก็เพราะว่าต้องการที่จะแนะนำอักษร “p” (พี) และสร้างความคุ้นเคยให้กับเด็กก่อนที่จะจัดกิจกรรมต่อไปในสัปดาห์ที่ 4 (ซึ่งใช้อักษร “p” (พี) เป็นหลัก)

2. แนนอนในเชิงปฏิบัติ เป็นเรื่องที่ดีมากสำหรับการจัดกิจกรรมที่สามารถจัดหาวัสดุอุปกรณ์ของจริงมาแสดงต่อเด็ก เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้รู้ ได้เห็น และได้สัมผัสของจริงด้วยประสบการณ์จริง ผู้ศึกษาจะนำข้อเสนอแนะนี้ไปปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

3. ขั้นตอนการดำเนินการ ผู้ศึกษาจะนำไปปรับปรุงและปฏิบัติให้เหมาะสมกับเวลาในการดำเนินกิจกรรมจริงทุกอย่าง

4. ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยกับการประเมินผล

รายนามผู้เชี่ยวชาญ
สรุปแบบทดสอบเพื่อวัดความสามารถในการออกเสียงตามวิธี
ของโฟนิกส์ (Phonics) ของเด็กปฐมวัย

อาจารย์ รังรอง สมมิตร

อาจารย์ประจำ
 สาขาวิชาการศึกษานปฐมวัย
 คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

อาจารย์ประจำ
 ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
 คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ อรพรรณ ผดุงการณ

อาจารย์ประจำ
 โรงเรียนประถมสาธิต
 สาขาการศึกษานปฐมวัย
 หลักสูตรนานาชาติ
 ภาควิชาภาษาอังกฤษ
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ข้อเสนอแนะจากท่านอาจารย์ อธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

1. คำว่า Keyword น่าจะทับศัพท์ว่า คีย์เวิร์ด
2. ระยะเวลาในการสอบอาจกำหนดโดยประมาณ เพราะอาจมีปัจจัยแทรกซ้อน
3. ตอนที่ 1 ลักษณะของ Font มีผลต่อการตอบของนักเรียนหรือไม่ ควรพิจารณาว่าในแบบเรียนที่ใช้เรียนมี Font รูปแบบใด ความคุ้นเคยอาจมีผลต่อการออกเสียงของเด็ก
4. ตอนที่ 2, 3, 4 การใช้ภาพมีความต่างกัน เช่น ตอนที่ 2 ใช้ภาพการ์ตูน ตอนที่ 3 และ 4 ใช้ภาพที่เป็นของจริง จึงไม่แน่ใจว่าการรับรู้ของเด็กปฐมวัยระหว่างภาพการ์ตูนกับภาพจริง มีผลหรือไม่ต่อการเฝ้าสมองในการตอบ ออกเสียงออกมา หากปรับได้ควรปรับให้เป็นแบบใดแบบหนึ่ง เพื่อลดตัวแปรแทรกซ้อนจากการวัดผล
5. ตอนที่ 3 ข้อ 1 รถพยาบาลมีคำว่า AMBULANCE กลับข้าง อาจเป็นการชี้นำคำตอบของเด็ก และอาจทำให้เด็กสับสนได้เพราะตัวอักษรสลับกัน
6. ขอให้ตรวจสอบคำศัพท์ทุกคำว่านักเรียนรู้จักมาแล้วหรือไม่
7. ตอนที่ 4 ขอให้ดูข้อเสนอแนะในหน้า 25 เป็นต้นไป ไม่แน่ใจว่า sound หมายถึง เสียงสระ หรือ พยัญชนะ ?

ตอบ ข้อเสนอแนะของ อาจารย์อธิพัทธ์ สุวทันพรกุล

1. ผู้ศึกษาได้ใช้คำว่า Keyword ทับศัพท์ เป็น คีย์เวิร์ด ไม่ได้สะกด คีเวิต ได้ตรวจทานในพจนานุกรมดูแล้วเขียนเป็น คีเวิต การใช้เครื่องหมาย ย์ และ ร์ เป็นช้อยกเว้นสำหรับภาษาต่างประเทศที่มาจากภาษาอังกฤษ
2. ผู้ศึกษาได้แก้ไขแล้ว และปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม
3. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรวมทั้งการดำเนินการทดสอบ ผู้ศึกษาได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนที่จะใช้ลักษณะของฟอนต์ (Font) แบบเดียวกันตลอดไป ดังนี้คือ
 - 3.1 ตัวพิมพ์ใหญ่ มีรูปร่างลักษณะนี้คือ A B C
 - 3.2 ตัวพิมพ์เล็ก มีรูปร่างลักษณะนี้คือ a b c
4. ผู้ศึกษาใช้ภาพการ์ตูนในแบบทดสอบตอนที่ 2 และใช้ภาพของจริงในแบบทดสอบตอนที่ 3 และ 4 ในการนี้ได้นำเสนอชี้แจงปรึกษากับผู้เชี่ยวชาญแล้วและมีความเห็นตรงกันว่า แบบทดสอบที่เป็นภาพการ์ตูนและภาพของจริงนั้น ไม่มีผลแตกต่างกันแต่อย่างใดในการรับรู้ของเด็ก เนื่องจากการทดสอบที่ใช้ต้นฉบับเดียวกันทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
5. ผู้ศึกษาได้รับการแนะนำให้ใช้กระดาษปิดคำว่า “AMBULANCE” เพื่อจะได้ไม่เป็นการชี้นำในทางกลับกันผู้ศึกษาเคยใช้กระจกส่องคำว่า “AMBULANCE” ที่สลับกันให้เด็กได้อ่าน แล้วอธิบายเหตุผลให้เด็กได้รับทราบ เด็กๆ จะสนุกกันมาก

จากประสบการณ์ของผู้ศึกษาและผู้เชี่ยวชาญหลายท่าน มีความเห็นตรงกันว่า ไม่จำเป็นต้องปิดคำว่า “AMBULANCE” เพราะกลุ่มอายุของเด็กที่ใช้ในการศึกษา ไม่มีผลต่อการอ่าน คำว่า “AMBULANCE”

6. ข้อ 8 และ 10 มีเสียงเหมือนเดิม แตต่างกันที่ตัวสะกด

ผู้ศึกษาขอเรียนว่าในภาษาอังกฤษคำว่า sound เป็นเสียงของทั้ง พยัญชนะและสระ ในภาษาอังกฤษมีอักษรทั้งหมด 26 ตัว (อักษร A – Z) เสียงพยัญชนะมักจะไม่เปลี่ยนเสียง มีเสียงสระอยู่ 5 ตัว ซึ่งมักจะเปลี่ยนเสียงไปตามกฎเกณฑ์การอ่าน แต่มีข้อยกเว้นสำหรับอักษร y เท่านั้น ที่เป็นได้ทั้งสระและพยัญชนะ

ตัวอย่าง y ที่เป็นสระ ได้แก่ y เสียง “อี” เช่น คำว่า BABY และ

y เสียง “ไอ” เช่น คำว่า FLY

y ที่เป็นพยัญชนะ ได้แก่ y เสียง “เยอะ” เช่น คำว่า YARD เป็นต้น

เสียงสระ ในภาษาอังกฤษยังแบ่งออกเป็นสระเสียงสั้น (SHORT VOWELS SOUND) และสระเสียงยาว (LONG VOWELS SOUND) ได้แก่

สระเสียงยาว (LONG VOWEL SOUND)	สระเสียงสั้น (SHORT VOWELS SOUND)
สระเสียงยาว / a / ได้แก่ gate	สระเสียงสั้น / a / ได้แก่ bat
สระเสียงยาว / e / ได้แก่ need	สระเสียงสั้น / e / ได้แก่ bet
สระเสียงยาว / i / ได้แก่ nice	สระเสียงสั้น / i / ได้แก่ bit
สระเสียงยาว / o / ได้แก่ yoke	สระเสียงสั้น / o / ได้แก่ bot
สระเสียงยาว / u / ได้แก่ you	สระเสียงสั้น / u / ได้แก่ bat

สำหรับในข้อ 8. เป็นภาพตะกร้า หรือ BASKET ส่วนในข้อ 10. เป็นภาพของสร้อยคอ หรือ NECKLACE คือ มีเสียงท้ายเหมือนกัน แตต่างกันที่ตัวสะกดนั้น เป็นเพราะว่าในภาษาอังกฤษ คำศัพท์มากมายที่เขียนต่างกัน แต่ออกเสียงเหมือนกันเรียกว่า “ฮอมโออะนิม” (HOMONYMS) เช่น คำว่า READ – REED, RAP – WRAP, RIGHTS – WRITES และ SCENE – SEEN เป็นต้น

ส่วนคำว่า “ซินโออะนิม” หรือ **Synonym** คือ คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน เช่น Sad, unhappy, sorrow และ depressed ส่วนคำตรงกันข้าม หรือ แอนโทนิม (**Antonyms**) เช่น happy, joyous เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมี Word Family เช่น

1. ในมาตราหรือตัวสะกด**an**เช่นคำว่า ban, can, fan, man และ van เป็นต้น
2. ในมาตราหรือตัวสะกด**at**เช่นคำว่า chat, flat, that เป็นต้น
3. ในมาตราหรือตัวสะกด**ad**เช่นคำว่า dad, sad, mad และ flad เป็นต้น

อาจารย์ รังรอง สมมิตร

ท่านอาจารย์รังรอง สมมิตร

เห็นด้วยกับแบบทดสอบ

อาจารย์ อรรวรรณ ผดุงการณ

ท่านอาจารย์อรรวรรณ ผดุงการณ

เห็นด้วยกับแบบทดสอบ

ภาคผนวก ง
การหาคุณภาพแบบทดสอบ

ตาราง 17 กลุ่มทดลอง Try-Out หาความยากง่ายอำนาจจำแนก ความเชื่อมั่น

Name	ตอน 1	ตอน 2	ตอน 3	ตอน 4
คะแนนเต็ม	20	10	10	10
A	14	8	3	7
B	0	4	1.5	4
C	0	3	2	7
D	0	5	1.5	6
ความยากง่าย(p)	0.18	0.50	0.23	0.60
อำนาจจำแนก(R)	0.99	0.93	0.99	0.55

ตาราง 18 กลุ่มทดลองแบบทดสอบ Pre-Test and Post-Test

Name	pre-test 1	pre-test 2	pre-test 3	pre-test 4	post-test 1	post-test 2	post-test 3	post-test 4
1	14	7	2.5	5	20	10	9	9
2	13	7	6	6	19	10	9	10
3	19	7	3	4	18	10	8.5	8
4	0	4	1	4	10	10	7	9
5	0	3	2	6	15	10	8	9
6	0	5	1.5	5	15	9	7	8
7	0	5	3.5	2	12	10	8.5	8
8	0	5	3	5	18	10	16.5	7

ตาราง 20 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 3 คน เกี่ยวกับแบบทดสอบ

รายการประเมิน	ข้อ	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	สรุป
		+1	0	-1		
1. แบบทดสอบวัดความสามารถ	1	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ในการออกเสียงรหัสของตัวอักษร	2	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ตามวิธีของโฟนิกส์ (Phonics)	3	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
โดยทดสอบการออกเสียงของ	4	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ตัวอักษร s, a, t, p, m, d, g, r, n	5	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
โดยกำหนดทดสอบตัวอักษร	6	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์เล็ก และ	7	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ตัวพิมพ์ใหญ่รวมทั้งหมดเป็น	8	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
จำนวน 20 ตัว 20 คะแนน	9	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	10	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
2. แบบทดสอบวัดความสามารถ	1	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ในการออกเสียงคำศัพท์เฉพาะคือ	2	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
เวอร์ (key word) ที่กำหนดด้วย	3	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ภาพให้ตรงกับอักษรตามวิธี	4	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
ของโฟนิกส์ (Phonics) จำนวน	5	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
10 ภาพ 10 ตัวอักษรคู่กัน 10	6	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
คะแนน	7	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	8	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	9	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	10	3	-	-	1	นำไปใช้ได้

ตาราง 20 (ต่อ)

รายการประเมิน	ข้อ	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ			IOC	สรุป
		+1	0	-1		
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ด้วยภาพที่กำหนด จำนวน 10 ภาพ 10 คะแนน	1	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	2	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	3	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	4	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	5	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	6	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	7	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	8	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	9	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	10	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการจับกลุ่มคำพ้องเสียงด้วยภาพจำนวน 10 ข้อ 10 คะแนน	1	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	2	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	3	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	4	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	5	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	6	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	7	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	8	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	9	3	-	-	1	นำไปใช้ได้
	10	3	-	-	1	นำไปใช้ได้

ภาคผนวก จ

ตัวอย่างภาพการจัดกิจกรรมกลุ่มคำป้องกันเสียงด้วยภาพคำศัพท์

แนะนำตัวอักษรที่ “t” เสียงโฟนิกส์ (Phonics) เทอะ “t” คำศัพท์คีย์เวิร์ด
เทอเท็น (turtle) รวมถึงการบันทึกคำอื่นๆ ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงเทอะ

การจุ่มนิ้ววาดภาพดวงอาทิตย์ ชัน (Sun) ในขณะที่ทำกิจกรรมการเรียนรู้
คำศัพท์เฉพาะของตนเอง

เด็กพับเรือกระดาษสำหรับกิจกรรมตัวอักษรบี (b)

กิจกรรมเล่นเรือในน้ำ รวมถึงการทบทวนคำศัพท์เฉพาะ (Keyword)
ของตัวอักษรบี “บ” โบท (boat)

เด็กประดิษฐ์กระต่าย ในขณะที่เรียนรู้คำศัพท์เฉพาะคีย์เวิร์ด
ของตัวอักษรอาร์ “r” แรบบิท (rabbit)

กิจกรรมระบายสีภาพคำศัพท์ จำนวนทั้ง 5 คำที่ขึ้นต้นด้วยรหัสเสียงโฟนิกส์
และ “a” ของตัวอักษร a

กิจกรรมการตัดภาพคำศัพท์และเก็บใส่ถุงซิปปเพื่อทำกิจกรรมกลุ่มคำพ้องเสียง
ของตัวอักษร อา “r”

กิจกรรมการเล่านิทานด้วยภาพคำศัพท์ ของตัวอักษรพี “p”

กิจกรรมการเล่านิทานด้วยภาพคำศัพท์ ของตัวอักษรที “t”

กิจกรรมการเล่นหาคำศัพท์ด้วยภาพคำศัพท์ ของตัวอักษรเอส “s”

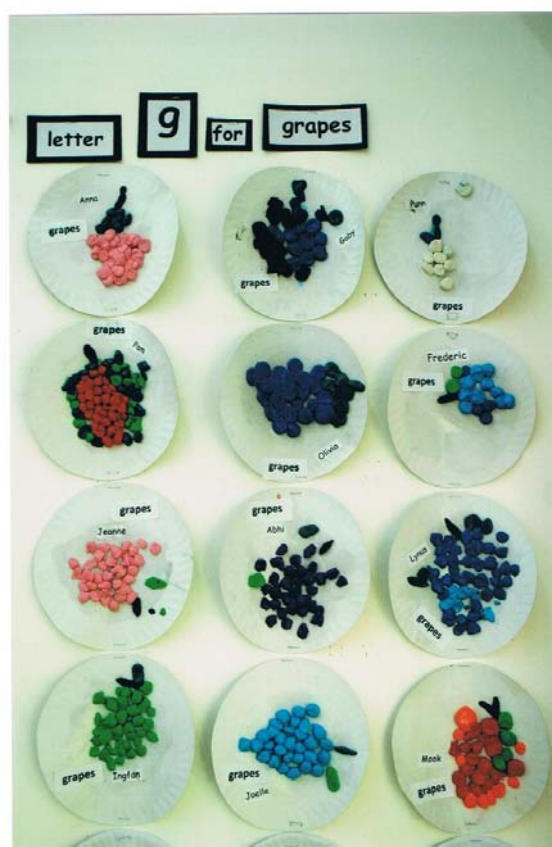
กิจกรรมการเล่นหาคำศัพท์ด้วยภาพคำศัพท์ ของตัวอักษรบี “b”

กิจกรรมการปั้นอย่างดินน้ำมัน ของตัวอักษรจี “g” เกรพส (grape)

ผลงานเด็กในการจัดกิจกรรมประดิษฐ์รังนก ของตัวอักษรเอ็น “n” เนส (nest)

ผลงานเด็กในการจัดกิจกรรมปั้นองุ่นด้วยดินน้ำมัน
ของตัวอักษรจี "g"เกรพส (grape)

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว ดาราศิริ ศิวาลัย
วันเดือนปีเกิด	28 พฤศจิกายน 2522
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	87 ซอยปานทิพย์ 1 ถนนวงศ์สว่าง 10 บางซื่อ กรุงเทพมหานคร 10800
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนนานาชาติ เลดี้เบิร์ด อินเตอร์เนชั่นแนล คินเดอร์กาเด้น (Ladybird International Kindergarden)

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2538	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียน มาแตร์ เดอี วิทยาลัย
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
พ.ศ. 2545	(ศป.บ.) ทักษะศิลป์-จิตรกรรม จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2557	(กศ.ม.) การศึกษาปฐมวัย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ